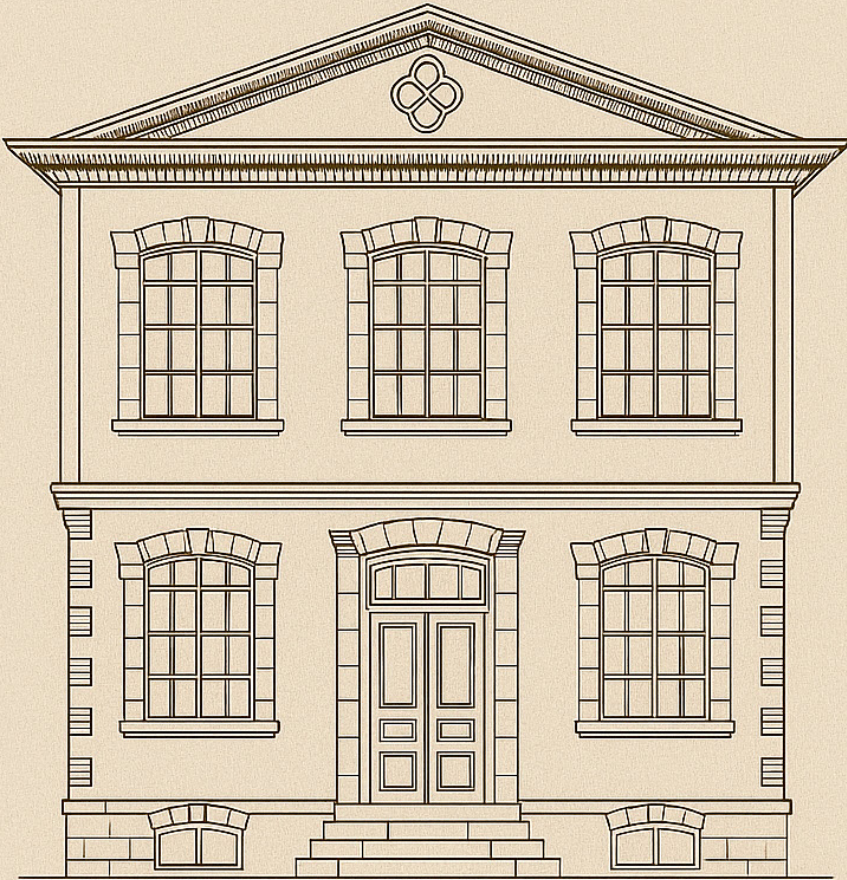

KONYA MİMARİ BELLEĞİNDE MARUNİLER

THE MARONITES IN THE
ARCHITECTURAL MEMORY
OF KONYA

KONYA MİMARİ BELLEĞİNDE MARUNİLER
THE MARONITES IN THE ARCHITECTURAL MEMORY OF KONYA

MURAT ORAL
NECDET BEKİRHAN SOY
MELİKE DEMİRTAŞ

Genel Yayın Yönetmeni:
MUSTAFA ÇALIŞKAN

Yayın No: 826

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayıncı Sertifika No: 51889

ISBN: 978-625-5940-37-7

Bu eserin tüm yayın hakları saklıdır. Yayınevinin/Yazarın izni olmadan eserin herhangi bir bölümü yeniden basılamayacağı gibi, kayıt, fotokopi ve bilgi depolama da dahil elektronik ya da mekanik yöntemle yeniden çoğaltılıp dağıtılması yasaktır.

Kapak Tasarım: **kapakgrafik@gmail.com**
Baskı Öncesi Hazırlık: **Melike DEMİRTAŞ&N. Bekirhan SOY**

Baskı, Cilt:
Fotokopi 99
Fevzi Çakmak Mh. 10742 Sk. No: 13/1
Karatay/KONYA
Sertifika No: 76711

Mayıs 2025 / İstanbul

Kitap Dünyası Yayınları
Alayköşkü Cad. Küçük Sk. Civan Han No. 6/D:4
Cağaloğlu – İSTANBUL
Tel: 0212 514 93 05

www.kitapdunyasi.com.tr
bilgikitapdunyasi@gmail.com

ÖNSÖZ

Konya'nın tarihi kent dokusu, yüzyıllar boyunca farklı kültürlerin bir araya geldiği ve bu çeşitliliğin mimari anlamda da kendine özgü izler bıraktığı zengin bir belleğe sahiptir. Bu çalışmanın amacı, bu belleğin önemli ama çoğu zaman göz ardı edilen bir parçası olan Maruni mimarisini araştırmak, belgelemek ve anlamlandırmaktır. Anadolu'nun çok katmanlı kültürel yapısının içinde Maruni topluluğunun Konya'daki izleri, sadece mimari açıdan değil, sosyal ve kültürel tarihin anlaşılması açısından da büyük önem taşımaktadır.

Bu çalışma kapsamında, Konya şehir merkezinde tespit edilen Maruni yapıları detaylı bir şekilde incelenmiş; yapıların plan tipleri, cephe kompozisyonları, malzeme kullanımı, süsleme anlayışları ve zaman içindeki değişimleri ele alınmıştır. İncelenen yapılarda kullanılan taş, ahşap ve tuğla gibi geleneksel yapı malzemeleri ile Neo-Klasik ve Barok üslubun etkisi altında gelişen süsleme öğeleri, Maruni mimarisinin özgün kimliğini gözler önüne sermektedir. Çalışma boyunca yapılan karşılaştırmalar, Maruni mimarisinin geleneksel Konya evlerinden nasıl ayrıştığını; özellikle cephe düzeni, yapıların sokağa dönüklüğü ve süsleme programlarının Avrupa etkili karakterini ortaya koymaktadır.

Maruni yapıları, simetrik plan şemaları, iç sofalı ve eyvanlı plan tipleri, ahşap işçilikleri, zengin cephe süslemeleri ve özgün detayları ile Konya'nın sivil mimari mirasında özel bir yer işgal etmektedir. Kent belleğinin önemli bir parçası olan bu yapılar, yalnızca bir topluluğun yaşam biçimini değil, aynı zamanda dönemin sosyal, kültürel ve ekonomik yapısını da yansıtmaktadır. Maruni topluluğunun ekonomik güçlenmesiyle birlikte konut mimarisinde ortaya çıkan nitelikli malzeme kullanımı ve zengin süsleme anlayışı, Anadolu şehirlerindeki azınlık mimarisinin değerli örneklerini oluşturmaktadır. Ne yazık ki, bazı Maruni yapıları günümüze kadar özgün biçimlerini koruyarak ulaşamamış, çeşitli dönemlerde yapılan işlev değişiklikleri ve müdahaleler sonucunda orijinal kimliklerinden uzaklaşmıştır. Buna rağmen, arşiv belgeleri, eski fotoğraflar ve mevcut yapılar üzerinden gerçekleştirilen titiz incelemeler sayesinde Maruni mimarisinin karakteristik özellikleri belgelenebilmiş ve bilim dünyasına kazandırılabilmiştir.

Bu çalışmanın, Konya'daki kültürel çeşitliliğin daha iyi anlaşılmasına katkı sunması, geleneksel sivil mimarimizin azınlık yapılarıyla birlikte çok yönlü ele alınmasına vesile olması ve koruma bilincinin gelişmesine hizmet etmesi hedeflenmiştir. Bu çalışmada, Maruni yapılarına ilişkin yürütülen detaylı analizlerde hem sahadan yapılan gözlemler hem de yazılı kaynaklar ışığında elde edilen bilgiler değerlendirilerek bütüncül bir yaklaşım benimsenmiştir. Araştırmanın her aşamasında, sadece mimari formlar değil, aynı zamanda yapıların kent içindeki sosyal rolleri ve dönemin toplumsal yapısına yansımaları da göz önünde bulundurulmuştur.

Sonuç olarak bu çalışma, Konya'nın çok katmanlı kimliğine katkı sunan Maruni mimari mirasının görünür kılınmasına yönelik bir adım olmayı ve bundan sonraki çalışmalara ilham vermeyi amaçlamaktadır.

Murat ORAL&Necdet Bekirhan SOY&Melike DEMİRTAŞ

KONYA/2025

PREFACE

The historical urban fabric of Konya has long served as a rich repository of cultural memory, where diverse civilizations have converged and left distinctive architectural traces. The primary objective of this study is to explore, document, and interpret Maronite architecture, which constitutes a significant yet often overlooked component of this collective memory. Within the multilayered cultural landscape of Anatolia, the architectural legacy of the Maronite community in Konya holds substantial value not only in architectural terms but also for understanding the city's social and cultural history.

This study offers a detailed examination of Maronite structures identified within the city center of Konya, focusing on their plan types, facade compositions, material usage, ornamental approaches, and transformations over time. Traditional building materials such as stone, wood, and brick, along with ornamental elements shaped under Neo-Classical and Baroque influences, reveal the distinctive identity of Maronite architecture. Comparative analyses throughout the study highlight the ways in which Maronite structures diverge from traditional Konya houses, particularly in terms of facade arrangements, street orientation, and European-influenced decorative programs.

Maronite houses, with their symmetrical plan schemes, double-winged layouts with interior sofas and eyvans, intricate wood craftsmanship, richly ornamented facades, and unique detailing, occupy a special place within Konya's civil architectural heritage. These structures, integral to the city's collective memory, not only reflect the living patterns of a specific community but also embody the social, cultural, and economic conditions of their period. The rise of an affluent Maronite bourgeoisie fostered the development of high-quality material usage and ornate decorative programs, offering valuable examples of minority architecture within Anatolian urban settings. Unfortunately, some of the Maronite buildings have not survived with their original integrity due to functional changes and interventions over the years. Nevertheless, meticulous examinations of archival documents, historical photographs, and existing structures have made it possible to reconstruct and document the characteristic features of Maronite architecture.

This study aims to contribute to a deeper understanding of Konya's cultural diversity, to encourage a more inclusive approach to traditional civil architecture by incorporating minority heritage and to promote a consciousness of preservation. Throughout the research, a comprehensive approach has been adopted, blending field observations with insights drawn from written sources. Each stage of the study has considered not only architectural forms but also the social functions of the structures within the urban fabric and their reflections of the socio-cultural dynamics of their time. Ultimately, this work aspires to make the Maronite architectural heritage of Konya more visible within scholarly discourse and to inspire further studies in the fields of architectural and cultural history.

Murat ORAL&Necdet Bekirhan SOY&Melike DEMİRTAŞ

KONYA/2025

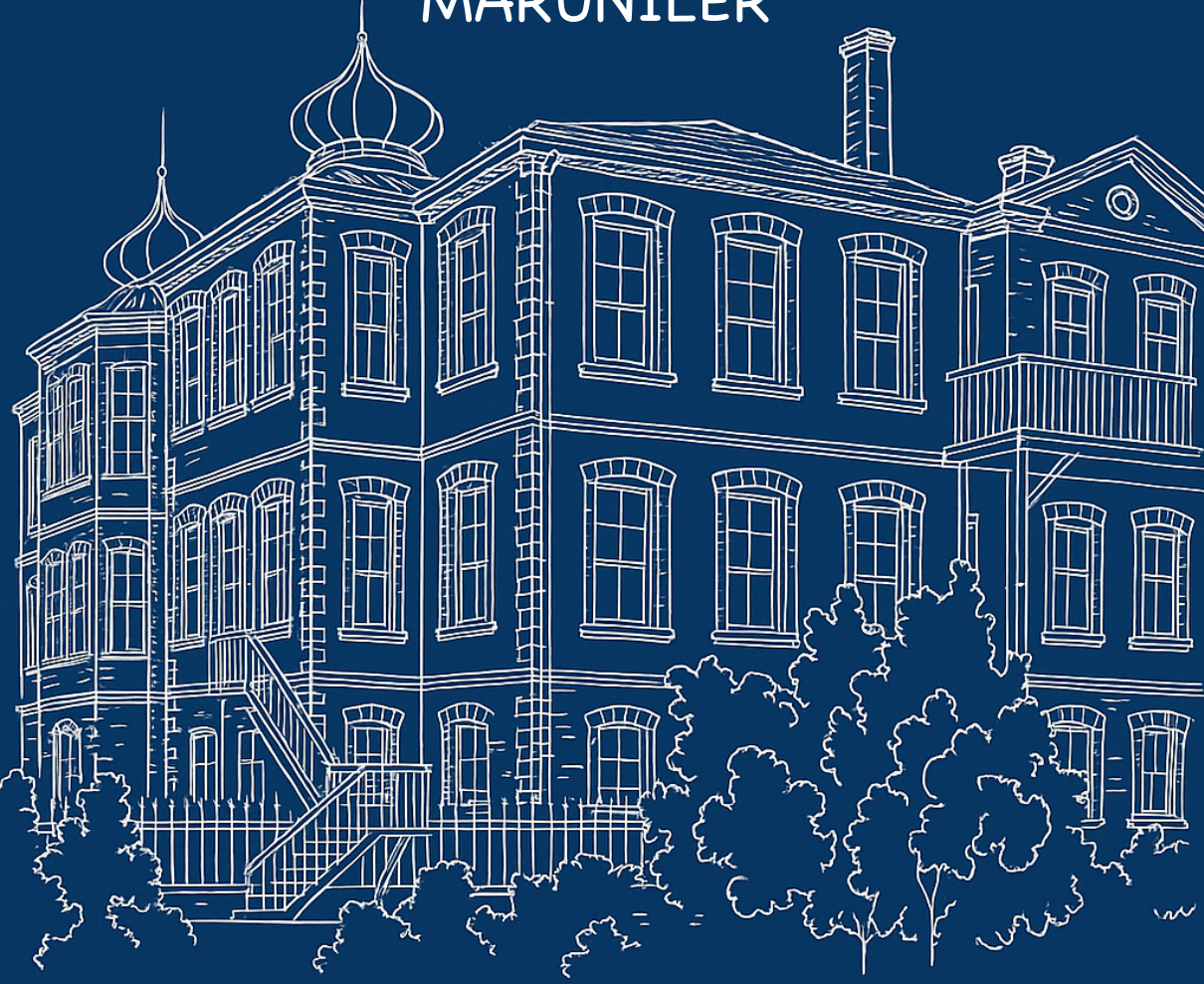
İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	5
1. GİRİŞ	15
1.1.Konunun Tanımı, Önemi ve Sınırları	15
1.2. Metot ve Düzen	18
1.3.Konu ile İlgili Yayın ve Araştırmalar	19
1.4. Maruni Terimi ve Marunilerin Kökeni	21
1.5. Konya’da Maruni Topluluğu	30
2. KONYA MARUNİ MİMARİSİ	32
2.1. Arapoğlu Kosti Evi	33
2.2. Atatürk Evi-Müzesi	46
2.3. Augustos Evi	58
2.4. Halk Eğitim Merkezi	64
2.5. Kız Orta Okulu Binası	74
2.6. Mimarlar Odası Binası	82
2.7. Maruni İkiz Evleri	90
2.8. Yusuf Şar Konağı	96
3. DEĞERLENDİRME	102
3.1. Yapım Malzemesi ve Tekniği	102
3.2. Plan Elemanları	104
3.3. Plan Tipleri	107
3.4. Biçimsel Değerlendirme/Cepheler	108
3.5. Süsleme	113
4. SONUÇ	120
KAYNAKÇA	123

CONTENTS

PREFACE	5
1. INTRODUCTION	15
1.1. Definition, Importance and Scope of the Study	15
1.2. Method and Organization	18
1.3. Literature Review and Related Studies	19
1.4. The Term “Maronite” and the Origins of the Maronites	21
1.5. The Maronite Community in Konya	23
2. MARONITE ARCHITECTURE IN KONYA	32
2.1. Arapoğlu Kosti House	33
2.2. Atatürk House-Museum	46
2.3. Augustos House	58
2.4. Public Education Center	64
2.5. Girls’ Secondary School Building	74
2.6. Chamber of Architects Building	82
2.7. Maronite Twin House	90
2.8. Yusuf Şar Mansion	96
3. EVALUATION	102
3.1. Building Materials and Construction Techniques	102
3.2. Plan Elements	104
3.3. Plan Types	107
3.4. Formal Evaluation/Facades	108
3.5. Ornamentation	113
4. CONCLUSION	120
REFERENCES	123

KONYA MİMARİ BELLEĞİNDE
MARUNİLER

THE MARONITES IN THE
ARCHITECTURAL MEMORY OF KONYA

1. GİRİŞ

1.1. Konunun Önemi, Tanımı ve Sınırları

Tarihsel ve toplumsal gelişme süreci içerisinde yaratılan, insanın doğal ve toplumsal çevresine egemenliğinin kanıtı niteliğindeki kültür, birey ve kent dokusu içinde karşılıklı ilişki içindedir. Kentsel dokuyu oluşturan tarihi mimari yapılar, mekânsal ve sosyal anlamda günlük yaşamın ve yaşam tarzlarının biçimlendirilmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Kentler, kültürel çeşitliliğin buluşma yeri ve toplumsal yaşamın birincil mekânı olarak, kolektif belleği oluşturan bütünün en önemli parçasıdır. Bu nedenle kentin mimari belleği, toplumsal tarihin araştırılmasında önemli bir başvuru haline gelmiştir (Ünlü, 2017, s. 78). Kentsel bellek ile mekân arasındaki etkileşim, bireylerin kentsel mekânı algılama biçimleri ve farklılıklarıyla zenginleşmektedir. Bu etkileşimde anılar, dil, geçmiş ve kültür belleği etkileyen unsurlar olarak belirirken, kentsel mekânda kendine özgü nitelikleri ile sürekli kendini yenilemektedir. Bunun sonucunda kente ait mimari bellek mekandaki değişimlere dayalı olarak sürekli değişebilmekte, dolayısıyla kentsel kimlikte dönemsel olarak önemli farklılıklar oluşabilmektedir (Ünlü, 2017, s. 78).

Bu bağlamda toplumsal bir üretimin sonucu olarak oluşan kent belleğinin en önemli parçalarından birinin kentte yapılan mimari yapılar olduğunu söylemek mümkündür (Büyükaşahin&Aydın, 2020, s. 115). Mimari yapılar, her dönemin baskın olan mimari tarzlarına göre değişmekte ve dönüşmekte bu nedenle de kente ait mimari bellek yeniden oluşmaktadır. İnsanların kentle etkileşimi sonucu tarihi

1. INTRODUCTION

1.1. Definition, Importance and Scope of the Study

Throughout the historical and societal development process, culture created as a manifestation of humanity's dominion over the natural and social environment exists in a reciprocal relationship with both the individual and the urban fabric. Historical architectural structures, which constitute the urban texture, play a significant role in shaping daily life and lifestyles both spatially and socially. Cities, as meeting places of cultural diversity and the primary venues for social life, form the most crucial component of the collective memory. Therefore, the architectural memory of a city has become an essential point of reference in the study of social history (Ünlü, 2017, p. 78). The interaction between urban memory and space is enriched by individuals' diverse ways of perceiving the urban environment. In this interaction, memories, language, and the past act as elements that influence cultural memory, and the urban space continuously renews itself with its unique characteristics. As a result, the architectural memory of the city constantly evolves in response to spatial changes, leading to significant periodic differences in the urban identity (Ünlü, 2017, p. 78).

In this context, it can be stated that one of the most important components of urban memory, which emerges as a result of a social production process, is the architectural structures within the city (Büyükaşahin & Aydın, 2020, p. 115). Architectural structures vary and transform according to the dominant architectural styles of each era, thus continually reshaping the architectural memory of the city. Through the interaction of people with their city,

yapılar ve kamusal mekânlar gibi birçok kent ögesi hatıraların bir parçası haline gelmekte, kentlerin görülen, işitilen, kolektif bellekte derin izler bırakan mekânlara ev sahipliği yapması kentsel belleği oluşturmaktadır. Yaşanılan dönemin tarihsel olaylarından beslenen kentler bulundukları toplumun önemli bir parçasıdır (Yılmaz, 2019, s. 1).

Konya’da Mimar Muzaffer Caddesi ve İstasyon Caddesi’nin sağlı sollu kenarlarında ikamet eden Maruniler, I. Dünya Savaşı sırasında Fransızlarla Osmanlı Devleti ilişkilerinin ciddi biçimde bozulmasının ardından Konya’dan ayrılmışlardır. Ticaret işleriyle ilgilenen Maruniler, yaşadıkları bölgelerde mimari açıdan yeni gelişmelere öncülük etmişlerdir.

Çalışmamız Konya il merkezinde yer alan Maruni dönemine ait yapıları kapsamaktadır. Bu kapsamda toplamda sekiz adet yapı tespit edilmiş ve incelenmiştir. Çalışmanın temel amaçlarından biri günden güne tahrip olan bu yapıları belgelemektir. Çalışmada incelenen yapılar tarihçeleri, mimarileri ve üslup özellikleri tespit edilerek çizim ve fotoğrafları ile belgelenmiştir. Bu anlamda, kentin sağlıklı bir şekilde büyüyebilmesi için fiziksel değişimlerin düşünüldüğü kadar, fiziksel değişimlerin beraberinde getireceği sosyolojik etkilerin de düşünülmesi gerekmektedir. Dolayısıyla, kent ve kentli arasındaki aidiyet hissinin sürdürülebilirliği fiziksel çevreyi tamamen değiştirerek, geçmiş ve bugün arasındaki sürekliliği sağlamadan mümkün değildir.

Konya’daki Maruni mimarisine yönelik bu çalışma, yalnızca belirli yapıların belgelenmesi amacını taşımamakta, aynı zamanda çok katmanlı bir kültürel, tarihsel ve toplumsal mirasın görünür kılınmasına katkı sağlamaktadır. Osmanlı İmparatorluğu döneminde Anadolu

historical structures and public spaces become integral parts of collective memory, as cities host spaces that leave profound traces in the visible, audible, and experiential layers of memory. Cities, nourished by the historical events of their respective eras, represent an essential part of the societies to which they belong (Yılmaz, 2019, p. 1).

In Konya, the Maronites resided along both sides of Mimar Muzaffer Street and İstasyon Street. Following the severe deterioration of relations between France and the Ottoman Empire during World War I, the Maronites were compelled to leave Konya. Engaged primarily in trade, the Maronites played a pioneering role in architectural developments in the areas where they lived.

This study focuses on architectural structures from the Maronite period located within the city center of Konya. In this context, a total of eight structures have been identified and examined. One of the primary objectives of this study is to document these structures, which are increasingly subject to deterioration. The historical background, architectural characteristics, and stylistic features of the examined buildings have been recorded and supported through drawings and photographs. In this sense, for a city to grow healthily, it is necessary not only to consider physical transformations but also to contemplate the sociological impacts accompanying these changes.

Thus, sustaining the sense of belonging between the city and its inhabitants cannot be achieved merely through altering the physical environment, but through maintaining the continuity between the past and the present.

This study on Maronite architecture in Konya does not merely aim to

şehirlerinde görülen kültürel çeşitlilik, yalnızca büyük merkezlerde değil, taşra kentlerinde de çok kültürlü bir yaşam biçiminin var olduğunu ortaya koymaktadır. Konya gibi önemli bir Anadolu kentinde yaşayan Maruniler, bu çeşitliliğin somut göstergelerinden biridir.

Maruni topluluğunun kente bıraktığı mimari miras, sadece bir azınlık grubunun fiziksel izlerini temsil etmekle kalmamakta; aynı zamanda Osmanlı şehir kültürünün kozmopolit yapısını, çok kimlikli sosyal dokusunu ve farklı toplulukların kent mekanını nasıl şekillendirdiğini göstermektedir. Bu bağlamda Maruni yapıları, Konya'nın kolektif belleğinin ve tarihsel kimliğinin önemli bir parçasıdır.

Tarihi yapılar, bireyler ile kent arasında kurulan aidiyet ilişkisinin güçlenmesine aracılık ederken, geçmiş ile bugün arasında süreklilik sağlayan somut köprülerdir. Günümüzde hızla değişen kent dokusu içinde bu tür kültürel katmanların korunması ve belgelenmesi, kent kimliğinin geleceğe taşınması açısından kritik öneme sahiptir. Maruni mimarisi, özellikle Avrupa etkisindeki mimari üslupların yerel malzemelerle ve yerel ihtiyaçlara göre nasıl adapte edildiğini göstermesi bakımından da mimarlık tarihi açısından değerli bir örnek teşkil etmektedir.

Bu çalışma, yalnızca Maruni topluluğunun kent yaşamındaki etkisini belgelemekle kalmayıp, aynı zamanda kültürel çeşitliliğin korunmasının evrensel bir değer olduğunu da vurgulamaktadır. UNESCO'nun kültürel miras koruma ilkeleri doğrultusunda, yalnızca anıtsal yapılar değil, gündelik yaşamı yansıtan sivil mimarlık örnekleri de korunmaya değerdir. Dolayısıyla Maruni yapılarının belgelenmesi hem bilimsel hem de etik bir sorumluluğun yerine getirilmesi anlamına gelmektedir.

document specific buildings; rather, it contributes to making a complex and layered cultural, historical, and social heritage visible. The cultural diversity observed in Anatolian cities during the Ottoman Empire is not limited to major centers; rather, it demonstrates that multicultural coexistence was also a characteristic of provincial cities.

The Maronites who lived in Konya stand as concrete examples of this diversity. The architectural heritage left by the Maronite community not only represents the physical traces of a minority group but also reflects the cosmopolitan character of Ottoman urban culture, the multi-identity social fabric, and how different communities shaped urban spaces. In this regard, Maronite structures form a crucial component of Konya's collective memory and historical identity.

Historical buildings serve as tangible bridges that strengthen the bond between individuals and their cities, providing continuity between the past and the present. In today's rapidly transforming urban fabric, preserving and documenting such cultural layers is critically important for maintaining the city's identity into the future.

Maronite architecture, particularly in showcasing how European-influenced architectural styles were adapted to local materials and needs, constitutes a valuable example for the history of architecture. Moreover, this study emphasizes not only the documentation of the Maronite community's impact on urban life but also the universal value of preserving cultural diversity. In accordance with UNESCO's principles for the protection of cultural heritage, it is essential to safeguard not only monumental structures but also the civil architectural examples that reflect everyday life. Thus, documenting

Ayrıca, bu çalışma ile günümüzde giderek fiziksel izlerini kaybeden tarihi yapıların akademik kayıtlara geçirilmesi sağlanarak, gelecek kuşaklara aktarılacak bir kültürel hafıza oluşturulması hedeflenmiştir. Böylece, kültürel sürekliliğin sağlanmasına, kent kimliğinin korunmasına ve çok kültürlü tarihimizin daha iyi anlaşılmasına katkıda bulunulacaktır.

1.2. Metot ve Düzen

“Konya Mimari Belleğinde Maruniler” isimli bu çalışma üç aşamada gerçekleştirilmiştir. İlk aşamada detaylı bir literatür çalışması yapılarak tarihi yapılar hakkında yapılan yayın ve araştırmalar tespit edilmeye çalışılmıştır. Konumuzu doğrudan veya dolaylı olarak ilgilendiren bütün yayınlar belirlenmiş ve bunlar irdelenerek Maruni yapıları ile ilgili bölümler incelenmiştir.

Çalışmanın ikinci aşamasında arazideki saha çalışmaları gerçekleştirilmiş, yapılar yerinde incelenmiştir. Eserlerin fotoğrafları çekilmiş, ölçüleri alınmış ve yerinde tanımlamaları yapılmıştır.

Üçüncü aşamada saha çalışması sonucunda elde bulunan veriler ve yapılan kaynak taramaları ışığında metin yazımı gerçekleştirilmiştir. Çalışmamızda öncelikle saha çalışması sırasında çekilen fotoğraflar kullanılmıştır.

Çalışmamız dört ana bölümden oluşmaktadır. “Giriş” kısmında “Konunun Tanımı, Önemi ve Sınırları”, “Metot ve Düzen”, “Konu ile İlgili Yayın ve Araştırmalar”, “Maruni Terimi ve Marunilerin Kökeni” ve “Konya’da Marunilik” başlıklarına yer verilmiştir.

İkinci bölüm olan “Konya Mimari Belleğinde Maruniler” bölümünde yapılar alfabetik sıralanarak verilmiştir. Eserler bulundukları yer, yapan, yaptıran, yapım tarihi, kullanım durumu,

Maronite structures fulfills both a scientific and an ethical responsibility.

Finally, by recording these increasingly endangered historical buildings into academic documentation, this study aims to create a cultural memory to be transmitted to future generations. In doing so, it contributes to the continuity of cultural heritage, the preservation of urban identity, and a deeper understanding of the multicultural dimensions of our shared history.

1.2. Method and Organization

This study, titled “The Maronites in the Architectural Memory of Konya” was conducted in three main phases. In the first phase, an extensive literature review was carried out in order to identify existing publications and research concerning historical buildings. All sources directly or indirectly related to the subject were determined and examined, with a particular focus on sections relevant to Maronite architecture.

In the second phase, fieldwork was conducted on-site. The buildings were carefully examined in their physical context; photographs were taken, measurements were recorded, and descriptive observations were made in situ.

In the third phase, the data obtained from the fieldwork and the findings of the literature review were synthesized, and the main text of the study was written. The primary visual material used in the study consists of photographs taken during the field research.

This research is structured into four main sections. The “Introduction” includes the following subheadings: “Definition, Significance, and Scope of the Subject,” “Method and Structure,”

plan tipi, tarihçesi, mimari ve üslup özellikleri olmak üzere ayrı başlıklar altında incelenmiştir. Yapılar konunun daha iyi anlaşılması için fotoğraf ve çizimler ile birlikte verilmiştir.

Üçüncü bölüm olan “Değerlendirme” bölümünde ise eserler yapım malzemesi ve tekniği, plan elemanları, plan tipleri, biçimsel değerlendirme ve süsleme özellikleri bakımından incelenmiştir.

Son bölüm olan “Sonuç” bölümünde elde edilen veriler ortaya konularak çalışma tamamlanmıştır. Ardından kaynakça verilerek çalışma sonlandırılmıştır.

1.3. Konu ile İlgili Yayın ve Araştırmalar

Maruni mimarisi, kültürel farklılıkların bir gelişiminde günümüze yansımaları açısından oldukça önemlidir. Ancak Maruni mimarisi üzerine yapılmış çalışmalar oldukça kısıtlıdır. Çalışma kapsamında incelediğimiz ve doğrudan yararlandığımız makale, kitaplar ve tezler aşağıda belirtilmiştir.

Maruniler üzerine yapılmış en kapsamlı çalışmalardan biri Ramazan Işık tarafından 2003 yılında yapılan “Maruni Kilisesi” isimli doktora çalışmasıdır. Çalışmada Marunilerin kökeni ve kilise yapısı hakkında bilgilere yer verilmiştir (Ünal, 2003).

Mustafa Şengil’in “Dinler Tarihi Açısından Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’ndeki Maruniler” isimli doktora tez çalışmasında Maruniliğin tarihçesi, kökeni, kiliselerinin yapısı hakkında önemli bilgiler yer almaktadır (Şengil, 2010).

Yasin Atlıoğlu’nun 2011 yılında hazırladığı “Modern Lübnan’da Maruniler ve Çatışma” isimli doktora tezinde Lübnan Marunileri hakkında oldukça geniş kapsamlı bilgiler bulunmaktadır (Atlıoğlu, 2011).

“Relevant Literature and Previous Research,” “The Term ‘Maronite’ and the Origins of the Maronites,” and “Maronite Presence in Konya”.

The second section, titled “The Maronites in the Architectural Memory of Konya” presents the structures in alphabetical order. Each building is examined under specific subheadings, including location, architect, patron, date of construction, current use, plan type, historical background, architectural and stylistic features. To enhance comprehension, visual materials such as photographs and architectural drawings accompany the textual descriptions.

The third section, “Evaluation,” analyzes the buildings in terms of construction materials and techniques, plan components, plan typologies, formal qualities, and ornamental features.

Finally, in the “Conclusion” section, the findings obtained from the research are summarized and the study is brought to a close. The work concludes with a comprehensive bibliography.

1.3. Literature Review and Related Studies

Maronite architecture holds significant value as a reflection of cultural diversity and its transformation through time. However, studies focusing specifically on Maronite architecture are rather limited. Within the scope of this study, the key articles, books, and theses that have been directly utilized and examined are listed below.

One of the most comprehensive studies on the Maronites is the doctoral dissertation titled “The Maronite Church” by Ramazan Işık, completed in 2003. This work provides detailed information on the origins of the Maronites and the architectural features

Azınlık evleri üzerine önemli bir çalışma Gonca Büyükmihçi'nin 1999 yılında yayımlanan "Osmanlı Dönemi Azınlık Evlerinin Mekânsal Özellikleri: Kayseri Örneği" isimli makalesidir. Makalede Kayseri örneği üzerinden Osmanlı dönemi azınlık evlerinin mimarileri üzerinde durulmuştur (Büyükmihçi, 1999, s. 296-302).

Semra Nur Balta "Türk ve Maruni Evleri Mimari Özelliklerinin Tipolojik Karşılaştırılması, Konya Örneği" isimli yüksek lisans tezinde üç Maruni ve üç Türk evi üzerine incelemeler yapmıştır (Balta, 2022).

Ahmet Çelik'in 2019 yılında yayımlanan "Konya'da Marunilik ve Marunilerin Konya Göçü" isimli makalesinde Konya'daki Maruniler ve Maruni evleri hakkında bilgiler yer almaktadır (Çelik, 2019, s. 95-107).

Dicle Aydın'ın konumuzu doğrudan ilgilendiren "Osmanlı'nın Son Dönemlerinde Konya'da Bir Marunî Mekânı Arapoğlu Kosti Evi" isimli makalesinde, yapının mimari ve plan özellikleri ile cephe mimarisi ve malzeme özellikleri aktarılmıştır (Aydın, 2006, s. 135-146).

Erkan Aygör'ün 2015 yılında hazırladığı "19. Yüzyıl Sonu ve 20. Yüzyıl Başlarında Konya Evlerinin Mimari Gelişimi ve Değişimi" isimli doktora tezinde Konya evleri içinde bazı Maruni evlerinin de mimari gelişimi incelenmiştir (Aygör, 2015).

of their churches (Ünal, 2003).

In Mustafa Şengil's doctoral dissertation titled "The Maronites in the Turkish Republic of Northern Cyprus in Terms of the History of Religions", important insights are provided regarding the history, origins, and church structures of the Maronite community (Şengil, 2010).

Yasin Atlıoğlu's 2011 doctoral thesis, "The Maronites and Conflict in Modern Lebanon", offers a broad and in-depth exploration of the Maronite community in Lebanon (Atlıoğlu, 2011).

An important contribution to the architectural understanding of minority housing is found in Gonca Büyükmihçi's 1999 article titled "Spatial Characteristics of Minority Houses in the Ottoman Period: The Case of Kayseri". This study focuses on the architectural features of minority houses in the Ottoman period, particularly through the Kayseri example (Büyükmihçi, 1999, p. 296–302).

In her master's thesis titled "A Typological Comparison of Turkish and Maronite Houses: The Case of Konya" Semra Nur Balta examines three Maronite and three Turkish houses through a comparative architectural lens (Balta, 2022).

Ahmet Çelik's 2019 article "Maronitism in Konya and the Migration of Maronites to Konya" includes information on the Maronite population in Konya and their residential architecture (Çelik, 2019, p. 95–107).

A study directly related to our subject is the article by Dicle Aydın, "A Maronite Residence in Late Ottoman Konya: The House of Arapoğlu Kosti". The article presents the architectural plan, facade characteristics, and material use of the building (Aydın, 2006, p. 135–146).

Finally, Erkan Aygör's 2015 doctoral dissertation, "The Architectural

1.4. Maruni Terimi ve Marunilerin Kökeni

1.4.1. Maruni Terimi

Bazı Maruniler; Maruni tabirinin, “Maran” kelimesinden türemiş bir kelime olduğunu “Rabbimiz, İsa Mesih” anlamına geldiğini ve Maran adının, bir manastıra ad olmasından sonra da Marunilere isim olduğunu ileri sürmektedirler. Başka bir görüşe göre de Maruni adı; Süryanice “Morio” veya “Moronoye”den gelmekte olup, aynı şekilde “Rabbimiz, İsa Mesih” anlamını ifade etmektedir (Işık, 2003, s. 21). Böylece kelimenin, IV. yüzyılın sonlarında ve V. yüzyılın başlarında yaşayan bir zahit adına inşa edilmiş olan manastırdan türemiş olduğu ve daha sonra bu adın; Kadıköy Konsili kararlarını tasdik eden bu manastır rahiplerine tabi olan herhangi bir kimseye veya gruba yaygın bir şekilde tahsis edildiği belirtilmektedir. Bununla beraber, Marunilerin VII. yüzyıla kadar Meredeler olarak bilindikleri ancak, VII. yüzyıldan sonra Maruniler olarak adlandırıldıkları da ifade edilmektedir (Işık, 2003, s. 21).

Maruni patriği İstefan ed-Duveyhi’ye göre; Marunilerin V. yüzyılda yaşayan Süryani rahip Marun’dan sonra bu adla isimlendirildikleri görüşü doğru değildir. Ayrıca Marunilerin adlarını, Bizans İmparatoru Maurice (582–602) döneminde yaşamış olan ve İsa’da bir iradenin var olduğuna inanan Marun adındaki bir rahipten almış olmaları da mümkün değildir. Bundan başka Duveyhi, Antakya’da bir köye Marun adının verilmesinden sonra, Marunilerin bu isimle anılmaya başladıklarını belirten çeşitli görüşleri de reddetmektedir (Duveyhi, 1890, s. 8-12).

Maruniler; Kadıköy Konsili (M. S. 451) tarafından kabul edilen İsa Mesih’in

Development and Transformation of Houses in Konya at the End of the 19th and the Beginning of the 20th Century”, includes analysis of some Maronite houses as part of Konya’s broader architectural evolution (Aygör, 2015).

1.4. The Term “Maronite” and the Origins of the Maronites

1.4.1. The Term “Maronite”

Some Maronites assert that the term Maronite is derived from the word “Maran”, which means “Our Lord, Jesus Christ”. They argue that the name Maran was first given to a monastery, and later extended to the community itself. According to another view, the name Maronite originates from the Syriac words “Morio” or “Moronoye”, which also signify “Our Lord, Jesus Christ” (Işık, 2003, p. 21). It is therefore stated that the term was derived from a monastery built in honor of a hermit who lived in the late fourth and early fifth centuries. Over time, this name was widely attributed to any individual or group affiliated with the monks of that monastery, who had accepted the decrees of the Council of Chalcedon. Furthermore, it is noted that the Maronites were known as the Meredites until the seventh century, and only thereafter began to be referred to as Maronites (Işık, 2003, p. 21).

According to Maronite Patriarch Istifan al-Duwayhi, the view that the Maronites were named after the Syriac monk Maron, who lived in the fifth century, is incorrect. He also rejects the possibility that the Maronites derived their name from another monk named Maron, who lived during the reign of Byzantine Emperor Maurice (582–602) and believed in the existence of a single will in Christ. In addition, al-Duwayhi dismisses various claims suggesting that the Maronites began to be called by this

kutsal niteliğiyle beşerî niteliğinin kaynaşmasından sonra da iki tabiatının bölünmezliğini, değişmezliğini ve birliğini muhafaza etmeye devam ettiği, yani onun hem gerçek Tanrı hem de gerçek insan olduğu şeklindeki iman dogmasının Marun manastırları rahipleri tarafından kabul edilmiş olması, yani Ortodoks (Katolik anlamında) imanları sebebiyle bu şekilde adlandırılmışlardır. Bununla birlikte Duveyhi, Marunilere bu adın; VII. Yüzyılda ilk “Maruni Antakya Patriği” olan John Marun’dan sonra verildiğini de ileri sürmektedir (Duveyhi, 1890, s. 10).

Bazı Marunilere göre de Maruniler, isyan eden anlamına gelen Merede veya Meredeler adıyla bilinmekteydiler. Fakat, bu Meredeler, John Marun’un patrik olmasından sonra 694 yılında ona tabi olmaları sebebiyle Maruniler olarak adlandırıldılar (Işık, 2003, s. 22; Dips, 1905, s. 15). Diğer bir kısım Maruni tarihçiye göre de onların John Marun’dan sonra değil, V. Yüzyılın başlarında ölen zahid Marun⁹’dan sonra veya onun anısına inşa edilmiş olan ünlü Aziz Marun Manastırı’ndan¹⁰ dolayı bu isimle anılmaya ve John Marun’un patrik olmasından sonra da zamanla Lübnanlılar Merede veya Meredeler adını terk ederek Marun adını benimsemeye başladılar. Bu ifadelerden Maruni kavramının, VII. Yüzyıldan önce iyi bilinen bir gruba, bir

¹ Aziz Marun’un kim olduğu ya da Marunilerle ilişkisinin ne olduğu nerede ve ne zaman yaşadığı gibi sorulara, çoğu Maruni yazar; onun V. Yüzyılda yaşayan bir zahid ve “Maruni Milletinin” babası olduğu şeklinde cevap vermektedirler. Maruniler, Marun’un IV. Yüzyılın sonlarıyla V. Yüzyılın başlarında yaşadığını belirtmelerine rağmen, onun ne zaman, nerede ve ne şekilde öldüğüne ilişkin kesin bir bilgi vermemektedirler. Ayrıntılı bilgi için Bkz. (Şengil, 2010, s. 13; Işık, 2003, s. 28).

² Maruni tarihçiler, IV ve V. yüzyıllarda Suriye Sekundasında Marun manastırının var olduğunu ve rahiplerinin Kadıköy konsili iman dogmasına bağlı olduğunu söylemektedirler (Moosa, 1986, s. 31).

name following the naming of a village near Antioch as Maron (Duwayhi, 1890, p. 8–12).

The Maronites were so named due to their adherence to the Orthodox (in the sense of Catholic) doctrine professed by the monks of Maronite monasteries, which affirmed the inseparable, unchangeable, and unified nature of Christ’s divine and human natures following the Council of Chalcedon (A.D. 451). This dogma upheld that Christ is both truly God and truly human. However, al-Duwayhi also argues that the name Maronite was adopted later, in the seventh century, following John Maron, who was recognized as the first Maronite Patriarch of Antioch (Duwayhi, 1890, p. 10).

According to some Maronites, their community was originally known as the Meredites or Merede, meaning “rebellious” or “those who rebelled.” However, these Meredites came to be known as Maronites after they submitted to John Maron, who became Patriarch in 694 (Işık, 2003, p. 22; Dips, 1905, p. 15). Other Maronite historians, on the other hand, argue that the name Maronite was adopted not after John Maron, but rather in reference to the ascetic monk Maron⁹, who died in the early fifth century, or to the famous Monastery of Saint Maron¹⁰ built in

¹ To questions such as who Saint Maron was, what his relationship to the Maronites entailed, and when and where he lived, most Maronite authors respond by describing him as an ascetic who lived in the fifth century and as the spiritual father of the “Maronite nation.” Although Maronites generally assert that Maron lived in the late fourth and early fifth centuries, they do not provide definitive information regarding the exact time, place, or circumstances of his death. For more detailed information, see: (Şengil, 2010, p. 13; Işık, 2003, p. 28).

² Maronite historians state that during the fourth and fifth centuries, a Monastery of Maron existed in the region of Syria Secunda, and that its monks adhered to the doctrinal beliefs established by the Council of Chalcedon (Moosa, 1986, p. 31).

cemaate veya topluma işaret etmediği anlaşılmaktadır (Işık, 2003, s. 22).

Başka bir ifadeyle, Maruniler adlarını, ister V. yüzyılın başlarında ölen Aziz Marun'dan, isterse onun anısına inşa edilen Marun manastırlarından almış olsunlar; onların VII. yüzyıldan önce Maruniler adıyla tanınmadıkları fakat Meredeler olarak bilindikleri anlamına gelir. Bu Meredelere gelince, onlar Aryaniler veya Nesturiler gibi temelde dinî bir mezhep olmayıp, daha çok Müslümanlarla savaşmaları için Bizans yönetimleri tarafından sınır boylarında istihdam edilen militan gruplardı (Moosa, 1986, s. 12).

Bütüncül bir bakış açısıyla genel olarak Maruniler, kendi kilise ve toplumlarının adını ve kökenini biri, IV. yüzyılın sonlarıyla V. yüzyılın başında yaşamış olan Aziz Marun'a, diğeri ise VII. yüzyılın sonunda onların ilk patriği olduğu belirtilen John (Yuhanna) Marun'a atfetmektedirler. Diğer bazı Maruniler de Maruni adını, V. yüzyılın başlarında ölen zahid Marun'un adına inşa edilmiş olan manastıra dayandırmaktadırlar. Başka bir ifadeyle, Marunilerin adlarını Kuzey Suriye bölgesinde inşa edilmiş olan Marun manastırlarından aldıklarını söyleyebiliriz. Dolayısıyla, Maruni tabiri etnik bir kökene değil, dinî bir kimliğe işaret etmektedir (Işık, 2003, s. 23).

1.4.2 Marunilerin Kökeni

Maruniliğin ve Maruni toplumunun üzerine inşa edildiği toplumsal, kültürel, tarihsel değerler ve gelenekler, çoğu zaman etnik ve dini bağların ve bunların sınırlarının net bir şekilde çizilmesini engellemektedir. Buna rağmen Maruniliği, bir dinsel bilinci ve onun tarihsel süreçte evrimsel bir şekilde ortaya çıkardığı bir etnik karakteri (köken, kültür ve dil) içinde barındıran

his memory. According to this view, after John Maron became patriarch, the people of Lebanon gradually abandoned the term Meredites and began to embrace the name Maronites. These varying accounts suggest that the term Maronite did not refer to a clearly defined group, community, or society prior to the seventh century (Işık, 2003, p. 22).

In other words, whether the Maronites derived their name from Saint Maron, who died in the early fifth century, or from the monasteries built in his memory, it is understood that they were not known by the name Maronites prior to the seventh century but were instead referred to as the Meredites. As for the Meredites, they were not, like the Arians or Nestorians, primarily a religious sect; rather, they were militant groups employed by the Byzantine authorities along the frontier regions, mainly to fight against Muslim forces (Moosa, 1986, p. 12).

From a holistic perspective, the Maronites generally attribute the name and origin of their church and community to two key figures: Saint Maron, who lived in the late fourth and early fifth centuries, and John (Yuhanna) Maron, who is identified as their first patriarch at the end of the seventh century. Some Maronites, however, trace the name Maronite to a monastery built in honor of the ascetic Maron, who died in the early fifth century. In other words, it can be stated that the Maronites derived their name from the Maronite monasteries established in the region of northern Syria. Thus, the term Maronite does not denote an ethnic origin but rather signifies a religious identity (Işık, 2003, p. 23).

1.4.2. The Origins of the Maronites

etno-dinsel bir kimlik olarak tanımlamak daha anlamlıdır. Hristiyanlık içerisinde ortaya çıkan Maruni inancının tarihsel ve dinsel kökenleri, Maruni toplumunda bireysel veya kolektif davranış tarzlarına ve reflekslerine doğrudan yansımaktadır (Athloğlu, 2011, s. 107).

Maruni toplumunun kökeni hakkında Maruni araştırmacılar, Fenike kökenli olduklarını iddia ederek, kendi halklarının tarihlerini milattan önceki dönemlere kadar götürmektedirler (Dau, 1984, s. 9). Ancak, kutsal metinlerde de zikredilen Suriye, Filistin ve Lübnan bölgeleri, tarihin ilk dönemlerinden beri birçok ırkın ve dinin iç içe girip bir araya geldiği topraklar olmuştur (Işık, 2003, s. 23). Tarihi süreç içerisinde pek çok medeniyete beşiklik etmiş olan bu topraklar, bugün çoğunun ölü kavimler olarak nitelendirildiği ve çok azının varlıklarını devam ettirebildiği kavimlere yurt olmuştur. Şüphesiz, coğrafi bakımdan önemli geçiş yolları üzerinde bulunan Suriye ve Lübnan civarı, tarih boyunca değişik medeniyetlerin kurulduğu, kültürlerin yaşandığı ve bu kültürlerin birbirini etkilediği veya bir araya geldiği bölgeler olmuştur. Sümerler, Fenikeliler, Asuriler, Hititler, Aramiler, Keldaniler, Akadlar vb. gibi kavimler hep bu bölgelerde yaşamışlar ve büyük medeniyetler kurmuşlardır (Günaltay, 1947, s. 45).

Maruniler ise önceleri Kuzey Suriye’de yaşamaktayken, X. yüzyılda bölgeden göç ederek Lübnan’da yaşamaya başlamışlardır (Salibi, 1988, s. 89). Maruniler kendilerinin tarihte büyük medeniyetler kurmuş olan Fenike ve Fenike ailesine mensup kavimlerin soyundan geldiklerini ifade etmektedirler (Dau, 1984, s. 9). Ancak Maruni topluluğunu dini ve etnik köken açıdan tanımlayabilmek oldukça zordur. Çünkü tarih boyunca

The Maronites, who originally lived in northern Syria, began to migrate to and settle in Lebanon during the tenth century (Salibi, 1988, p. 89). The Maronites claim to be descendants of the Phoenicians and the various tribes affiliated with the Phoenician family—peoples who, they assert, once established great civilizations (Dau, 1984, p. 9). However, defining the Maronite community in terms of clear religious and ethnic origins is highly challenging. This is due to the historical diversity of the region, which has been home to various linguistic, religious, and ethnic groups over the centuries. The populations of this area—belonging to Semitic, Aryan, and Ural-Altaic origins—developed religious and cultural systems that represented a synthesis of different beliefs and worldviews. Among these ancient societies, it has been suggested that the Hittites were of Aryan origin, the Sumerians of Turanian origin, and the Assyrians, Chaldeans, and Phoenicians of Semitic descent (Işık, 2003, p. 24).

According to Butros Dau, the Phoenicians were the ancestors of the Maronites, and the Greeks in the region referred to the native population as Phoenicians (Dau, 1984, p. 9–18). In his view, the Amorites, Hittites (Hatti), Hyksos, Hivites, Arameans, and similar groups were all branches of the Phoenician family. Dau also notes that the names Amorite and Mardu appear interchangeably in Sumerian poetry, and he claims that the name Mardu shares the same meaning as Merede, which refers to “tall or large-bodied people.” Based on this, he argues that the Amorites of Syria and Lebanon and the Meredites, who first appear in historical records in the seventh century, were in fact the same people (Dau, 1984, p. 20).

The Meredites, according to

bu coğrafyada muhtelif dil, din ve ırka mensup topluluklar yaşamıştır. Sami, Ari ve Ural-Alтай kökeninden gelen bu insanların din ve kültürleri çeşitli inanç ve düşüncelerin bir sentezi olmuştur. Bu farklı toplumlar arasında Hititlerin Ari, Sümerlerin Turani, Asur, Kalde, Fenike ve benzerlerinin Sami ırka mensup oldukları iddia edilmektedir (Işık, 2003, s. 24).

Butros Dau, Fenikelilerin Marunilerin ataları olduğunu ve bölgedeki Greklerin, yerli halkı Fenikeliler olarak adlandırdığı belirtmiştir (Dau, 1984, s. 9-18). Ona göre, Amoritler, Hititler (Eti), Hiksoslar, Hivitler, Aramiler v.s. hepsi Fenike ailesinin kollarını oluşturmaktaydılar. Butros Dau; Amorit ve Mardu adlarının eş anlamlı olarak Sümer şiirlerinde geçtiğini ve Mardu isminin iri yapılı insanlar manasına gelen Merede ile aynı anlama geldiğini belirterek Suriye ve Lübnan'daki Amoritlerle tarih sahnesinde ilk defa VII. yüzyılda görülen Meredelerin bir ve aynı halk olduklarını iddia etmektedir (Dau, 1984, s. 20). Meredeler, Muaviye b. Ebi Süfyan döneminde Antakya Dağı'ndan Kudüs Dağı'na kadar, Lübnan Dağı'nı da içine alan geniş bir bölgede sınır boylarında Müslümanlara saldırmak için Bizans tarafından istihdam edilen bir gruptu (Işık, 2003, s. 25).

Başka bir görüşe göre de Meredelerle el-Anbat (Nabateans) adı verilen topluluk; aynı halk olup, daha sonra başka bir grup olan Ceracima adı verilen topluluğun yanı sıra, diğer kölelerle birlikte, Bizans ordusuna hizmet eden başıbozuk gruplardan ibaretti. Çünkü Anbatlar da Aramice konuşan bir gruptu (Belazuri, 1991, s. 163-167). Anbatların sadece Aramice konuşuyor olmalarına dayanarak onları Maruni kabul etmek doğru değildir. Maruniler Monotelitizmi benimsedikten sonra, kendilerini Süryani

historical sources, were a militant group employed by the Byzantine Empire during the reign of Muawiyah ibn Abi Sufyan, to attack Muslim forces. They operated along the frontiers in a wide area stretching from Mount Antioch to Mount Jerusalem, including Mount Lebanon (Işık, 2003, p. 25).

According to another view, the Meredites and the group referred to as the al-Anbat (Nabateans) were actually the same people, and later, along with another group known as the Jarājimah and various other slaves, they formed irregular bands that served in the Byzantine army. This theory arises from the fact that the Nabateans also spoke Aramaic (Belazuri, 1991, p. 163–167). However, identifying the Nabateans as Maronites solely on the basis of their use of the Aramaic language is not a valid conclusion. After adopting Monothelism, the Maronites distinguished themselves from the Syriac Monophysites by establishing their own churches and monasteries (Moosa, 1986, p. 178). For this reason, the idea that the Nabateans (Anbat) who joined the Meredite army were Maronites is considered a weak hypothesis. Furthermore, there is no historical evidence suggesting that the Maronites migrated to Lebanon during this period (Işık, 2003, p. 25).

In other words, the monks of the Monastery of Maron were part of an Aramaic-speaking community of Aramean origin who lived in the regions of Hama, Homs, and Shayzar in Syria. During the seventh century, they were still residing in the interior regions of Syria and had not yet migrated to Lebanon (Salibi, 1988, p. 289).

It is widely held that the Maronites accepted the Council of Chalcedon¹¹,

³ The Council of Chalcedon, which played a pivotal role in the schism between Eastern and Western Christianity, declared that Jesus Christ possesses

Monofizitlerden ayırarak, kendileri için ayrı kiliseler ve manastırlar inşa ettiler (Moosa, 1986, s. 178). Bu yüzdende, Merede ordusuna katılan Anbatların (Nebatean), Maruniler olduğu görüşü, zayıf bir görüştür. Ayrıca, Marunilerin bu dönemde Lübnan'a göç ettiklerine ilişkin herhangi bir bilgi de mevcut değildir (Işık, 2003, s. 25).

Başka bir ifadeyle, Marun Manastırı rahipleri, Suriye'de bulunan Hama, Humus ve Shayzar bölgelerinde yaşayan ve Süryanice konuşan Arami kökenli bir topluluktu. Bunlar, VII. Yüzyılda hala Suriye içlerinde yaşamakta olup, henüz Lübnan'a göç etmemişlerdi (Salibi, 1988, s. 289).

Maruniler, Hz. İsa'nın insanlık ve tanrılık unsurlarının birbirine denk olduğu şeklindeki Ortodoks Diofizit (Çift Tabiatçılık) öğretisinin teyit edildiği 451'de yapılan Kadıköy Konsilini kabul ederek Monofizit (Tek Tabiatçılık) öğretilerine karşı tavır aldığı yaygın bir görüştür. Kadıköy Konsili¹¹, Aziz Maron'un ölümünden yaklaşık 41 yıl sonra toplanmıştır. Marunilerin Diofizit öğretiyi desteklemeleri, onları Monofizitçilerle (özellikle Yakubilerle) ciddi bir mücadele içine sokmuştur. VI. yüzyılda Monofizitçiler, 350 keşişi öldürmüş ve birçok Maruni Manastırını yakmıştır. Öldürülen Maruni keşişler, her 31 Temmuz'da Maruniler tarafından anılmaktadır (Atlıoğlu, 2011, s. 110). 350 keşişin katledilmesi olayı, bu dönemde Suriye Secunda keşişlerinin Papa Hormisdas'a yolladıkları bir bildiriye geçmektedir. Papa bu bildiriye 10 Şubat 517 tarihinde cevap vermiştir. El-Hayek'e göre Papa'nın mektubu,

³ Doğu Hristiyanlığı ile Batı Hristiyanlığının birbirinden kopmasına neden olan Kadıköy Konsili; I. İznik, I. İstanbul ve Efes konsillerinin tespit etmiş olduğu İsa Mesih'in, Baba ile aynı cevheri taşıdığı ve tek tabiata sahip olduğu iman ilkesinin aksine, İsa Mesih'in iki tabiata sahip olduğu kararını almıştır. Ayrıntılı bilgi için Bkz. Erdem, 1997, s. 155.

convened in 451, which affirmed the Orthodox Dyophysite doctrine—that the divine and human natures of Jesus Christ are equal and coexistent—and opposed the Monophysite view, which held that Christ had a single, divine nature. The Council of Chalcedon was convened approximately 41 years after the death of Saint Maron. The Maronites' support for the Dyophysite doctrine brought them into serious conflict with the Monophysites, particularly the Jacobites. In the sixth century, the Monophysites reportedly killed 350 Maronite monks and burned down many Maronite monasteries. These martyrs are commemorated annually by the Maronites on July 31 (Atlıoğlu, 2011, p. 110). The massacre of the 350 monks is mentioned in a letter sent by the monks of Syria Secunda to Pope Hormisdas, to which the Pope responded on February 10, 517. According to El-Hayek, this letter constituted a form of papal recognition of the Maronites (El-Hayek, 1967, p. 245). Moreover, this letter is widely acknowledged as the first and only recorded contact between the Maronite Church and the Roman Catholic Church prior to the Crusades.

The spread of Islam throughout Syria in the seventh century brought new challenges for the Maronite community. The complete conquest of Syria by Muslim armies was the result of a series of military campaigns that lasted from 634 to 641 (Atlıoğlu, 2011, p. 110). Following the death of Anastasius II, the last Greek Patriarch of Antioch, in 609, the patriarchs of Antioch were appointed by Constantinople until 702. After this date, and during a vacancy that lasted two distinct natures—divine and human. This decision stood in contrast to the theological principle established by the earlier councils of Nicaea I, Constantinople I, and Ephesus, which affirmed that Christ shares the same essence (homoousios) with the Father and possesses a single nature. For detailed information, see: Erdem, 1997, p. 155.

Marunilere Papalık tanınması getirmiştir (El-Hayek, 1967, s. 245). Buna ek olarak bu mektubun Haçlı Seferleri'ne kadar Maruni Kilisesi ile Roma Katolik Kilisesi arasındaki bilinen ilk ve tek temas olduğu aşîkârdır.

VII. yüzyılda İslam'ın Suriye içinde yayılması Maruniler için yeni meseleleri beraberinde getirmiştir. Suriye'nin Müslüman Orduları tarafından tamamen ele geçirilmesi 634'ten 641'e kadar süren askeri çabaların bir sonucuydu (Atlioğlu, 2011, s. 110). Antakya Patriği II. Anastasius'un (Son Yunan Patrik) 609 yılında öldürülmesinden sonra 702 yılına kadar Antakya Patrikleri İstanbul tarafından belirlenmiştir. Fakat bu tarihten sonra 742 yılına kadar boş kalan Antakya Patrikliği unvanına, Emevi Halifesi Hişam'ın izniyle Patrik III. Stephan (İstefân) seçilmiştir Antakya Patrikliği unvanının boş kaldığı dönem, Maruni Patrikhanesi'nin kendi örgütlenmesini tamamlaması için fırsat vermiştir. Maruni keşişler, daha 745 yılından önce kendi manastırlarından piskopos seçmeye başlamıştır. Maruni kaynaklar, ilk Maruni Patrik olarak 685 yılında seçilen Aziz John (Yuhanna) Marun'u¹² (Lübnan Dağları'ndaki Batrun Piskoposu) belirtmektedir (El-Hayek, 1967, s. 245). Maruni Rahip Paul Naaman'ın ifadesiyle, Maruni Kilisesi teolojik olarak dini hizipleşmelerin ve coğrafi olarak savaş ve fetihlerin olduğu bir ortamda doğmuş, manastır ve kilise çevresindeki Maruni toplumu tarafından kurulmuş ve bir siyasal varlık olmaktan çok bir çeşit manastır toplumu olarak şekillenmiştir (Naaman, 1998). Böylece Maruni Kilisesi hem kendi içinde bağımsız hem de diğer Apostolik kiliselerle bağları olan gerçek bir kilise

until 742, Patriarch Stephen III (İstefân) was appointed with the permission of the Umayyad Caliph Hisham. The period of vacancy in the Antiochene Patriarchate allowed the Maronite Patriarchate to organize and consolidate its own ecclesiastical structure. By 745, Maronite monks had already begun appointing bishops from among their own monastic communities. According to Maronite sources, the first Maronite Patriarch was Saint John (Yuhanna) Maron¹², the bishop of Batroun in the Lebanese mountains, who was elected in 685 (El-Hayek, 1967, p. 245). As Maronite monk Paul Naaman explains, the Maronite Church was born theologically in an environment of religious schisms and geographically amid war and conquest. It was established by the Maronite community that had formed around monasteries and churches, and developed not so much as a political entity, but rather as a kind of monastic society (Naaman, 1998). As a result, the Maronite Church became a truly autonomous church, while maintaining ties with the broader Apostolic tradition (Mahfouz, 2009, p. 17).

Isolated from the other regional churches, the Maronites migrated to the mountains of Lebanon, which they perceived as a safer refuge. Throughout the subsequent reigns of the Umayyads, Abbasids, Mamluks, and Ottomans, the steep and rugged terrain of the Lebanese mountains served as a sheltered and secluded refuge where the Maronites could build their churches and monasteries, away from external influences. As a

⁴ Marunilere göre, John Marun 676 yılında Batrun piskoposluğuna tayin edilmesinden bir süre sonra, Kadıköy'e bağlı Antakya patriği Theophanes (ö.687)'in yerine Antakya patriği seçilmiştir. Ayırtılı bilgi için Bkz. (Işık, 2003, s. 72).

⁴ According to Maronite tradition, John Maron was appointed as the bishop of Batroun in 676, and shortly thereafter, he was elected as Patriarch of Antioch to succeed Theophanes, the Chalcedonian patriarch of Antioch, who died in 687. For detailed information, see: Işık, 2003, p. 72.

haline gelmiştir (Mahfouz, 2009, s. 17).

Bölge kiliseleri arasında yalnız kalan Maruniler daha güvenli buldukları Lübnan dağlarına göç etmişlerdir. Sonradan bölgeye hâkim olan Emevîler, Abbasiler, Memlükler ve Osmanlılar döneminde de Lübnan dağlarının sarp kayalıkları onlar için kilise ve manastırlarını inşa ettikleri dış etkilere soyutlanmış sığınak yerleri olmuştur. Bu nedenlerden dolayı yüzyıllar boyunca kendi gelenekleri ve dinlerini koruyabilmişlerdir (Tümer ve Küçük, 2002, s. 21). Ayinlerinde kullandıkları dini kitapları Arapçadır. Ancak onlar Süryani harflerini kullanır ve ibadetlerini de Süryanice yaparlar. Marunilerin bu tavrı Roma Katolik kilisesi tarafından Haçlı seferlerine kadar hiç dikkate alınmamıştır. Bölgeye gelen Haçlıları coşkuyla karşılayan Maruniler onlara rehberlik edip yardımcı olmak suretiyle güvenlerini kazanmışlar ve kendilerine Katolik kilisesiyle irtibata geçmenin yolunu açmışlardır. Haçlı Franklarla gerçekleştirdikleri bu dostane temaslar kiliselerinin Katolik dünyasıyla giderek yakınlaşmasını sağlamıştır (Taşpınar, 2003, s. 71).

Memlükler döneminde bölge Beşâre'deki sorumlu “mukaddemler” tarafından yönetildi, böylece Marunilerin Roma ile ilişkileri de zayıflamaya başladı. Hatta XV. yüzyılda Maruniler arasında monotelizm anlayışı tekrar baş gösterdi. Buna rağmen Maruniler, Floransa Konsilinde de Papa IV. Eugenius’a bağlılık mektubunu sunan Beyrutlu Fransiskan rahip John tarafından temsil edildi. 1445’te Kıbrıs Başpiskoposu Elias’ın Maruniler arasında ortaya çıkan monotelist sapkınlıkları reddetmesi ve Roma’ya bağlılıklarını ilân etmesi üzerine Katolik kilisesiyle ilişkilerde ilerleme sürecine girildiyse de XVI ve XVII. yüzyıllara kadar bir istikrar mümkün olmadı. Fakat

result of this geographical and strategic insulation, they were able to preserve their religious beliefs and traditions over the centuries (Tümer & Küçük, 2002, p. 21). Although their religious texts are in Arabic, Maronites write them using Syriac script, and their liturgies are performed in Syriac. The distinctiveness of this practice remained largely unacknowledged by the Roman Catholic Church until the time of the Crusades. The Maronites welcomed the Crusaders with enthusiasm, offered them guidance and support, and, through this hospitality, gained their trust and opened a path for communication with the Catholic Church. These friendly contacts with the Crusader Franks laid the foundation for the Maronite Church’s increasing affiliation with the Catholic world (Taşpınar, 2003, p. 71).

During the Mamluk period, the region was administered by local mukaddams (chieftains) in Bsharri, which led to a gradual weakening of the Maronites’ relations with Rome. In fact, in the 15th century, Monothelite doctrine began to reemerge among the Maronites. Despite this, the Maronites were represented at the Council of Florence by John of Beirut, a Franciscan friar, who presented a letter of allegiance to Pope Eugenius IV. In 1445, following the rejection of Monothelite heresies by Elias, the Archbishop of Cyprus, and his reaffirmation of the Maronites’ loyalty to Rome, progress was made in re-establishing relations with the Catholic Church. However, a period of stability was not achieved until the 16th and 17th centuries. Relations between the Maronites and Rome continued almost uninterrupted after the Fifth Lateran Council (1512–1517). Even after the Ottoman conquest of Syria, Lebanon, and Jordan following the Battle of Marj Dabiq (1516), the

Marunilerle Roma arasındaki ilişkiler V. Lateran Konsilinden (1512-1517) sonra neredeyse kesintisiz devam etmiştir. Mercidabık Muharebesi ile Suriye, Lübnan ve Ürdün Osmanlılar tarafından fethedildikten sonra da (1516) bölgedeki Maruniler, yönetimden gördükleri müsamahanın yanı sıra coğrafi şartlar sayesinde dinlerini ve geleneklerini korudular. Maruni patriği yönetim tarafından cemaatin başı olarak “Emîrî’ş-Şark” unvanı ile tanındı (Taşpınar, 2003, s. 71).

XIX. yüzyılda Marunilerle aynı bölgede yaşayan Dürzîler arasındaki ilişkiler bozularak çatışmalara dönüştü, 1860 yılında binlerce Maruni öldürüldü. Bunun üzerine çok sayıda Maruni bölgeden ayrılp başta Avrupa ve Amerika olmak üzere çeşitli ülkelere göç etti. Daha sonra Maruniler, yerli olmayan bir Hristiyan yetkilinin yönetiminde Osmanlı Devleti içinde özerk bir idarî yapı kazandılar. I. Dünya Savaşı’ndan sonra bu topraklar Osmanlı Devleti’nin elinden çıkınca Maruniler Fransızların himayesi altında kendi kendilerini yönettiler; 1943’te bağımsız Lübnan Devleti kurulduğunda ülkedeki önemli dinî cemaatlerden birini oluşturdular. Hristiyan, Müslüman ve Dürzî partilerin meydana getirdiği bir koalisyonla yönetilen Lübnan’da Cumhurbaşkanı Maruniler arasından seçilmektedir (Taşpınar, 2003, s. 72).

Günümüzde toplam nüfusları 1,5 milyona ulaşan Maruniler, başta Lübnan olmak üzere (500.000’i aşkın) Ortadoğu’nun çeşitli ülkelerinde özellikle Suriye ve Mısır ile daha çok ekonomik sebeplerle göç ettikleri Fransa, Amerika Birleşik Devletleri, Kanada, bazı Güney Amerika ülkeleri ve Avustralya’da yaşamaktadır. Maruni kilisesi patrikliğini 2019 yılına kadar, 1985 yılında seçilen ve “Antakya ve Bütün Doğu’nun Patriği” unvanıyla

Maronites of the region were able to preserve their religious practices and traditions—thanks both to the tolerance of the Ottoman administration and the protective nature of the region’s geography. The Maronite Patriarch was officially recognized by the state as the leader of the community under the title “Emir al-Sharq” (Prince of the East) (Taşpınar, 2003, p. 71).

In the 19th century, relations between the Maronites and the Druze, who lived in the same region, deteriorated and turned into violent conflicts. In 1860, thousands of Maronites were massacred. As a result, a significant number of Maronites left the region and migrated to various countries, particularly Europe and the Americas. Subsequently, the Maronites gained an autonomous administrative structure within the Ottoman Empire, governed by a non-local Christian official. After World War I, when these territories were no longer under Ottoman control, the Maronites came under French protection and began to govern themselves. Upon the establishment of the independent Lebanese state in 1943, the Maronites became one of the country’s most prominent religious communities. In Lebanon, which is governed by a coalition of Christian, Muslim, and Druze parties, the President of the Republic is traditionally selected from among the Maronite community (Taşpınar, 2003, p. 72).

Today, the Maronite population is estimated at approximately 1.5 million worldwide. While over 500,000 live in Lebanon, others reside in various parts of the Middle East, particularly Syria and Egypt, as well as in countries where they have migrated mainly for economic reasons, including France, the United States, Canada, several South American nations, and Australia. Until

Bkerke’de ikamet eden Nasrullah Butrus Sfeir yürütmüştür (Taşpınar, 2003, s. 72). Türkiye’de ise varlıkları bilinmekte ancak kesin bir sayı tahmini yoktur.

1.5. Konya’da Maruni Topluluğu

Osmanlı Devleti döneminde Lübnan’da Marunilerle aynı bölgede yaşayan Dürziler arasındaki ilişkiler bozularak çatışmalara dönüşmüştü. Bu sorununu çözmek için Avrupalı güçlerle anlaşarak kuzeyde bir Maruni ve güneyde de bir Dürzi yönetimi olmak üzere Lübnan’ı iki idari bölgeye ayırdı (Çınar, 2015, s. 40).

Marunileri Katolik olmaları nedeniyle Fransa desteklerken, İngilizler ise bölgede kendi menfaatlerini koruyabilmek için Dürzileri desteklemekteydi. Fransa’nın himayesinde olan Maruni topluluğu, Fransız çıkarlarına hizmet etmek için, Osmanlı yönetimine karşı tavır tutmuşlardır (Çınar, 2015, s. 41-42).

Maruniler, 19. yüzyılda yaşanan bu çatışmalar ve ekonomik nedenlerden dolayı 1861 yılında 40-50 hane halinde Lübnan’dan Konya’ya göç etmişlerdir (Karpas, 2010, s. 310). Azınlık arasında yer alan Maruniler ticari ve sosyal hayatta faaliyet göstermişler ve kendi kültürlerini yaşatmışlardır.

H. 1314/M. 1896 tarihli Konya Vilayet Salnamesine göre Marunilerin Konya’daki nüfusları 81’dir (Çelik, 2019, s. 98). Konyalıların Ortadoğu’dan geldikleri için “Araplar” diye hitap ettiği Maruniler tapu sicil kayıtlarında ise “Katolik Rumlar” olarak geçmektedir (Atalay, 2011, s. 9). Konya Meram Tapu Kadastro Müdürlüğü arşiv kayıtlarına göre Müslümanlar her mahallede çoğunlukta iken, Maruniler Mimar Muzaffer Caddesi ve İstasyon Caddesi’nin sağlı sollu kenarlarında oturmuşlardır (Atalay, 2011, s. 52).

2019, the Maronite Patriarchate was led by Nasrallah Boutros Sfeir, who had been elected in 1985 and resided in Bkerké, holding the title “Patriarch of Antioch and All the East” (Taşpınar, 2003, p. 72). In Turkey, the presence of Maronites is known, but no official population estimates exist.

1.5. The Maronite Community in Konya

During the Ottoman period, relations between the Maronites and the Druze, who lived in the same region of Mount Lebanon, deteriorated and eventually turned into violent conflicts. In an attempt to resolve this issue, the Ottoman Empire, in agreement with European powers, divided Lebanon into two administrative districts: a Maronite administration in the north and a Druze administration in the south (Çınar, 2015, p. 40).

While France supported the Maronites due to their Catholic affiliation, Britain backed the Druze in order to protect its own interests in the region. Under French protection, the Maronites adopted a stance opposing the Ottoman authorities, aligning themselves with French strategic objectives (Çınar, 2015, p. 41-42).

As a result of these conflicts and economic hardships, in 1861, a group of 40 to 50 Maronite households migrated from Lebanon to Konya (Karpas, 2010, p. 310). Although they were a religious minority, the Maronites played active roles in the commercial and social life of the city while preserving their distinct cultural identity.

According to the Konya Provincial Yearbook (Salname) dated H. 1314 / A.D. 1896, the Maronite population in Konya was recorded as 81 (Çelik, 2019, p. 98). The local people of Konya

I. Dünya Savaşı sırasında Fransızlarla Osmanlı Devleti ilişkilerinin ciddi biçimde bozulması, Marunilerin Konya'dan ayrılmalarına sebep olarak gösterilmektedir (Aydın, 2006, s. 137).

Bilinen Marunilerden en önemlileri Avukat Arapoğlu Kosti, Avukat Yağmur Ünkianos, tüccar Yusuf Şar ve sarraf İlyas Çaha'dır.

referred to the Maronites as “Arabs” due to their Middle Eastern origin, while title deed records listed them as “Catholic Greeks” (Atalay, 2011, p. 9). Archival records from the Konya Meram Land Registry and Cadastre Office indicate that while Muslims formed the majority in almost every neighborhood, the Maronites settled along both sides of Muzaffer Architect Avenue and Station Avenue (Atalay, 2011, p. 52).

The breakdown of relations between the Ottoman Empire and France during World War I is cited as the primary reason for the eventual departure of the Maronites from Konya (Aydın, 2006, p. 137).

Among the well-known Maronites of Konya were lawyers Arapoğlu Kosti and Yağmur Ünkianos, merchant Yusuf Şar, and moneychanger Ilyas Çaha.

2. KONYA MİMARİ BELLEĞİNDE MARUNİLER THE MARONITES IN THE ARCHITECTURAL MEMORY OF KONYA

Çizim 1: Arapoğlu Kosti Evi Güney Cephesi/ Drawing 1: South Facade of Arapoğlu Kosti House

2.1. Arapoğlu Kosti Evi Arapoğlu Kosti House

Fotoğraf 1: Arapoğlu Kosti Evi Genel Görünüm / Photo 1: General View of the Arapoğlu Kosti House

Katalog No: 1

Fotoğraf No: 1-10

Çizim No: 1-3

Yapan: Bilinmiyor

Yaptıran: Avukat Arapoğlu Kosti⁹

Yapım Tarihi: 1912 (Karpuz, 2009, s. 712)

Konumu: Meram İlçesi, Sahip Ata Mahallesi, Mimar Muzaffer Caddesi üzerinde 360 ada ve 6 numaralı parsel üzerinde No:38'de yer almaktadır.

Kullanım Durumu: Yapı özel mülkiyet olup günümüzde birinci kat kitabevi, ikinci kat ise okey salonu olarak kullanılmaktadır.

Plan Tipi: İki yüzlü iç sofalı eyvanlı tip.

⁹ Meşrik-i İrfan gazetesinde makaleleri de yayımlanan Avukat Arapoğlu Kosti ve Yağmur Ünkianos 1910 yılında Donanmayı Osmanî Muavenet-i Milliye Cemiyeti Konya Şubesi idare heyetinde aza olarak görev almıştır (Çelik, 2012, s. 129). Arapoğlu Kosti'nin yaptırmış olduğu konağın önünden atlı tramvayın makas değiştirip Zafer meydanına yönelmesi nedeniyle bu civarın ismi halk tarafından "Arapoğlu Makası" olarak adlandırılmaktadır (Çelik, 2019, s. 98).

Catalogue No: 1

Photograph No: 1-10

Drawing No: 1-3

Architect: Unknown

Commissioned by: Lawyer Arapoğlu Kosti⁹

Construction Date: 1912 (Karpuz, 2009, 712)

Location: Situated in Meram District, Sahip Ata Neighborhood, on Mimar Muzaffer Street, Block 360, Parcel 6, at No: 38.

Current Use: The building is under private ownership; the ground floor currently functions as a bookstore, while

⁵ Articles by Lawyer Arapoğlu Kosti and Yağmur Ünkianos were also published in the newspaper Meşrik-i İrfan. In 1910, both individuals served as members of the administrative board of the Konya Branch of the Donanma-i Osmanî Muavenet-i Milliye Cemiyeti (Ottoman Navy National Support Association) (Çelik, 2012, p. 129). Due to the horse-drawn tramway changing tracks in front of the mansion commissioned by Arapoğlu Kosti and then proceeding toward Zafer Square, this area became popularly known as "Arapoğlu Makası" (Arapoğlu Junction) among the local community (Çelik, 2019, p. 98).

Tarihçesi: Yapı 1912 yılında Arapoğlu Kosti tarafından inşa ettirilmiştir (Karpuz, 2009, s. 712). Konut inşa edildikten bir müddet sonra Fransız Katolik cemaati tarafından okul olarak kullanılmıştır. 1920-22 yılları arasında ise Fransız Hastanesi olarak kullanılmıştır. Bu dönemde yapıda zemin kat ve üst katlarda hasta ve doktor odaları ile ameliyathane, bodrum katında ise morg bulunmaktaydı. (Çelik, 2019, s. 98). Sahiplerinin 1926 yılında Avrupa'ya göç etmesinden sonra burası Kolordu binası olarak da kullanılmıştır (Karpuz, 2009, s. 713). 1970'lere kadar ev olarak kullanılan bina daha sonra parti binası ve dersane gibi türlü hizmetler için kullanılmıştır. 1982 yılında Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu tarafından II. Grup yapı olarak tescillenen eser, 1999 yılında restore edilerek lokanta işlevine uygun hale getirilmiştir (Çınar ve Aydın, 2000, s.6). Günümüzde ise kitabevi olarak hizmet vermektedir.

the upper floor is used as an game salon.

Plan Type: Double-winged plan with an interior sofa and eyvan.

Hictorical Background: The building was commissioned by Arapoğlu Kosti and constructed in 1912 (Karpuz, 2009, p. 712). Shortly after its construction, it was used as a school by the French Catholic community. Between 1920 and 1922, the building served as the French Hospital. During this period, the ground and upper floors were organized with patient and doctor rooms, as well as an operating room, while the basement housed a morgue (Çelik, 2019, p. 98). Following the owners' emigration to Europe in 1926, the building was repurposed and used as a Corps Headquarters (Karpuz, 2009, p. 713). Until the 1970s, the structure continued to function as a residence, after which it served various purposes such as a political party headquarters and a private educational institution. In 1982, the building was registered as a Grade II listed structure by the Cultural and Natural Heritage Preservation Board, and in 1999, it was restored and adapted for use as a restaurant (Çınar & Aydın, 2000, p. 6). Today, the building functions as a bookstore.

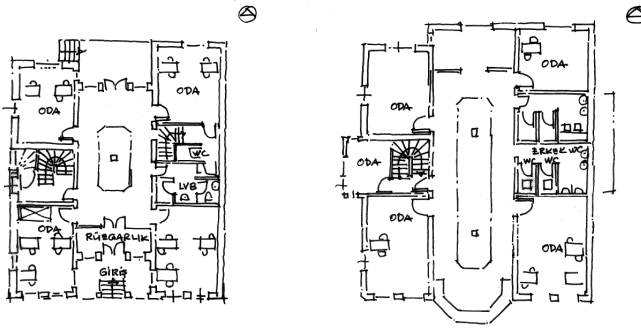
Fotoğraf 2: Arapoğlu Kosti Evi ve Atlı Tramvay / Photo 2: Arapoğlu Kosti House and the Horse-Drawn Tramway (Civelekoğlu, 2017)

Yapının Mimari ve Üslup

Özellikleri: Konya tarihi ve kent belleği içinde önemli bir yeri olan bina, iki sokağın kesişiminde kent dokusuna hâkim bir konumda yer almaktadır. Bodrum kat üzerine iki katlı olarak inşa edilen yapı iç sofalı ve eyvanlı plan tipinde inşa edilmiştir. Evin kırma çatısı, Marsilya kiremitle kaplanmış olup, çatı arası yaşama birimleri şeklinde tasarlanmıştır. Yapının doğrudan sokağa açılan iki adet girişi bulunmaktadır. Binanın kuzey ve doğu cepheleri yapılaşmaya bağlı olarak bugün sağır kalmıştır.

Architectural and Stylistic

Features of the Building: The building, which holds a significant place within the historical and urban memory of Konya, is prominently located at the intersection of two streets, commanding a dominant position within the urban fabric. Constructed as a two-story structure above a basement, the building follows an interior sofa and iwan (eyvan) plan type. Its hipped roof is covered with Marseille tiles and the attic space has been designed as additional living quarters. The building features two entrances opening directly onto the street. Due to surrounding developments, the northern and eastern facades of the structure are now largely obstructed.

Çizim 2: Arapoğlu Kosti Evi Zemin ve Birinci Kat Planı (Aydın'dan işlenerek)/ Drawing 2: Ground and First Floor Plan of the Arapoğlu Kosti House (adapted from Aydın)

Yapı bodrum katlarda taş, üst katlarda hıms tekniğinde ahşap arası boşlukların kerpiç ve tuğla malzeme ile doldurulmasıyla yığma tekniğinde inşa edilmiştir. Yapının iç ve dış duvar kaplamasında kırıktı siva kullanılmıştır. İç ve dış kapılar, tavanlar, pencere doğramaları ve çıkımlar ahşap malzemeden yapılmıştır. Zemin kat ve bodrum katı pencerelerinde dövme demirden parmaklıklar kullanılmıştır. Pencere ve kapı söve ve lentolarında,

The basement floors were constructed using stone masonry, while the upper floors employ the traditional hıms technique, in which wooden frames are infilled with adobe and brick materials. Both the interior and exterior wall surfaces are coated with a type of rough plaster known as “kırıktı siva.” Interior and exterior doors, ceilings, window frames, and oriel projections were crafted from wood. Wrought iron grilles were installed on the windows at

giriş cephesindeki sütunlarda Gödene taşı kullanıldığı izlenmektedir.

the ground floor and basement levels. Gödene stone is notably used for window and door frames, lintels, and the columns at the main entrance facade.

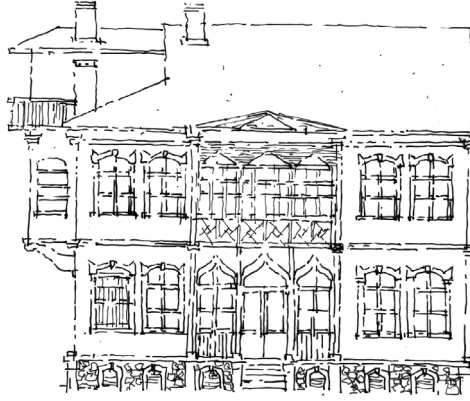
Fotoğraf 3: Arapoğlu Kosti Evi / Photo 3: Arapoğlu Kosti House

Asimetrik olarak tasarlanan batı cephe ortasında sokaktan beş basamakla çıkılan yan giriş kapısı yer almaktadır. Dar, dönen bir merdivenle sahanlığa ulaşmakta ve tek kanatlı ahşap kapıdan giriş sağlanmaktadır. Kapının kuzeyinde bir, güneyinde iki olmak üzere toplam üç adet pencere bulunmaktadır. Zemin kat pencereleri büyük boyutlu ve basık kemerlidir. Kemer kilit taşları dışa taşkındır. Basık kemerin üst kenarlarında iki akant yaprakları yer almaktadır. Kemerin tepeliğinde ise kıvrık dallı bitkisel süsleme bulunur. Pencerelerin söve kenarları ortadan dışa doğru “[]” şeklinde taşkındır. Denizlik altı silmelidir. Bodrum kattan zemin kata geçiş ve zemin kattan üst kata geçiş kat ayrımları kesme taşla yapılmıştır. Birinci katta, zemin kattaki giriş kapısının üstüne denk gelen oda çıkması yer almaktadır. Üç cepheli olan bu çıkmanın yanları dar ve birer küçük pencere, önü geniş satırlı ve bir büyük pencere, çıkmanın kuzey ve güneyinde alt kattakine simetrik birer pencere yer almaktadır.

The west facade, designed asymmetrically, features a side entrance door located at the center, accessed via five steps rising from the street level. A narrow, winding staircase leads to a landing, from which access to the building is provided through a single-leaf wooden door. There is one window to the north and two windows to the south of the entrance door, making a total of three windows. The ground-floor windows are large and feature flattened arches. The keystones of the arches protrude outward. Two acanthus leaves are placed at the upper corners of the flattened arches, while a vegetal ornamentation with curved branches decorates the keystone area. The window jambs protrude outward in a “[]” shape at their midpoint. The window sills are accentuated with molded profiles. Transitions from the basement to the ground floor and from the ground floor to the upper floor are articulated with cut stone bands. On the first floor, directly above the ground-floor entrance door, there is an oriel projection. This

Üst kat pencereleri simetrik olmayıp büyük boyutlu ve basık kemerlidir. Çatı katında da batı cepheye ait bir pencere bulunmaktadır. Çatı katında mekân kuruluşu ve pencere düzenindeki farklılıklar sonradan düzenlemeler yapıldığını göstermektedir.

projection is three-sided, with narrow side faces each containing a small window, and a broader front face with a large window. To the north and south of the projection, there is one window on each side, symmetrically aligned with the windows below. Differences in the spatial organization and window arrangement at the attic level indicate that modifications were made at a later date.

Çizim 3: Arapoğlu Kosti Evi Güney Cephesi/ Drawing 3: South Facade of Arapoğlu Kosti House

Yapının esas cephesi güney cephesidir. Cephe kompozisyonu dışa dönük ve simetriktir. Giriş kotu sokaktan yüksektir. Bodrum katta girişin her iki yanında üçer olmak üzere toplam altı adet basık kemerli pencere bulunmaktadır. Basık kemerin ortasında dışa taşkın kilit taşı yer alır. Tek kanatlı olan bu pencereler demir parmaklıklıdır. Bodrum kattan zemin kata geçiş kat ayrımı yatay eksenle kesme taşla yapılmıştır. Zemin katta etkileyici ve estetik bir giriş bölümü yer almaktadır. Cephenin orta aksında sokaktan beş basamakla ana giriş kapısına ulaşılır. Girişin üzerinde yer alan çıkmayı zemin katta payanda ve sütunlar taşımaktadır. İki sütunun üzerinde ahşaptan kaş kemerler yer almaktadır. Sütunlar yuvarlak formu olup başlıklı

The building's main facade is the southern facade, featuring an outward-facing and symmetrical composition. The entrance level is elevated above the street. On the basement floor, there are six flattened-arch windows, three on each side of the entrance. Each arch has a protruding keystone at its center, and the single-leaf windows are fitted with wrought iron grilles. The transition between the basement and the ground floor is marked horizontally with a cut stone belt. The ground floor boasts an impressive and aesthetically striking entrance section. At the central axis of the facade, five steps ascend from the street to the main entrance door. The oriel projection above the entrance is supported at the ground floor by buttresses and columns. Above the

ve kaidelidir. Bu iki sütunun ortasından merdivenlerle yapıya giriş sağlanır. Kapalı bir taşlık bölümü içine alınan giriş kapısının her iki yanında birer ve taşlığın yan duvarlarında odalara açılan birer büyük boyutlu pencere yer almaktadır. Girişin yanındaki pencereler basık kemerli düzenlenmiş olup iki yandan plasterli sütunçeler ile sınırlandırılmıştır. Üzerinde süsleme bulunmayan bu sütunçeler yuvarlak formlu olup, başlıklı ve kaidelidir. Kilit taşı dışa taşkın olup üzerinde çarpı şeklinde “X” motifi yer almaktadır⁹.

two round, capiteled and pedestaled columns, there are wooden flattened arches. Access to the interior is provided via a staircase situated between the two columns. The entrance door is recessed within a covered stone porch, flanked on either side by one large window, while additional large windows are located on the side walls of the porch, providing access to interior rooms. The windows adjacent to the entrance are designed with flattened arches and are framed by pilaster-like small columns, which are round in form with capitals and pedestals but devoid of ornamentation. Each window’s keystone projects outward and features an “X” motif⁹.

Fotoğraf 4: Arapoğlu Kosti Evi Pencere Düzeni / Photo 4: Window Arrangement of the Arapoğlu Kosti House

Pencere sütunçelerinin üst kısmı basık kemerden yukarı taşırılmış iri akant yaprağı süslemelidir. Kemerin tepeliği de iri kıvrık dal şeklinde süslenmiştir. Pencere denizlik altı silmelidir. Taşlığın kenarlarındaki odaya açılan pencereler

Above the window arches, large acanthus leaf decorations extend beyond the arch line, while the apex of each arch is adorned with curling vegetal ornaments. The window

⁹ “Crux Decussata” veya “Aziz Andrew” haçı olarak bilinen çarpı şeklindeki “X” motifi kutsal bir sembol olarak kabul edilir. Roma rakamlarından 10’u gösteren bu işaret Aziz Andrew’in çapraz çarmıha gerilmesinden dolayı böyle adlandırılmıştır. Bu motif Hristiyan mimarisinde sıklıkla görülmektedir (Albayrak, 2004, s. 127). Bu motif Rahibe okulu olarak yaptırılan ve günümüzde İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü olarak kullanılan yapının pencere kilit taşlarında da görülmektedir.

⁹ The “X” motif, known as the “Crux Decussata” or “Saint Andrew’s Cross,” is regarded as a sacred symbol. Representing the Roman numeral for ten, this symbol is named after Saint Andrew, who was crucified on an X-shaped cross. This motif is frequently encountered in Christian architecture (Albayrak, 2004, p. 127). It can also be seen on the keystones of the windows in the building originally constructed as a convent school and currently used as the District Directorate of National Education.

batı cephe zemin kat pencereleri ile aynı kompozisyona sahiptir.

sills have prominent moldings. The windows on the sides of the porch mirror the composition of the ground-floor windows on the west facade.

Fotoğraf 5: Arapoğlu Kosti Evi Giriş Düzeni / Photo 5: Entrance Arrangement of the Arapoğlu Kosti House

Derin bir niş içinde dikdörtgen söveler içinde yer alan kapının her iki yanında silindirik formlu sütunçeler yer almaktadır. Düz atkılı lentonun üzerinde barok üslupta oval madalyon yer almakta madalyonun içinde dört yapraklı yonca motifi bulunmaktadır. Madalyonun her iki tarafında spiral kıvrımlar üzerinde altı yapraklı çiçekler bulunmaktadır. Üst kısımdaki kapı üstü penceresi yarım daire kemerlidir. Bu pencerenin demir parmaklıklarında yine barok üsluplu “S” biçimli kıvrımlardan oluşan güneş betimlemesi yer almaktadır (Aygör, 2015, s. 43). Çift kanatlı kapı demir malzemeden yapılmıştır. Camlı pencereye sahiptir. Üzerindeki dekoratif amaçlı konulmuş olan demir parmaklıklar barok tarzda yapılmıştır. Parmaklıkların alt kısmındaki kare pano içinde sekiz yapraklı çiçek motifi yer almaktadır. Bunun üzerindeki enine kartuş içinde yatay bir kartuş ve iki tarafında “X” motifi yer almaktadır. Tepe noktasında kadar olan bölüm iki yandan dikey kartuşlarla

The door itself is framed by rectangular jambs within a deep niche and flanked by cylindrical small columns. Above the straight lintel, there is an oval medallion in Baroque style, featuring a four-leaf clover motif at its center. On either side of the medallion are spiral scrolls with six-petaled flowers. Above the door, the transom window is semi-circular in shape. Its wrought iron grilles depict a sunburst motif composed of S-shaped curls in Baroque style (Aygör, 2015, p. 43). The double-leaf door is made of iron and includes a glass panel. The decorative iron grilles feature Baroque designs, including an eight-petaled flower motif within a square panel at the bottom, flanked by horizontal cartouches adorned with “X” motifs, and vertical cartouches filled with S- and C-shaped ornamental figures leading up to another horizontal cartouche at the top.

The ceiling above the entrance is constructed in a wooden lattice technique forming rhombus patterns.

sınırlandırılmış olup iç kısım “S” ve “C” şeklinde karakterlerle süslenmiştir. Tepe noktasında alttaki süsleme ile aynı özellikte enine bir kartuş yer almaktadır.

Bu giriş bölümünün üzeri ahşap tavan ile örtülüdür. Eşkenar dörtgen meydana getiren kafesleme tekniğinde yapılmış olan tavanın merkezinde iç içe üç adet sekiz kollu yıldız motifi bulunmaktadır.

Yapının zemin katında girişin her iki yanında ikişer olmak üzere toplam dört adet pencere yer almaktadır. Basık kemerli ve taş söveli bu pencerelerde kilit taşları dışa taşkındır. Pencerelerin her iki yanında silindir formu birer sütunçe yer alır. Kare kaide üzerindeki sütunçelerin başlıkları “S” kıvrımlı büyük akant yaprakları ile süslenmiştir. Kilit taşlarının ortasında “X” motifi yer almakta, üst tepelik kısımlarında da spiral kıvrımlı süsleme bulunmaktadır. Denizlik altı silmelidir. Zemin kat pencere parmaklıkları iki ana kompozisyonundan oluşmaktadır. En altta enine iki altıgen parçanın köşeleri “C” şeklinde düzenlenmiştir. Üstteki kartuşta uçları “C” formu iki dikey altıgenin bulunduğu sekiz adet kartuş yer almaktadır. Orta kısım en alttaki panonun tekrarıdır. .

At the center, there are three interlocking eight-pointed star motifs.

On the ground floor, there are a total of four windows, two on each side of the entrance. These windows feature flattened arches and stone jambs, with outwardly projecting keystones. On either side of each window, there is a cylindrical pilaster. The capitals of these pilasters, positioned on square pedestals, are adorned with large acanthus leaves featuring S-curved patterns. At the center of each keystone is an “X” motif, while the upper apex of the arches is decorated with spiral scrollwork. The area below the window sills is accentuated with a molded profile. The ground-floor window grilles are composed of two primary decorative arrangements: At the bottom, two horizontally aligned hexagonal panels are designed with C-shaped corners. Above this, there are eight vertical cartouches, each formed by two vertically arranged hexagons with C-shaped ends. The central section repeats the composition of the lowermost panel. Above this repeated panel, the pattern of the first cartouche continues. At the very top, the grille decoration culminates in an arrangement of S-curved acanthus leaves.

Fotoğraf 6: Arapoğlu Kosti Evi Giriş Tavanı / Photo 6: Entrance Ceiling of the Arapoğlu Kosti House

Onun üstündeki bölümde birinci panodaki kompozisyon devam etmiştir. En üst bölümde ise “S” kıvrımlı akant yapraklı süsleme yapılmıştır.

Zemin katın köşe taşları plasterli sütunlar şeklindedir. Hem girişin her iki tarafında hem de köşelerdeki bu sütunçeler silindir formudur.

Güney cephenin en karakteristik özelliği birinci kattaki ahşap çıkmadır. Giriş üzerini bir saçak gibi örten üç köşeli çıkma, iç sofanın dışa taşırılmasıyla elde edilmiştir. Üç köşenin her bir köşesi altta ahşap pano, ortada enine dikdörtgen formlu kaş kemerli pencere düzeni ve en üstte ahşap kafeslemelidir. Bütün köşeler aynı kompozisyona sahiptir. En alttaki pano iki yatay bölüme sahiptir. Alt kısım iki kareden oluşmakta, üst kısım enine dikdörtgen iki parçadan oluşmaktadır. Kare panoların içlerinde birer dört köşeli çarkıfelek motifı bulunmaktadır. Bu çarkıfeleklerin her kenarında birer stilize kuş motifı bulunmaktadır. Çıkma iki adet ahşap payandaya oturmaktadır. Bu payandalarda ejder ve kurt motifleri yer almaktadır (Aygör, 2015, s. 43).

The corner stones of the ground floor are designed in the form of pilaster columns. These cylindrical pilasters are located on both sides of the entrance as well as at the corners of the building.

The most characteristic feature of the south facade is the wooden oriel projection on the first floor. This three-cornered projection, which acts like an eave covering the entrance, was created by extending the interior sofa outward. Each of the three corners features the same compositional elements: a wooden panel at the bottom, a horizontally rectangular window with a flattened arch in the middle, and a wooden lattice at the top. The bottom panels are divided into two horizontal sections: the lower section consists of two square panels, and the upper section consists of two horizontally oriented rectangular panels. Each square panel contains a four-armed “wheel of fortune” (çarkıfelek) motif, with each corner of the motif featuring a stylized bird figure. The projection is supported by two wooden brackets. These brackets are decorated with motifs of dragons and wolves (Aygör, 2015, p. 43).

Fotoğraf 7: Arapoğlu Kosti Evi Çıkma Altı Tavanı / Photo 7: Ceiling Beneath the Projecting Bay of the Arapoğlu Kosti House

Çıkma altı ahşap tavan kasetleme tekniğinde yapılmıştır. Merkezdeki kare panonun içinde etrafı iri akant yaprakları ile süslenmiş bir daire, dairenin içinde ise her kenarı yarım daire formu haç motifi yer almaktadır. Bu motifin merkezindeki dairede ise sekiz yapraklı çiçek bulunmaktadır. Merkezdeki bu kare panonun etrafı, çıkmanın alt panosundaki çarkıfelek motifine benzer şekilde düzenlenmiştir. Kare panonun etrafında dönerek tekrar eden dikdörtgen panolar ahşap çıtalarla belirginleştirilmiştir. Bu dikdörtgen panoların içlerinde enine veya dikine yerleştirilmiş iki ucu yuvarlatılmış kartuşlar yer almaktadır. Kartuşların etrafında ise iri akant yaprakları bulunur.

Güney cephede çıkmanın her iki yanında ikişer olmak üzere toplam dört pencere bulunmaktadır. Bunlar zemin kat pencereleri ile aynı aksta yer alır. Basık kemerli ve taş söveli birinci kat pencerelerinin kilit taşları dışa taşkındır. Pencereler zemin kattakine göre daha sade tutulmuş olup parmaklıkları yoktur.

The underside of the projection is constructed using a wooden coffered ceiling technique. At the center of the ceiling, there is a square panel containing a circle adorned with large acanthus leaves, within which is a cross motif formed by four half-circular arms. At the center of this cross is an eight-petaled flower motif. The area surrounding the central square panel features a repeated pattern of rectangular panels, similar to the wheel of fortune motifs found on the lower part of the oriel. These rectangular panels are emphasized with wooden moldings and contain horizontally or vertically placed cartouches with rounded edges. Large acanthus leaves are arranged around the cartouches.

On the south facade, there are a total of four windows, two on each side of the oriel projection. These windows are aligned vertically with the ground-floor windows. The first-floor windows feature flattened arches and stone frames, with keystones that protrude outward. Compared to the ground-floor windows, they are designed in a simpler manner and do not have iron grilles.

Fotoğraf 8: Arapoğlu Kosti Evi (Konya Tarihi'nden) / Photo 8: Arapoğlu Kosti House

Birinci katın köşe taşları da plasterli sütunlar ile düzenlenmiştir. Çıkmanın her iki kenarında ve

The corner stones of the first floor are also articulated with pilaster columns. On both sides of the oriel and

cephenin köşelerinde dikdörtgen kesitli ve üzerleri yivli sütunlar yer alır.

Güney cepheyi en üstte ahşap saçak tamamlamaktadır. Yapının eski fotoğraflarında çıkma saçığının üzerinde Kız Orta Okulu'nda da görülen soğanı kubbe bulunduğu görülmektedir. Ancak bu uygulama günümüzde yer almamaktadır.

Güney cephedeki ana girişle önce taşlık sonra iç sofaya geçilen yapı, iç sofalı plan tipinde tasarlanmıştır. İç sofanın her iki yanında dört adet oda yer almaktadır. Zemin katın güneydoğu cephesinde bulunan odanın güney tarafında iki adet, batı tarafında bir adet penceresi bulunmaktadır. Güneybatıdaki odanın güneyde iki adet, batıda bir adet sokağa bakan penceresi daha mevcuttur. Bu odanın içinde ahşaptan yapılmış silmelerle çevrelenmiş yüklük bulunmaktadır. Kuzeydoğuda bulunan odanın kuzey yönünde bir adet pencere mevcuttur. Güney yönünden başka bir odaya geçilir. Bu odada bodrum kata inmeyi sağlayan bir merdiven bulunmaktadır. Zemin kattaki odalarda tavan süslemesi bulunmamaktadır.

at the corners of the facade, there are rectangular-sectioned, fluted pilasters. The south facade is crowned at the top with a wooden eave. Historical photographs show that above the oriel's cornice, there was once an onion-shaped dome similar to the one seen at the Girls' Middle School; however, this feature no longer exists today.

The building is designed in an interior sofa plan type, where access is gained through the main entrance on the south facade, first leading into a stone-paved vestibule and then into the interior sofa. On either side of the sofa, there are four rooms. In the room located at the southeast corner of the ground floor, there are two windows on the south side and one window on the west side. In the southwest room, there are also two windows facing south and one facing west toward the street. Inside this room, there is a built-in wall cabinet (yüklük) framed with wooden moldings. In the northeast room, there is a window on the north side, and access is provided to another adjoining room on the south side. In this adjoining room, there is a staircase leading down to the basement. The rooms on the ground floor do not feature any ceiling decorations.

Fotoğraf 9: Arapoğlu Kosti Evi Zemin Kat / Photo 9: Ground Floor of the Arapoğlu Kosti House

Fotoğraf 10: Birinci Kat Sofası Tavan Süslemesi / Photo 10: Ceiling Ornamentation of the First-Floor Sofa

Birinci kat planı da zemin kat planı ile aynı formdadır. İç sofanın etrafında dört adet oda yer alır. İç sofanın güney yönde sofa çıkması yer almaktadır. Güneybatı ve kuzeybatıdaki odaların ortasında bulunan alanda katlar arası geçişi sağlayan merdivenlerin olduğu bölümdür. Batıdaki iki oda arasında oda çıkması bulunmaktadır. Batıdaki tek kollu merdivenle çatı katına çıkılır. Çatı katında bulunan terasın uzun dikdörtgen bölümünden banyo ve iki odaya ulaşılır. Ayrıca çatı katının kuzeyinde bir balkon bulunmaktadır. Birinci kat sofasının tavanı kare çerçeve ile sınırlanmış iç içe dört daire yüzey tanımlanmıştır. Merkezde yer alan daire ve üçüncü daire bitkisel motiflerle bezenmiştir. Marul göbek düzenlemesi olan tavanda merkezdeki fırır göbeği çeviren bordürde yer alan kıvrım dallardan oluşan süsleme barok üsluptadır (Kunduracı, 2016, s. 17). Dairesel yüzeyde merkeze doğru yönelen ışınal süsleme özenle yapılmıştır (Aydın, 2006, s. 140). Birinci katın güneybatı odasındaki tavanı çıtalı, köşelerde çeyrek şemseli, ortada tam şemseli bir göbek kısmı vardır. Güney doğudaki odanın tavanında büyük bir şemse vardır. Şemsenin ortasında ahşap oyma tekniğinde nar ve balık

The first-floor plan follows the same layout as the ground floor. There are four rooms surrounding the central interior sofa. On the south side of the sofa, there is an oriel-like sofa projection. The area between the southwestern and northwestern rooms accommodates the staircase providing vertical circulation between the floors. There is also a small room projection (oda çıkması) situated between the two western rooms. A single-flight staircase located in the west leads to the attic floor. At the attic level, a long rectangular terrace provides access to a bathroom and two rooms. Additionally, there is a balcony located on the north side of the attic. The ceiling of the first-floor sofa is defined by a square frame encompassing four concentric circular surfaces. The central and third circles are adorned with vegetal motifs. The ceiling, which features a “lettuce rosette” (marul göbek) arrangement, includes a central whirling rosette surrounded by a Baroque-style border composed of curling branches (Kunduracı, 2016, p. 17). The decoration within the circular surfaces, radiating toward the center, is executed with meticulous craftsmanship (Aydın, 2006, p. 140). The ceiling of the southwestern room features a coffered

motiflerine yer verilmiştir (Aygör, 2015, s. 43). Diğer oda tavanlarında sade bir uygulama görülmektedir.

Yüzyıldan daha fazladır ayakta olan bu ev, zamanla bilinçsizce yapılmış onarımlarla iç mekânda özgünlüğünü bozsa da, ahşap tavan süslemeleri, çıkma kompozisyonları, taş silmeleri ve dışa dönük kompozisyonu ile Maruni mimarisinin en karakteristik örneklerindendir.

structure, with quarter sunburst (şemse) motifs in the corners and a full sunburst rosette at the center. The ceiling of the southeastern room contains a large central sunburst (şemse) motif. At the center of this motif, wooden carvings of pomegranate and fish figures are incorporated (Aygör, 2015, p. 43). The ceilings of the other rooms are decorated in a simpler manner. Although this house, which has stood for over a century, has lost some of its original interior features due to careless restorations over time, it remains one of the most characteristic examples of Maronite architecture, with its wooden ceiling decorations, oriel compositions, stone moldings, and extroverted facade organization.

Çizim 4: Atatürk Evi Güney Cephesi Genel Görünüm / Drawing 4: General View of the Southern Facade of the Atatürk House

2.2. Atatürk Evi-Müzesi Atatürk House-Museum

Fotoğraf 11: Atatürk Evi Genel Görünüm / Photo 11: General View of the Atatürk House

Katalog No: 2

Fotoğraf No: 11-20

Çizim No: 4-6

Yapan: Bilinmiyor

Yaptıran: Yusuf Şar⁹

Yapım Tarihi: 1912 (Odabaşı, 1998, s. 33)

Konumu: Meram İlçesi, Abdülaziz Mahallesi, Atatürk Caddesi üzerinde 345 ada ve 7 numaralı parsel üzerinde No:4'te yer almaktadır.

Kullanım Durumu: Yapı Kültür ve Turizm Bakanlığına bağlı Atatürk Müzesi olarak kullanılmaktadır.

Catalog No: 2

Photograph No: 11-20

Drawing No: 4-6

Architect: Unknown

Commissioned by: Yusuf Şar⁹

Construction Date: 1912 (Odabaşı, 1998, p. 33)

Location: No. 4, Parcel 7, Block 345, Atatürk Street, Abdülaziz Neighborhood, Meram District, Konya.

Current Use: The building currently serves as the Atatürk Museum under the authority of the Ministry of Culture and Tourism.

⁷ Konya'daki Marunilerden Yusuf Şar, Konya'da otelcilik ve inşaat işleriyle uğraşmıştır. Yusuf Şar'ın Larende Caddesi'nin Meram Eski Yol ile birleştiği kavşakta birçok dükkânı vardı. Bu dükkanlar o dönemin Konya'sında en önemli iş merkeziydi (Atalay, 2011, s. 59). "1910 yılında Yusuf Şar 1. Cihan Harbi zamanında ve ondan daha evvelki senelerde buğday piyasasını elde tutuyordu. Kazandığı para ile şehirde birkaç bina yaptıran Yusuf Şar, Cumhuriyet'in ilk yıllarında işini İstanbul'a nakletti ve oraya yerleşti. Gayrimenkullerinden elinde kalan bir kısmını da Konya'ya gönderdiği Süryani Mezhebi'ne mensup bir zat tarafından 1935 yılına kadar idare ettirdi. Bu binalar Emlaki Emriye'ye geçti ve oradan da Belediyeye ve hazineye intikal etti" (Güzel, 2008).

⁷ Konya'daki Marunilerden Yusuf Şar, Konya'da otelcilik ve inşaat işleriyle uğraşmıştır. Yusuf Şar'ın Larende Caddesi'nin Meram Eski Yol ile birleştiği kavşakta birçok dükkânı vardı. Bu dükkanlar o dönemin Konya'sında en önemli iş merkeziydi (Atalay, 2011, s. 59). "1910 yılında Yusuf Şar 1. Cihan Harbi zamanında ve ondan daha evvelki senelerde buğday piyasasını elde tutuyordu. Kazandığı para ile şehirde birkaç bina yaptıran Yusuf Şar, Cumhuriyet'in ilk yıllarında işini İstanbul'a nakletti ve oraya yerleşti. Gayrimenkullerinden elinde kalan bir kısmını da Konya'ya gönderdiği Süryani Mezhebi'ne mensup bir zat tarafından 1935 yılına kadar idare ettirdi. Bu binalar Emlaki Emriye'ye geçti ve oradan da Belediyeye ve hazineye intikal etti" (Güzel, 2008).

Plan Tipi: İki yüzlü iç sofalı eyvanlı tip.

Tarihçesi: Yapı 1912 yılında Yusuf Şar tarafından konut amaçlı yaptırılmıştır. 1923 yılında Atatürk'ün Konya'yı ziyaret ettiği zaman, kendisine tahsis edilmiştir. 1927 yılında Hazine'den Konya Belediyesince satın alınan ev, 19 Temmuz 1928 günü Atatürk adına tescil edilmiş ve tapusuna (Reisicumhur Gazi Mustafa Kemal Paşa'ya Konyalıların hediyesidir) kaydı konmuştur (Önder, 1970, s. 91).

Plan Type: Double-winged plan with an interior sofa and eyvan.

Historical Background: The building was constructed in 1912 by Yusuf Şar as a private residence. In 1923, during Atatürk's visit to Konya, the house was allocated for his use. In 1927, the house was purchased from the Treasury by the Konya Municipality and, on July 19, 1928, it was officially registered in Atatürk's name with the title deed inscription stating, "A gift from the people of Konya to President Gazi Mustafa Kemal Pasha" (Önder, 1970, p. 91).

Fotoğraf 12: Atatürk Evi Eski Görünümü (Müze'den) / Photo 12: Historical View of the Atatürk House (From Museum)

Atatürk'ün ölümünden sonra, konut kardeşi Makbule Atadan'a geçmiştir. 1940 yılında, konut Konya Özel İdaresi'nce satın alınmıştır. Konya Özel İdaresi tarafından bir süre Vali konağı olarak kullanılmıştır (Atalay, 2011, s. 34). Daha sonra konut MEB'e devredilmiş ve 17 Aralık 1964 günü Atatürk Evi Kültür Müzesi adıyla kullanıma açılmıştır (Önder, 1970, s. 92). Atatürk Evi, eski günlerde kullanıldığı şekilde bırakılmıştır. Yatak odası, çalışma odası, yaverler odası, yemek salonu gibi odalar bulunmaktadır.

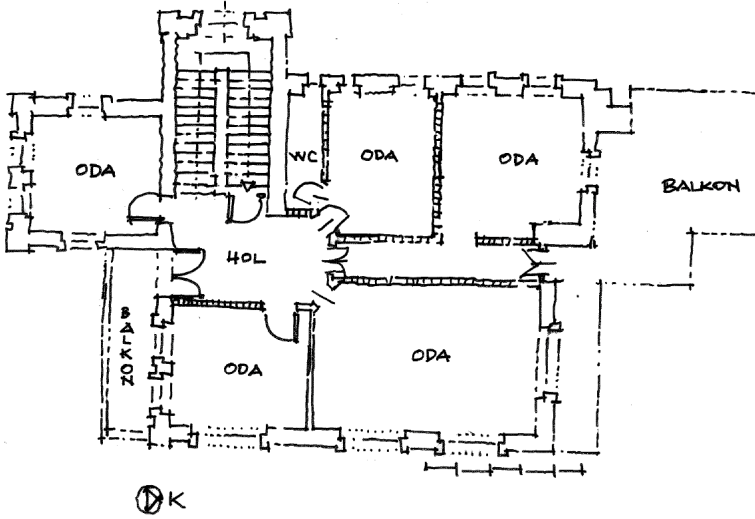
Following Atatürk's death, the residence was inherited by his sister, Makbule Atadan. In 1940, the property was purchased by the Konya Special Provincial Administration and for a period was used as the Governor's residence (Atalay, 2011, p. 34). Subsequently, it was transferred to the MEB and officially opened to the public on December 17, 1964, under the name Atatürk House Cultural Museum (Önder, 1970, p. 92). The Atatürk House has been preserved in the manner it was used during Atatürk's lifetime, with rooms such as the bedroom, study room and dining hall remaining intact.

Yapının Mimari ve Üslup

Özellikleri: Atatürk Müzesi büyük bir bahçenin güneydoğu köşesinde yer alır. Bahçenin doğu yönündeki duvarı Kız Orta Okulu ile ortak kullanılır. Alçak bahçe duvarlarının üzerleri demir korkuluktur. Sokaktan bahçeye girişte bosajlama işçiliğinde yapılmış iki küçük kule arasındaki demir kapı kullanılır. Atatürk Müzesi, bodrum katla birlikte üç katlı olarak planlanmıştır. Kıırma çatı, Marsilya kiremitle kaplanmış olup çatı arası depo şeklinde tasarlanmıştır.

Architectural and Stylistic

Features of the Building: The Atatürk Museum is located in the southeastern corner of a large garden. The eastern boundary wall of the garden is shared with the Girls' Secondary School. The low garden walls are topped with iron railings. Entry to the garden from the street is provided through an iron gate set between two small towers built with bossage stonework. The Atatürk Museum is designed as a three-story structure, including a basement. It features a hipped roof covered with Marseille tiles, and the attic space has been designed for storage purposes.

Çizim 5: Atatürk Evi Birinci Kat Planı/ Drawing 5: First Floor Plan of the Atatürk House

Yapım malzemesi olarak kesme taş malzeme yığma (kâgir) tekniğinde inşa edilmiştir. İçteki odaları ayırmak için tuğla malzeme kullanılmıştır. Sille taşı cephelerde kaplama malzemesi olarak tercih edilmiştir. Ahşap malzeme oda tavan ve kapılarında kullanılmıştır.

Yapının batı cephesindeki en önemli unsur dışa taşkın olan bölümdür. Bu bölüme bahçeden merdivenle çıkılan bir giriş kapısı bulunmaktadır. Bu

The building was constructed using cut stone masonry (kâgir) techniques. Brick was employed for partition walls separating the interior rooms. Sille stone was preferred as a cladding material on the facades, while wood was used for the ceilings and doors inside the rooms.

The most prominent feature of the building's western facade is the outward-projected section. This section includes an entrance door accessed via a

bölümde merdiven bölümünün daha iyi aydınlatılması için uzunlamasına büyük bir dikdörtgen pencere yer almaktadır. Cephenin bodrum katında merdiven bölümünde bir, bu bölümün kuzeyinde dört, güneyinde bir olmak üzere toplamda altı basık kemerli ve demir parmaklıklı pencere bulunmaktadır. Kemer formu her iki yandan “[]” şeklinde dışarı uzatılmıştır. Taş söveli ve lentoludur.

staircase leading up from the garden. To enhance the lighting of the stairwell, a large longitudinal rectangular window is positioned in this area. On the basement level of the facade, there are a total of six windows: one in the stairwell area, four on the northern side of this section, and one on the southern side. These windows are flattened-arched and secured with iron grilles. The arch forms are extended outward on both sides in a “[]” shape. They are framed with stone jambs and lintels.

Fotoğraf 13: Atatürk Evi Batı Cephesi Genel Görünüm / Photo 13: General View of the Western Facade of the Atatürk House

Bodrum ile zemin kat arası kesme taş malzeme ile yatay bir kat ayrımı yapılmıştır. Zemin kat pencereleri merdiven çıkmasının kuzeyinde büyük boyutlu ve dikdörtgen formlu üç sıra halindedir. Bunların sağındaki pencere aynı formda olup uzunlamasına dikdörtgen birer küçük pencereden oluşur. Güneyde ise bir pencere yer almaktadır. Pencereler taş söveli, lentolu ve demir parmaklıklıdır. Pencere lentolarının üzerleri silmelidir. Üst kat pencereleri ise zemin kattakiler ile aynı aksta ve formdadır. Bu pencerelerin kilit taşları dışa taşkın olup, parmaksızdır. Zemin kat ile üst kat arasındaki yatay kat arımı silmeli ve dışa taşkın olarak

A horizontal course of cut stone material marks the division between the basement and the ground floor. On the ground floor, to the north of the stair projection, there are three large, rectangular windows arranged in a row. To their right, there is another window of similar form, composed of a pair of smaller, longitudinal rectangular openings. To the south, there is an additional window. All ground-floor windows have stone jambs, lintels, and are equipped with iron grilles. The lintels are accentuated with molding profiles. The first-floor windows are aligned vertically with the ground-floor windows and share the same rectangular

kesme taş malzemeden yapılmıştır. Cephe köşelerinde zemin katta yatay formlu dikdörtgen taşların araları boşluk bırakılarak sıralanmasıyla bosajlı taş işçiliği izlenmektedir.

form. Their keystones protrude outward, and unlike the lower windows, they are not fitted with grilles. Between the ground and upper floors, there is a horizontal belt course made of cut stone, distinguished by its molded and outward-projecting profile. At the corners of the facade, bosage stonework is observed at the ground-floor level, created by leaving gaps between horizontally arranged rectangular stones.

Fotoğraf 14: Atatürk Evi Güney Cephesi Genel Görünüm / Photo 14: General View of the Northern Facade of the Atatürk House

Kuzey cephede bodrum katta diğer cephelerdeki ile aynı formda iki basık kemerli pencere yer alır. Bu cephedeki en önemli unsur zemin kattaki odanın dışa doğru taşırılmasıyla birinci katta bu bölümün üstünün teras olarak tasarlanmasıdır. Bu bölümde kuzeyde bir ve batı cephede bir olmak üzere taş söveli ve lentolu dikdörtgen formlu iki pencere yer alır.

Cephenin doğusunda yer alan pencere diğerlerine göre enine daha geniş olup taş söveli ve lentoludur. Kuzey cephenin ortasında merdivenle çıkılan giriş kapısı bulunmaktadır. Demir parmaklıklıdır. Üst kattaki pencere uygulamaları zemin kat ile aynı formdadır. Burada terasa ve balkona açılan bir kapı bulunur. Teras bölümü

On the northern facade, there are two flattened-arched windows at the basement level, sharing the same form as those on the other facades. The most prominent feature of this side is the projection of a ground-floor room outward, resulting in the creation of a terrace above it on the first floor. In this projected section, there are two rectangular windows with stone jambs and lintels: one on the north side and another on the west side. The window located on the eastern part of the northern facade is broader horizontally compared to the others and is also framed with stone jambs and a lintel. At the center of the northern facade, there is a main entrance door accessed via a staircase, equipped with iron railings. The windows on the

taş korkuluklara sahiptir. Ahşap direkli balkon ise ahşap korkuluklara sahiptir.

upper floor are aligned vertically with those on the ground floor and share the same form. There is also a door leading onto the terrace and balcony. The terrace is surrounded by stone balustrades, while the wooden-columned balcony is enclosed with wooden railings.

Fotoğraf 15: Atatürk Evi Doğu Cephesi Genel Görünüm / Photo 15: General View of the Eastern Facade of the Atatürk House

Yapının doğu cephesi bodrum katta üç adet basık kemerli pencereye sahiptir. Zemin kat pencereleri simetrik olup dikdörtgen formlu ve büyük boyutludur. Birinci kat pencereleri de zemin kat ile aynı akstadır. Bu pencerelerin kilit taşları dışa taşkındır. Kat ayrımları ilk katta kesme taştan sade, ikinci katta silmeli ve dışa taşkın olarak yapılmıştır.

Güney cephe ana giriş cephesidir. Bu bölümdeki en önemli unsur cephenin batısındaki odanın dışa doğru taşırılmasıdır. Güney cephedeki basık kemerli bodrum kat pencereleri ikişerden toplam dört adettir. Bu bodrum kat yüzeyi altıgen formlu taşların yan yana getirilmesiyle oluşmuş petek şeklinde bir dizi ile süslenmiştir. Zemin katın orta aksında ahşap ana giriş kapısı bulunur. Mermer bir merdivenle giriş kısmına çıkılmaktadır. Bu bölümün mermerden korkuluğu bulunmaktadır. Giriş kapısının doğusunda iki adet

The eastern facade of the building features three flattened-arched windows at the basement level. The ground-floor windows are symmetrically arranged, rectangular in form, and large in size. The first-floor windows are aligned with those on the ground floor, maintaining the same vertical axis. These upper windows have protruding keystones. The floor divisions are marked by a plain cut stone course at the ground floor and a molded, outward-projecting belt course at the first-floor level.

The southern facade serves as the main entrance facade of the building. The most significant feature on this side is the projection of a room on the western part of the facade. On the southern facade, there are four flattened-arched windows at the basement level, arranged in pairs. The surface of the basement wall is decorated with a honeycomb-like pattern formed by

Çizim 6: Atatürk Evi Güney Cephesi Genel Görünüm / Drawing 6: General View of the Southern Facade of the Atatürk House.

simetrik, dikdörtgen formlu pencere yer alır. Dışa taşkın odanın güney cephesinde iki, yan cephelerinde birer dikdörtgen formlu pencere bulunmaktadır. Bu bölümün köşelerinde batı cephede olduğu gibi yatay formlu kesme taşların birinci kat seviyesine kadar sıralanmasıyla oluşturulmuş bosajlı taş işçiliği izlenir. Birinci kattaki pencere uygulaması zemin kat ile aynıdır. Bu pencerelerin kilit taşları dışa taşkındır. Yapının genelinde bodrum kat pencere parmaklıkları kare şeklinde dikey ve yatay birbirini kesen demirlerden oluşmaktadır. Zemin kat pencere parmaklıkları iki ana kompozisyonndan oluşmaktadır. En altta enine iki altıgen parçanın köşeleri “C” şeklinde düzenlenmiştir. Üstteki kartuşta uçları “C” formlu iki dikey altıgenin bulunduğu sekiz adet kartuş yer almaktadır. Orta kısım en alttaki panonun tekrarıdır. Onun üstündeki bölümde birinci panodaki kompozisyon devam etmiştir.

Burada girişin üzerinde taştan balkon çıkması bulunur. Balkon taş malzemeden yapılmış korkuluklara sahiptir. Korkuluğun üzeri altı adet dikey silme ile beş adet enine dikdörtgen kartuş içine alınmıştır.

aligning hexagonal stones side by side. At the center of the ground floor axis, there is a wooden main entrance door accessed via a marble staircase. The staircase is equipped with marble railings. To the east of the entrance door, there are two symmetrically placed rectangular windows. On the southern side of the projecting room, there are two rectangular windows, and each of its lateral sides features one rectangular window. At the corners of this section, similar to the western facade, bosage stonework is observed up to the level of the first floor, created by horizontally arranging cut stones with gaps in between. The window arrangements on the first floor mirror those of the ground floor, with the keystones of the windows prominently protruding outward. Throughout the building, the basement window grilles are composed of square-shaped iron bars intersecting vertically and horizontally. The ground floor window grilles exhibit two main compositional patterns: At the base, two horizontally aligned hexagonal frames with “C”-shaped corners are arranged. Above this, a cartouche composed of eight smaller hexagonal frames with “C”-shaped ends is found. The middle

Dışa taşkın odanın en üstünde bir üçgen alınlık yer alır. Bu üçgen alınlık Neo-Klasik (eklektisizm) akımının bir yansıması olarak görülür (Aygör, 2015, s. 47). Alınlığın ortasında yuvarlak tepe penceresi bulunmaktadır. Bu üçgen alınlığın etrafını ahşap saçak çevrelemiştir. Yapının dört cephesinde ahşap dışa taşkın saçak yer almaktadır.

section repeats the base panel design, and above it, the compositional pattern of the first panel continues. Above the entrance, there is a projecting stone balcony. The balcony features railings made of stone material. The railing is framed with six vertical moldings and five horizontal rectangular cartouches. At the top of the projecting room, there is a triangular pediment. This triangular pediment is seen as a reflection of the Neo-Classical (Eclecticism) style (Aygör, 2015, p. 47). At the center of the pediment, there is a circular attic window. The triangular pediment is bordered by a wooden cornice. On all four facades of the building, wooden projecting cornices are present.

Fotoğraf 16: Atatürk Evi Ahşap Giriş Kapısı / Photo 16: Wooden Entrance Door of the Atatürk House

Çift kanatlı olan kapı ahşap malzemeden yapılmış olup tablalıdır. Kanatlar birbirine simetrik olup üç bölümden oluşmaktadır. En alttaki dikey dikdörtgen tabla kademeli olup iki yanında merdiven trabzanı şeklinde süsleme bulunur. Ortadaki bölüm camdan pencereli olup üzeri demir parmaklıklardır. Bu parmaklıklarda “S” biçimli spiral kıvrımlar yer alır. Pencerelerin her iki yanında trabzan şeklinde süsleme yer almakta, alt ve üstleri ise silmelidir. En üst bölümde ise

The double-leaf door is made of wooden material and features a paneled design. The door leaves are symmetrical and divided into three sections. The lowest section consists of a stepped vertical rectangular panel with decorative elements resembling staircase balusters on either side. The central section features a glass window with iron grilles adorned with spiral “S”-shaped curves. On each side of the window, there are additional baluster-like decorations, while the top and bottom edges are

yarım daire kemer içinde güneş motifi yer almaktadır. Bu motiflerin yanında merdiven babaları şeklinde simetrik birer süsleme yer alır (Aygör, 2015, s. 50). Düz lentolu kapının üst kısmında dikdörtgen formu ve parmaklıklı kapı üstü penceresi yer alır.

accented with moldings. The uppermost section contains a sunburst motif framed within a semicircular arch. Flanking the sunburst are symmetrical decorative elements resembling newel posts (Aygör, 2015, p. 50). Above the door, there is a rectangular transom window fitted with iron grilles.

Fotoğraf 17-18: Atatürk Evi İç Mekan/ Photo 17-18: Interior Views of the Atatürk House

Güney cephedeki giriş zemin kata açılır ve sokakla bağlantılıdır. İç sofalı plan tipinde inşa edilen yapının zemin katında ortada kare planlı bir mekân ve onun arkasında ince uzun koridor yer alır. Bu koridorun batısında yan yana üç odaya geçiş bulunmaktadır. Bu odaların en kuzeyinde bulunan oda günümüzde

The entrance on the southern facade opens onto the ground floor and is connected directly to the street. The building, constructed with an interior sofa plan type, features a square-shaped space at the center of the ground floor, with a long and narrow corridor extending behind it. On the west side of

uzman odası olarak kullanılmaktadır. Diğer odalarda ise Atatürk'e ait kıyafetler, eşyalar ve fotoğraflar sergilenmektedir. Koridorun doğusunda ise büyük bir oda bulunmaktadır. Bu odada da Atatürk'e ait eşyalar ve fotoğraflar sergilenmektedir. Koridorun sonunda ise kuzeyden bahçeye açılan kapı bulunur.

this corridor, there are entrances to three adjacent rooms. The northernmost of these rooms is currently used as a staff room. The other rooms exhibit clothing, belongings, and photographs related to Atatürk. On the east side of the corridor, there is a large room, which also displays items and photographs belonging to Atatürk. At the end of the corridor, there is a door opening to the garden on the north side.

Fotoğraf 19-20: Atatürk Evi İç Mekan/ Photo 19-20: Interior Views of the Atatürk House

Zemin kattan sahanlık içine alınmış ahşap bir merdiven ile birinci kata çıkılmaktadır. Merdiven sahanlığının batı cephesinde uzun dikdörtgen bir pencere bulunur. Birinci kat girişinde

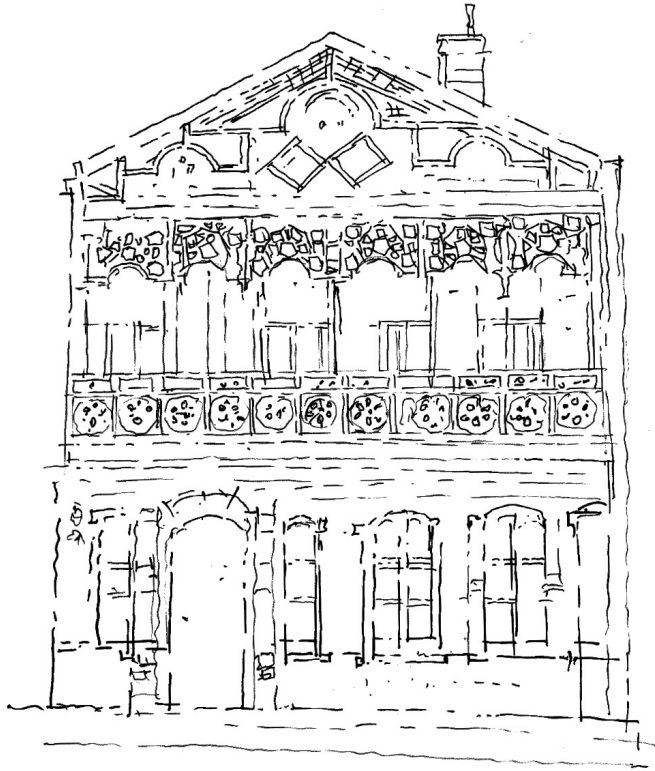
A wooden staircase enclosed within a landing area provides access from the ground floor to the first floor. On the west facade of the staircase landing, there is a long rectangular window. At

çift kanatlı ahşap kapı yer alır. Birinci kat planı zemin kat planını tekrar eder. Orta mekân ve koridorun etrafında toplam beş adet oda yer alır. Bu odalardan güneybatıda bulunan Atatürk'ün çalışma odası, diğer odalar ise Atatürk'ün eşyaları ile fotoğraflarının sergilendiği odalardır. Oda tavanları alt katta olduğu gibi ahşaptan ve sadedir. Holün güney cephesinde taş balkon bulunmaktadır. Kuzey cephesinde de ayrıca büyük bir teras ve ahşap bir balkon bulunur. Bodrum katta da aynı plan tekrarlanmıştır.

Atatürk Caddesi üzerinde hâkim bir konumda olan yapı cephelerin dışarı taşırılması, balkon ve teras uygulamaları ile kolektif bellekte ön plana çıkmaktadır.

the entrance to the first floor, there is a double-leaf wooden door. The first-floor plan repeats the layout of the ground floor. Around the central space and corridor, there are a total of five rooms. Among these, Atatürk's study is located in the southwest, while the other rooms display Atatürk's personal belongings and photographs. The ceilings of the rooms are wooden and plain, as on the ground floor. On the south facade of the hall, there is a stone balcony, and on the north facade, there is a large terrace and a wooden balcony. The basement also follows the same layout.

Located in a prominent position on Atatürk Street, the building stands out in the collective memory with its protruding facades, balconies and terraces.

Çizim 7: Augustos Evi Ana Cephesi/ Drawing 7: Main Facade of the Augustos House

2.3. Augustos Evi Augustos House

Fotoğraf 21: Augustos Evi Genel Görünüm / Photo 21: General View of the Augustos House

Katalog No: 3

Fotoğraf No: 21-22

Çizim No: 7-8

Yapan: Bilinmiyor

Yaptıran: Augustos⁹

Yapım Tarihi: 20. Yüzyıl başları
(Erdoğan & Erdoğan, 2021, s. 44)

Konumu: Meram İlçesi, Abdülaziz Mahallesi, Atatürk Caddesi üzerinde No: 37'de yer almaktadır.

Kullanım Durumu: Yapı özel mülkiyet olup günümüzde alt katı market olarak kullanılmaktadır.

Plan Tipi: İki yüzlü iç sofalı eyvanlı tip.

Tarihçesi: Yapı 20. yüzyıl başlarında Augustos tarafından yaptırılmıştır. Yapının sahibi Augustos mübadele yıllarında Konya'dan gidince ev Samet Kuzucu tarafından satın alınmıştır. 1982 yılında Konya Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Bölge Müdürlüğü tarafından tescillenen ev bir süre sonra yıktırılmıştır.

Catalog No: 3

Photograph No: 21-22

Drawing No: 7-8

Architect: Unknown

Commissioned by: Augustos⁹

Construction Date: Early 20th Century (Erdoğan&Erdoğan, 2021, p. 44)

Location: Meram District, Abdülaziz Neighborhood, located at No: 37 on Atatürk Street.

Current Use: The building is privately owned and currently, its ground floor is used as a market.

Plan Type: Double-winged plan with an interior sofa and eyvan.

Historical Background: The building was constructed by Augustos in the early 20th century. After Augustos left Konya during the population exchange period, the house was purchased by Samet Kuzucu. The building was registered by the Konya Regional Directorate for the Protection of Cultural and Natural Assets in 1982

⁹ Yapının sahibi eski zenginlerden Augustos'tur. Konya Gar Binası'nın doğusunda bulunan 1895 yılında yapılan oteli de Augustos yaptırmıştır (Karpuz, 2009, s. 766).

⁸ The owner of the building was Augustos, one of the wealthy. Augustos also commissioned the construction of a hotel built in 1895, located to the east of the Konya Train Station (Karpuz, 2009, p. 766).

Birkaç yıl sonra yapı, aslına uygun olarak tekrar yaptırılmıştır.

but was later demolished. A few years afterward, it was rebuilt in accordance with its original form.

Fotoğraf 22: Augustos Evi Eski Görünümü (A. Kuş'tan) / Photo 22: Historical View of the Augustos House (From A. Kuş)

Yapının Mimari ve Üslup Özellikleri: Evin şu anki planı orijinale kıyasla önemli ölçüde değişmiştir. Zemin katla birlikte iki katlı olarak inşa edilen yapının kırma çatısı, Marsilya kiremitle kaplanmış olup, çatı arası yaşama birimleri şeklinde tasarlanmıştır. Yapının kuzey ve doğu cepheleri yapılaşmaya bağlı olarak bugün sağır kalmıştır.

Yapı moloz taş, tuğla ve kerpiç malzemeden inşa edilmiştir. Temelleri taş, üst kısımları kerpiç, ahşap, tuğla karışımı hıms tekniğinde yığma olarak inşa edilmiştir. Yenileme sırasında betonarme malzeme de kullanılmıştır. Üst örtü kırma çatı ile örtülü olup kiremit ile kaplıdır.

Yapının zemin katı market olarak kullanıldığından bu kullanıma yönelik fonksiyon vermiştir. Birinci katta büro olarak dizayn edildiği için tamamen değiştirilmiştir. Zemin katta basık kemerli ve tepe pencereli olarak düzenlenmiş giriş kapısının her iki

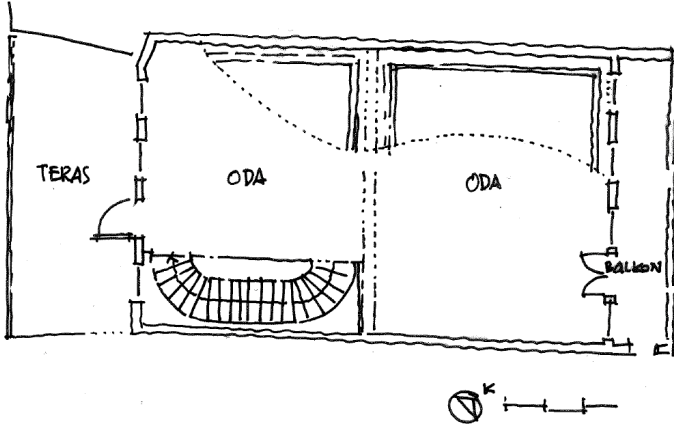
Architectural and Stylistic Features of the Building: The current plan of the house has undergone significant changes compared to the original. The building was constructed as a two-story structure, including the ground floor, with a hipped roof covered with Marseille tiles, and the attic was designed as living quarters. Due to subsequent urban development, the northern and eastern facades of the building are now largely blind.

The structure was built using rubble stone, brick, and adobe materials. Its foundations are made of stone, while the upper sections were constructed with a mixture of adobe, wood, and brick using the “hıms” technique of infill masonry. During the renovation, reinforced concrete materials were also used. The roof is a hipped structure covered with tiles.

Since the ground floor of the building is currently used as a market, its interior has been modified accordingly. The first

yanında dikey dikdörtgen birer kim geldi penceresi yer almaktadır. Kapının etrafında süsleme amaçlı sütunçeler yer almaktadır. Kapının sağında dikdörtgen çerçeveli büyük boyutlu iki adet pencere yer almaktadır. Pencereelerde de plastır amaçlı, söve ve lento görünümlü süslemeye gidilmiş ve lentonun ortasına kilit taşı görünümü verilmiştir.

floor has been completely redesigned for use as an office space. On the ground floor, the entrance door, arranged with a segmental arch and a transom window above, is flanked by vertically rectangular “who’s come” windows. Decorative pilasters surround the entrance door. To the right of the door, there are two large rectangular windows framed with plastered decorative moldings, with the lintels featuring a central keystone motif.

Çizim 8: Augustos Evi Zemin Kat Planı (Z. Üner'den işlenerek)/ Drawing 8: Ground Floor Plan of the Augustos House (adapted from Z. Üner)

Eserin ana cephe kompozisyonuna üst kattaki balkon çıkmasındaki ahşap işçilik hâkim durumdadır. Balkon üç adet ahşap payanda ile desteklenmiştir. Balkon korkulukları ahşaptan delik işi tekniği ile yapılmış olup dikey ve yatay olarak iki eksene ayrılmıştır. Dikey olan panolarda daire içinde altı yapraklı çiçek motifi, yatay olan panolarda enine eksende gelişen altıgenlerin birbirini kesmesinden oluşan kompozisyon yer almaktadır. Balkona açılan kapının sağ tarafında zemin kattaki ile aynı izdüşümde pencereler yer almaktadır. Ortadan ahşap bir direk ile ikiye ayrılan balkonun üst kısmında toplam altı adet simetrik açıklık bulunmaktadır. Bu açıklıklarda dairevi geometrik süslemelerin kesişmelerinden oluşan

The main facade composition is dominated by the wooden craftsmanship visible in the balcony projection on the upper floor. The balcony is supported by three wooden brackets. The balcony balustrade is made of wood, crafted using a fretwork technique, and is divided into vertical and horizontal sections. In the vertical panels, there is a motif consisting of six-petaled flowers enclosed within circles, while the horizontal panels feature a composition formed by the intersection of hexagonal shapes along the transverse axis. To the right of the balcony door, windows aligned with those on the ground floor are present. The balcony's upper part is divided by a central wooden post into six symmetrical openings, each

kompozisyon yer almaktadır. Balkonun yan açıklıkları da aynı formda düzenlenmiştir.

Yapıda diğer orijinal süsleme saçaklarda izlenmektedir. Ahşap kafesli saçak alınlığı yarım daire kemerli formlarla birleştirilerek cephede hareketlilik sağlanmıştır. Birinci kat ile çatı arasındaki bu bölümde iki adet eşkenar dörtgen formlu tepe penceresi yer almaktadır.

Zemin kattaki üçlü giriş vurgusuyla mekâna girilmektedir. Yapının iç kısmı günümüzde market olarak kullanıldığı için özgün elemanlar bulunmamaktadır.

filled with compositions formed by the intersection of circular geometric ornaments. The side openings of the balcony are designed in the same style.

Other original decorative elements can be observed in the eaves. The wooden latticework of the eaves is articulated with semi-circular arches, creating a dynamic effect on the facade. Between the first floor and the roof, there are two equilateral diamond-shaped attic windows.

The entrance is emphasized with a triple-door arrangement on the ground floor. As the interior is currently used as a market, no original architectural elements have been preserved inside the building.

Çizim 9: Halk Eğitim Merkezi Güney Cephe / Drawing 9: South Facade of the Public Education Center

2.4. Halk Eğitim Merkezi Public Education Center

Fotoğraf 23: Halk Eğitim Merkezi Genel Görünüm / Photo 23: General View of the Public Education Center

Katalog No: 8

Fotoğraf No: 23-29

Çizim No: 9-10

Yapan: Bilinmiyor

Yaptıran: Bilinmiyor

Yapım Tarihi: 1907 (Karpuz, 2009, s. 784)

Konumu: Meram İlçesi, Gazi Alemşah Mahallesi, Mimar Muzaffer Caddesi üzerinde No:10'da yer almaktadır.

Kullanım Durumu: Yapı günümüzde İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü olarak kullanılmaktadır.

Plan Tipi: İki yüzlü iç sofalı eyvanlı tip.

Tarihçesi: Yapı 1907 tarihinde Alaaddin Tepesi'nde bulunan Rum Kilisesine bağlı bir rahibe okulu olarak inşa edilmiştir. Cumhuriyet döneminin başlarında Askerlik Şubesi olan yapının, 1980'li yıllarda Bayındırlık Müdürlüğü'nce iç taşıma sistemleri betonarme olarak yenilenmiştir (Karpuz, 2009, s. 785).

Catalog No: 8

Photograph No: 23-29

Drawing No: 9-10

Architect: Unknown

Commissioned by: Unknown

Construction Date: 1907 (Karpuz, 2009, p. 784)

Location: The building is located at No: 10, Mimar Muzaffer Street, Gazi Alemşah Neighborhood, Meram District.

Current Use: The building is currently used by the Meram District Directorate of National Education.

Plan Type: Double-winged plan with an interior sofa and eyvan.

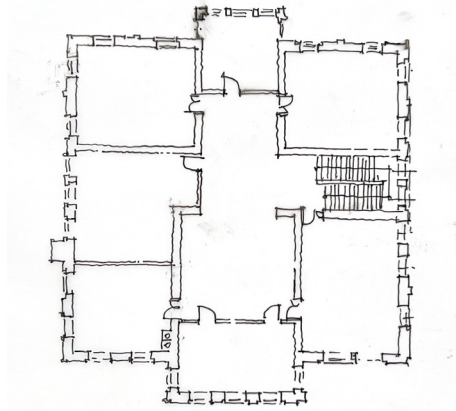
Historical Background: The building was constructed in 1907 as a nun school affiliated with the Greek Orthodox Church located on Alaaddin Hill. In the early Republican period, it served as a Military Recruitment Office. In the 1980s, the Ministry of Public Works renovated the building, replacing its interior structural systems with reinforced concrete (Karpuz, 2009, p. 785). Following this period, the

Bu dönemden sonra Halk Eğitim Merkezi olarak kullanılan yapı günümüzde İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü olarak kullanılmaktadır.

Yapının Mimari ve Üslup Özellikleri: 20. yüzyıl başlarında inşa edilen eser büyük bir bahçe içinde yer almaktadır. Alçak bahçe duvarlarının üzerleri demir korkuluktur. Sokaktan bahçeye girişte bosajlama işçiliğinde yapılmış iki küçük kule arasındaki demir kapı kullanılır. Yapı, bodrum katla birlikte üç katlı olarak planlanmıştır. Çatı, Marsilya kiremitle kaplanmış olup çatı arası depo şeklinde tasarlanmıştır.

building was used as a Public Education Center and currently functions as the Meram District Directorate of National Education.

Architectural and Stylistic Features of the Building: Constructed at the beginning of the 20th century, the building is situated within a large garden. The tops of the low garden walls are lined with iron railings. Entry to the garden from the street is provided through an iron gate positioned between two small towers built with rusticated stonework. The structure is planned with three stories, including a basement. The roof is covered with Marseille tiles and the attic space has been designed for storage purposes.

Çizim 10: Halk Eğitim Merkezi Birinci Kat Planı (H. Karpuz'dan işlenerek) / Drawing 10: First Floor Plan of the Public Education Center (adapted from H. Karpuz)

Taş ve tuğla malzemelerden yığma tekniğinde inşa edilen binanın cephe duvarları sıva üstü boyalıdır. Kat döşemeleri ahşap kirişlemelidir. Merdiven ve koridorlar sonradan betonarmeye çevrilmiştir.

Yapının batı cephesi bodrum katta beş adet dikdörtgen formlu küçük boyutlu pencereye sahiptir. Batı cephede bodrum kat hizasında bodrum kata açılan bir kapı bulunmaktadır. Zemin katta altı adet büyük boyutlu pencere yer alır. Bodrum kat kapısının aksına denk

The building, constructed using rubble stone and brick in a load-bearing masonry technique, features exterior walls that are plastered and painted. The floor structures are supported by wooden beams, while the staircases and corridors were later reinforced with concrete.

The west facade of the building features five small rectangular windows at the basement level. At the same level, there is also a door providing access to the basement. On the ground floor, there

gelen kısımda bir açıklık bulunmayıp etrafı taş sövelidir. Dikdörtgen formu ve basık kemerli pencereler taş söveli ve lentoludur. Kilit taşları dışa taşkındır. Ayrıca yan sövelerin orta kısımları da kare biçiminde dışarı taşırılmıştır. Zemin kat ve bodrum kat pencereleri demir parmaklıklıdır. Üst kat pencereleri zemin kattakiler ile aynı aksta olup yedi adettir. Alt kattaki boş pencere hizasında burada pencere eklenmiştir. Dikdörtgen formu ve basık kemerli olan pencereler taş söveli ve lentoludur. Kilit taşları dışa taşkındır. Bu katın pencerelerinin söveleri silmelidir. Cephede kat ayrımları silmeli taş malzeme ile yapılmıştır. Batı cephenin köşelerinde yatay formu kesme taşların dikey ekseninde üst üste konulmasıyla elde edilen bosajlı işçilik görülmektedir. Aynı uygulama Atatürk evi ve Kız Orta Okulu'nda da görülmektedir.

are six large windows. Directly above the basement door, there is no window opening; instead, the surrounding area is framed with stone moldings. The rectangular windows with shallow arches are set within stone frames and lintels, with prominent keystones projecting outward. Additionally, the midpoints of the side moldings are square-shaped and project slightly. Both the basement and ground floor windows are equipped with iron grilles. The upper floor windows align vertically with those on the ground floor, totaling seven windows. An additional window has been added above the previously blind area of the ground floor. The windows on this floor are also rectangular with shallow arches, framed with stone moldings, and feature protruding keystones. The window surrounds on this level are designed with decorative moldings. Horizontal bands separating the floors are made of molded stone. At the corners of the west facade, a bossage stonework technique can be observed, created by stacking horizontally cut stones vertically. The same bossage technique is also seen in the Atatürk House and the Girls' Secondary School.

Fotoğraf 24: Halk Eğitim Merkezi Batı Cephe Genel Görünüm/ Photo 24: General View of the Western Facade of the Public Education Center

Yapının kuzey cephesinin en önemli özelliği birinci ve ikinci katta iç sofanın dışa doğru taşırılmasıdır. Bu cephede yol kotu zemin kat seviyesine kadar yükselmiştir. Zemin katta çıkmanın her iki yanında ikişer pencere yer alır. Çıkmanın önünde üç adet yan taraflarında birer adet büyük boyutlu pencere yer alır. Pencereler dikdörtgen formlu ve basık kemerli olup kilit taşları dışa taşkındır. Taş söveli ve lentolu pencereler demir parmaklıklıdır. Üst kat pencereleri de zemin kattakiler ile aynı formda olup söveleri silmelidir. Çıkmanın çatı arası bölümünde iki adet eş kenar dörtgen formlu tepe penceresi yer almaktadır. Aynı pencere uygulaması Augustos evi çatı arası bölümde de görülmektedir. Cephenin köşelerinde bosajlı işçilik görülmektedir.

The most prominent feature of the building's north facade is the projection of the interior sofa space on both the first and second floors. On this side, the street level rises to meet the ground floor level of the building. At the ground floor, there are two windows flanking each side of the projection. In front of the projection, there are three large windows, and one on each side. These windows are rectangular with shallow arches, have stone frames and lintels, and feature protruding keystones. They are also protected with iron grilles. The upper floor windows mirror those of the ground floor in form and alignment, with stone moldings. In the attic section above the projection, there are two diamond-shaped (rhombus) gable windows. A similar attic window arrangement can also be observed in the Augustos House. At the corners of the north facade, the use of bossage stonework is once again evident.

Fotoğraf 25: Halk Eğitim Merkezi Kuzey Cephe Genel Görünüm/ Photo 25: General View of the Northern Facade of the Public Education Center

Yapının doğu cephesi batı cephe ile aynı karakterdedir.

Güney cephe esas cephe olup bodrum katta dört adet düz lentolu pencere bulunmaktadır. Bu bodrum kat yüzeyi altıgen formlu taşların yan yana

The east facade of the building shares the same character as the west facade.

The south facade serves as the main front and features four windows with flat lintels at the basement level. The surface

getirilmesiyle oluşmuş petek şeklinde bir dizi ile süslenmiştir.

of the basement wall is decorated with a honeycomb-like series formed by aligning hexagonal-shaped stones side by side.

Fotoğraf 26: Halk Eğitim Merkezi Ana Giriş/ Photo 26: Main Entrance of the Public Education Center

Zemin katın orta aksında üçlü ana giriş bulunur. Bu giriş üst kattaki çıkmanın öne doğru taşınması ve dört adet ahşap ayak ile taşınmasıyla oluşturulmuştur. Zeminden üç basamakla çıkılan giriş bölümünün önündeki ahşap sütunlar iyonik yarım başlıklıdır.

At the center axis of the ground floor, there is a triple main entrance. This entrance is created by projecting the upper floor outward and supporting it with four wooden columns. Three steps lead up from ground level to the entrance area, where the wooden columns are adorned with half Ionic capitals.

Fotoğraf 27: Halk Eğitim Merkezi Giriş Kapısı/ Photo 27: Entrance Door of the Public Education Center

Ana giriş, çift kanatlı kapının her iki yanında pencere uygulaması ile

The main entrance consists of a triple opening arrangement: a double-

üçlü açıklık şeklinde düzenlemiştir. Kapının her iki yanında silindirik formlu sütunçe bulunmakta olup sütunçelerin iyonik başlıkları iri akant yaprakları ile süslüdür. Ahşap kapı kanatları tablalıdır. Kanatlardaki kompozisyon simetrik olup üç adet panodan oluşmaktadır. En alttaki pano dikdörtgen formlu olup silmelidir. Her iki yanında merdiven trabzanı şeklinde süsleme yer alır. Bunun üzerinde enine dikdörtgen bir pano yer alır. Orta bölüm her iki kapıyı bütüncül bir şekilde ele almış basık kemerli uzunlamasına dikdörtgen pencereyi bir bölümdür. En üst panoda yarım daire kemer formu içinde güneş motifi yer almaktadır. Kapının önünde demir parmaklıklı bir kapı yer alır. Kapının üstü basık kemerli olup, kemerin kilit taşı dışa taşkındır. Kemer kilit taşında daha önce Arapoğlu Kosti evinde de görülen “X” motifi bulunur. Kilit taşının her iki tarafında silmelerle çevrelenmiş ikişer enine dikdörtgen yer almaktadır. Kemerin üzerinde penceredekiler ile aynı hizada dışa taşkın silmeli bir saçak yer alır. Bunun üzerinde araları sütunçe ile ayrılmış üç adet yarım daire kemerli kapı üstü penceresi bulunur. Sütunçeler düz formlu olup silmelidir. Kemerlerin de yüzeyi silmeli olup kilit taşları dışa taşkındır. Zemin katta giriş bölümünün her iki yanında ikişer adet basık kemerli, dikdörtgen formlu pencere yer alır. Cephenin köşelerinde yatay formlu kesme taşların dikey ekseninde üst üste konulmasıyla elde edilen bosajlı iççilik görülmektedir.

Üst kattaki en karakteristik unsur iç sofanın dışa taşırılmasıyla oluşturulmuş çıkmadır. Üç cephe çıkmanın ön yüzü geniş ve yan yana üç pencere, yan yüzleri dar ve birer pencerelidir. Pencere basık kemerli olup dikdörtgen formudur. Taş söveli ve lentoludur. Çıkmanın ön yüzünde pencerelerin altındaki orta aksta içi boş

leaf door flanked by windows on either side. Cylindrical pilasters with Ionic capitals embellished with large acanthus leaves are located next to the door on both sides. The wooden door leaves are paneled, and the composition is symmetrical, consisting of three panels. The lowest panel is rectangular and bordered with moldings, featuring stair-like decorative elements on either side. Above it, there is a horizontally rectangular panel. The central section, which unifies both door leaves, is a long, rectangular window with a shallow arch. At the topmost section, a semicircular arch encloses a sun motif. In front of the main door, there is an iron grille gate. The door itself is topped with a shallow arch, whose keystone projects outward. On this keystone, the “X” motif—previously observed at the Arapoğlu Kosti House—is featured. On either side of the keystone, two horizontally rectangular panels bordered by moldings are placed. Above the arch, a protruding molded cornice aligns horizontally with the windows. Above this cornice, three semicircular arched transom windows are separated by plain pilasters. The arches are decorated with moldings, and the keystones are prominently projecting outward. On either side of the entrance, two additional rectangular windows with shallow arches are positioned symmetrically on the ground floor. At the corners of the south facade, bossage stonework is evident, created by stacking horizontally cut stones vertically.

The most characteristic feature of the upper floor is the bay window created by the outward extension of the interior sofa. The bay is three-sided, with the front facade being wide and featuring three adjacent windows, while the side facades are narrower and each contains a single window. The windows

kitabelik bölümü bulunmaktadır. Kitabe bordürü iki yandan alttaki iki sütunçeye denk gelecek şekilde dikdörtgen formlu köşeliklerle sınırlandırılmıştır. Üzerlerinde iyonik başlıklı sütunçeler izlenmektedir. Kitabeliğin etrafında bosajlı bir bordür yer almaktadır. Çıkmanın her iki yanında zemin kattakiler aynı aksta ve aynı formda ikişer pencere yer almaktadır.

are rectangular in form with shallow arches, framed with stone jambs and lintels. At the center axis of the front facade of the bay, below the windows, there is a recessed panel intended for an inscription. The border of the inscription panel is framed by rectangular cornerpieces aligned with the two pilasters below. Above the panel, Ionic-capital pilasters are visible. Surrounding the inscription area is a bossage border. On either side of the bay, at the ground floor level, there are two additional windows placed symmetrically, aligned with the windows above and maintaining the same form.

Fotoğraf 28: Halk Eğitim Merkezi Üç Cepheli Çıkma/ Photo: Three-Sided Bay Projection of the Public Education Center

Cephedeki en önemli unsurlardan biri de çıkmanın üzerinin üçgen alınlıkla örtülü olmasıdır. Alınlığın ön yüzünde yonca planlı haç motifi bulunmakta olup etrafı kafesleme tekniğinde süslenmiştir. Ahşap saçak dışa taşkın olup yapının tüm cephelerini dolaşmaktadır.

One of the most significant architectural elements on the facade is the triangular pediment covering the top of the bay projection. On the front face of the pediment, there is a clover-shaped cross motif, surrounded by decorative latticework. The wooden eaves are prominently extended and run continuously around all facades of the building.

Fotoğraf 29: Halk Eğitim Merkezi Üçgen Alınlık/ Photo: Triangular Pediment of the Public Education Center

Binanın iç mekân kuruluşuna bakıldığında; bodrum kat dar bir koridora açılan odalardan oluşmaktadır. Zemin kat planı iç sofalıdır. Özgün planda iç sofanın her iki yanında sınıflar yer almaktayken bugün sofa doğu-batı doğrultusunda bölünmüştür. Zemin kattan üst kata sofanın doğusundaki ahşap bir merdivenle geçilir. Birinci kat planı da zemin kat planını tekrarlar. Yapı planında kullanım şekline uygun olarak değişiklikler meydana gelmiştir. Tavanlar ahşap kaplamalı olup süslemesizdir. Çıkmanın tavanında ahşap oyma tekniğinde yıldız tavan göbeği yer almaktadır.

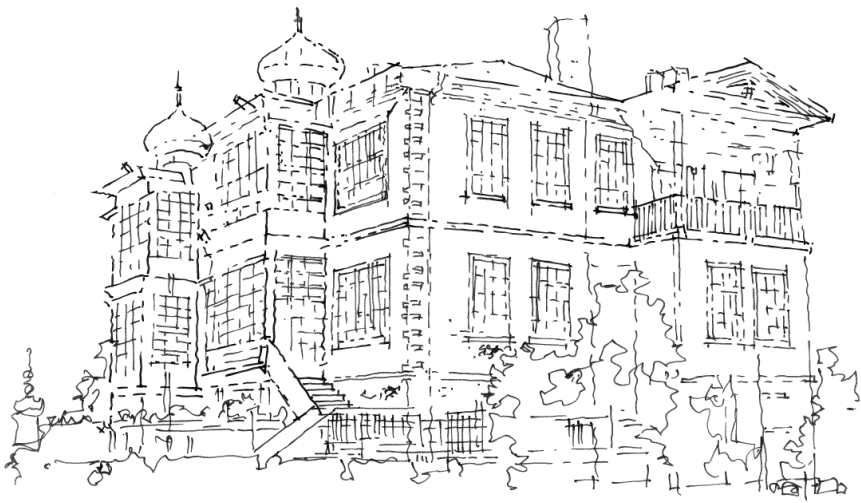
Yapı çoğu kaynakta Maruni yapısı olarak geçmemekle birlikte, mimari ve üslup özellikleri, yapım tarihi, süsleme programları nedeniyle kataloğa dahil edilmiştir. Yapıda görülen bosajlı kapı

Examining the building's interior layout, the basement consists of rooms opening onto a narrow corridor. The ground floor follows an interior sofa (hall) plan. Originally, classrooms were located on either side of the interior sofa; however, today the sofa has been divided along the east-west axis. Access to the upper floor is provided by a wooden staircase located on the east side of the sofa. The first-floor layout repeats the ground floor's plan. Modifications have been made to the building's interior to suit its contemporary use. The ceilings are covered with wood paneling and are devoid of ornamentation, except for the bay ceiling, which features a carved wooden star-shaped ceiling medallion.

Although the building is not frequently cited in sources as a Maronite structure, it has been included in this

kuleleri, yine bosajlı cephe köşesi süslemeleri, barok üsluplu pencere formları, kapı kanadı süslemeleri, iç sofanın bir bütün olarak zemin ve birinci katta dışa çıkarılması, üçgen alınlık formu incelenen Maruni mimarisi özellikleri ile aynıdır. Tapu sicil kayıtlarında “Katolik Rumlar” olarak geçen Marunilerin, Rum kilisesine bağlı olarak bu okulu inşa ettirmiş olması muhtemeldir. 1907 yılında inşa edilen yapının, hem o dönemde Marunilerin oturdukları Mimar Muzaffer Caddesinde yer alması hem de Maruni eserlerinin bu tarihlerde inşa edilmiş olması bu düşüncüyü güçlendirmektedir.

catalog due to its architectural and stylistic features, construction period, and decorative program. The bossaged entrance towers, the bossaged corner decorations on the facades, the baroque-style window forms, the decorated door panels, the outward extension of the interior sofa at both the ground and first floors, and the triangular pediment all correspond closely to features observed in Maronite architecture. In the land registry records, the builders are referred to as “Catholic Greeks”, which strengthens the likelihood that the building was constructed by Maronites associated with the Greek Catholic Church. The fact that the structure was built in 1907, located on Mimar Muzaffer Street where Maronites predominantly lived, and that other Maronite buildings date from the same period further supports this assumption.

Çizim 11: Kız Orta Okulu / Drawing 11: Girls' Secondary School

2.5. Kız Orta Okulu Binası Girls' Secondary School Building

Fotoğraf 30: Kız Orta Okulu Genel Görünüm / Photo 30: General View of the Girls' Secondary School

Katalog No: 5

Fotoğraf No: 30-36

Çizim No: 11-12

Yapan: Bilinmiyor

Yaptıran: Yusuf Şar

Yapım Tarihi: H. 1328/ M. 1910
(Bozkurt, 2012, s. 130)

Konumu: Meram İlçesi, Abdülaziz Mahallesi, Atatürk Caddesi üzerinde No: 2'de yer almaktadır.

Kullanım Durumu: Konsolosluk binası olarak inşa edilen yapı günümüzde Konya Olgunlaşma Enstitüsü olarak kullanılmaktadır.

Plan Tipi: İki yüzlü iç sofalı eyvanlı tip.

Tarihçesi: Şehir tarihine Kız Ortaokulu adıyla geçen yapı, ilk inşasında ikiz konut işleviyle tasarlanmış olmakla birlikte daha çok farklı kamu hizmetlerine yönelik kullanılmıştır. Bina 1914 yılına kadar Fransız Konsolosluğu, 1923'e kadar Askerî Hastane, 1924-1941 yılları arasında II. Ordu Müfettişliği ve 1947 yılına kadar VI. Ordu Komutanlığı ile 1948'de Menzil Müfettişliğine

Catalog No: 5

Photograph No: 30-36

Drawing No: 11-12

Architect: Unknown

Commissioned by: Yusuf Şar

Construction Date: H. 1328/ A. D. 1910 (Bozkurt, 2012, p. 130)

Location: Meram District, Abdülaziz Neighborhood, No: 2, Atatürk Avenue, Konya.

Current Use: Originally built as a consulate building, the structure is currently used as the Konya Institute of Maturation..

Plan Type: Double-facade layout with an interior sofa and eyvan.

Hictorical Background: Known in the city's history as the Girls' Secondary School, the building was originally designed as a twin residential structure but has primarily served various public functions. Until 1914, it housed the French Consulate, followed by use as a Military Hospital until 1923. Between 1924 and 1941, it accommodated the II Army Inspection Office, and later the VI Army Command until 1947, then

tahsis edilmiştir. 1958 yılında Millî Emlak Dairesi'ne devredilen bina 1959-1965 yılları arasında Kız Lisesi ve 1965-1997 yılları arasında da Kız Ortaokulu olarak hizmet vermiştir. 1998 yılından itibaren Karatay Zübeyde Hanım Anadolu Kız Meslek ve Kız Meslek Lisesi Pratik Kız Sanat Okulu-Uygulamalı Anaokulu olarak kullanılan bina, 2010 yılında Selçuklu Kız Teknik Öğretim Olgunlaşma Enstitüsü adı ile eğitime hizmetini sürdürmüştür. 2010-2012 yılları arası restorasyona tabi tutulan okul, 2012 Eylül'ünde Konya Olgunlaşma Enstitüsü adıyla yeniden hizmete girmiştir (Bozkurt, 2012, s. 130; Karpuz, 2009, s. 713).

assigned to the Logistics Inspection Office in 1948. In 1958, the building was transferred to the National Real Estate Directorate. From 1959 to 1965, it served as a Girls' High School and between 1965 and 1997 as a Girls' Secondary School. Starting from 1998, it housed the Karatay Zübeyde Hanım Anatolian Girls' Vocational and Practical Girls' Art School - Applied Kindergarten. In 2010, the building continued its educational function under the name Selçuklu Girls' Technical Training Maturation Institute. After undergoing restoration between 2010 and 2012, it reopened in September 2012 under its current name, the Konya Institute of Maturation (Bozkurt, 2012, p. 130; Karpuz, 2009, p. 713).

Fotoğraf 31: Kız Orta Okulu Eski Görünüm (Ataberk'ten) / Photo 31: Historical View of the Girls' Secondary School (From Ataberk)

Yapının Mimari ve Üslup

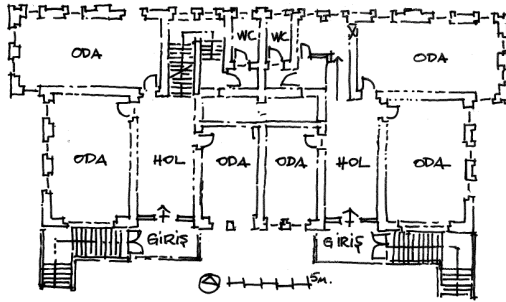
Özellikleri: Doğu-batı yönünde uzanan ve büyük bir bahçe içinde yer alan bina, zemin kat üzeri iki kattan oluşmaktadır. İç sofalı iki bölümden meydana gelen yapı ikiz olarak inşa edilmiştir. Daha sonradan merdiven boşluklarının birbirine koridorlarla bağlanması ile iki yapı birleştirilmiştir. Üst örtü Marsilya kiremitli kırma çatı ile kaplıdır. Çatının altında dışa taşkın ahşap saçak yer almaktadır.

Architectural and Stylistic

Features of the Building: Situated within a large garden and extending along an east-west axis, the building consists of two floors above a ground floor. Originally designed as twin structures with an interior sofa layout, the two sections were later unified by connecting the stairwells through corridors. The roof is a hipped structure covered with Marseille tiles, and an overhanging wooden eave runs beneath the roofline.

Taş ve tuğla malzemelerden yığma tekniğinde inşa edilen binanın cephe duvarları sıva üstü boyalıdır. Kat döşemeleri ahşap kirişlemelidir. Merdiven ve koridorlar sonradan betonarmeye çevrilmiştir. Zemin ve birinci kat pencerelerinin önlerinde demir parmaklıkları vardır. Ahşap kapı kanatları tablalı olup, dış cephe kapılarının üst bölümlerinde süslü demir işçiliği görülmektedir. Üzerlerinde birer korniş bulunan yan cephelerin ikinci kat pencereleri dışında, diğer açıklıkların kilit taşları çıkıntı yapılarak belirginleştirilmiştir.

Constructed using rubble stone and brick with the load-bearing masonry technique, the exterior walls of the building are finished with plaster and paint. The floor structures feature wooden beams, while the stairs and corridors were later reinforced with concrete. Wrought iron grilles are present in front of the windows on the ground and first floors. The wooden door wings are paneled, and the external entrance doors feature ornamental wrought ironwork in their upper sections. Except for the second-floor windows on the side facades, all other openings have emphasized keystones that project outward, crowned with cornices.

Çizim 12: Kız Orta Okulu Birinci Kat Planı (H. A. Erdoğan&M.E.Başar&H.Başar Üzerinden İşlenerek) / Drawing 12: First Floor Plan of the Girls' Secondary School

Yapı, alçak bir duvar üzerinde demir korkuluklu bahçe duvarıyla çevrilidir. Yapının doğu ve batı cepheleri birbirine simetrik. Zemin katta beş, birinci katta altı ve ikinci katta beş pencere yer alır. Köşe çıkımlarının güney kenarlarında birer adet bahçe kapısı açılmıştır. Çıkımlar, ikinci kat seviyesinde birer balkonla düzenlenmiştir. Balkonların güney kenarlarında bir kademe daha dar ve kısa tutulan konsollar bulunmakta ve balkon geçişleri bu konsollar üzerinden

The building is surrounded by a garden wall composed of a low masonry base topped with iron railings. The east and west facades of the structure are symmetrical to each other. On the ground floor, there are five windows; on the first floor, six windows; and on the second floor, five windows. On the southern sides of the corner projections, there is an entrance gate leading into the garden. These projections are accentuated by balconies at the second-floor level. On

sağlanmaktadır. Balkonların üstü üçgen alınlıklı çatı birimleriyle örtülüdür. Üçgen alınlıkların ortasında, yuvarlak çatı arası pencereleri yer alır.

the southern edges of the balconies, narrower and shorter corbels support the transition between the projections and the balconies. The balconies are covered with triangular pediments, and within the center of each pediment, there is a circular attic window.

Fotoğraf 32-33: Kız Orta Okulu Batı ve Doğu Cepheleri / Photo: Western and Eastern Facades of the Girls' Secondary School

Yapının kuzey cephesinde zemin katta on, birinci katta on iki, ikinci katta ise on pencere yer almaktadır. Zemin kattaki pencereler basık kemerli, üst kattakiler ise dikkörtgen çerçevelidir.

Yapının güney cephesi giriş cephesi olarak düzenlenmiştir. Çift kanatlı giriş kapılarının yer aldığı bu cephe sofa çıkmaları ile hareketlendirilmiştir.

On the northern facade of the building, there are ten windows on the ground floor, twelve on the first floor, and ten on the second floor. The ground-floor windows are arched with flattened arches, while the upper-floor windows are framed in a rectangular form.

The south facade of the building is designed as the main entrance

Çıkmalar, birinci ve ikinci kat seviyelerinde camekân tarzı ahşap doğramalarla kaplıdır. Eski fotoğraflarda bu çıkmaların üzerinde soğanvari kubbe yer aldığı görülmektedir. Aynı kubbe Arapoğlu Kosti'nin konağında da görülmektedir. Bu süs kubbeleri yapılan restorasyonun ardından tekrar yerine konulmuştur. Güney cephe köşelerine bitişik iki kollu merdivenlerle, birinci kat sofalarının dış yan kenarlarına açılan çift kanatlı giriş kapılarına çıkılır. Zemin katta basık kemerli on pencere, birinci ve ikinci katlarda ise altışar pencere bulunmaktadır. Yapının dış kenarlarında bulunan pencereleri diğerlerinden daha geniş tutulmuştur. Yapıdaki tüm pencereler yatayda ve düşeyde simetrik olarak konumlandırılmıştır.

facade. This side is enlivened by sofa projections, in front of which double-winged entrance doors are located. The projections are enclosed with wooden joinery resembling enclosed balconies at the first and second-floor levels. Historical photographs show that onion-shaped domes once crowned these projections, similar to those seen at Arapoğlu Kosti's mansion. These decorative domes were reinstated during the building's restoration. Two flighted staircases, adjacent to the corners of the south facade, lead up to the double-winged entrance doors situated at the outer edges of the first-floor sofas. On the ground floor, there are ten arched windows; on the first and second floors, six windows each. The windows located at the outer edges of the building are broader than the others. All windows are arranged symmetrically both horizontally and vertically across the facades.

Fotoğraf 34: Kız Orta Okulu Güney Cephesi / Photo: Southern Facades of the Girls' Secondary School

Yapının iç mekân kuruluşuna bakıldığında, birbirine bitişik ikiz planda, iki sofayı birbirine bağlayan koridorlar oluşturularak her katta “U” biçimli bir dolaşım hattı teşkil edilmiştir (Bozkurt, 2012, s. 189). Ana girişler birinci kat seviyesindeki cephe çıkmaları üzerinden

In terms of the interior organization, the building follows a twin plan, where two adjacent sofas are connected by corridors on each floor, forming a “U”-shaped circulation route (Bozkurt, 2012, p. 189). The main entrances are accessed through the projecting

verilmiştir. Katlar arasındaki dolaşım, sofanın arka kısmında yer alan iki kollu merdivenlerle sağlanmıştır. Sofa tavanları burğu motifli ahşap çıtalarla bölümlendirilerek, merkezlerine dairevi kompozisyon içerisine alınmış birer marul göbek yerleştirilmiştir. Her katın dört köşesinde dört büyük oda ile sofa arasında konumlanan iki küçük oda vardır. Zemin katta kuzeybatı köşedeki büyük hacim öğrenci tuvaletine dönüştürülmüştür. Merdiven boşluklarında ise lavabo ve tuvaletler yer almaktadır.

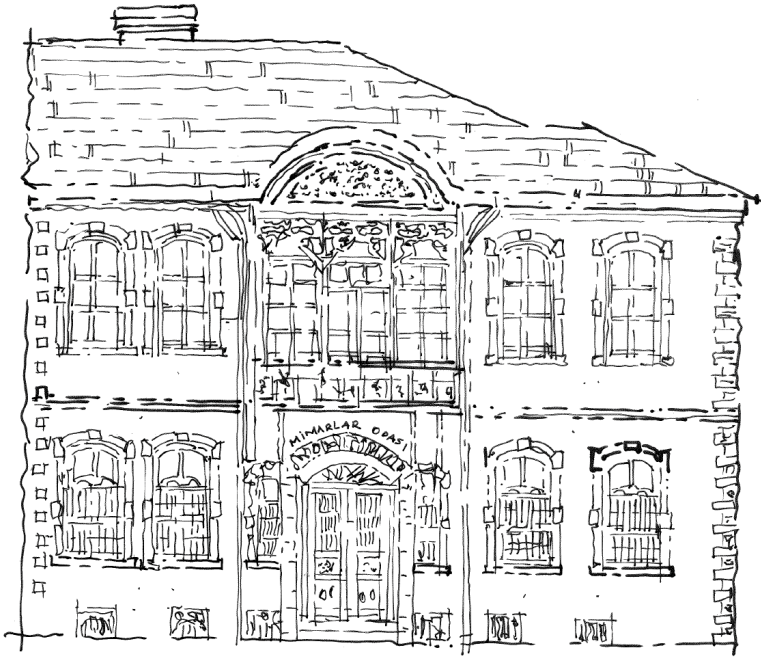
Birinci ve ikinci katta da plan şeması tekrarlanmaktadır. İkinci katta sofa hacimleri bölme duvarları ile birer sınıf haline getirilmiştir. Birinci katta yer alan lavabo ve tuvalet hacimlerinin üzerine ikinci katta birer küçük oda yerleştirilmiştir. Yan cephelerde yer alan balkonlara güneşe bakan sınıflardan geçilir. Bazı değişiklikler yapılmış olmakla birlikte plan şeması özgün halini büyük ölçüde korumaktadır.

sections at the first-floor level. Vertical circulation between floors is provided by double-flight staircases located at the rear part of each sofa. The ceilings of the sofas are decorated with twisted wooden moldings forming geometric divisions, and each central point features a circular composition known as a lettuce medallion. Each floor has four large rooms positioned at the four corners and two smaller rooms situated between the sofa and the larger rooms. On the ground floor, the large room at the northwest corner has been converted into a student lavatory, and additional lavatories are located in the stairwell areas.

The same plan scheme is repeated on the first and second floors. On the second floor, the sofa spaces have been divided by partition walls to create individual classrooms. Above the lavatory and restroom units located on the first floor, small rooms have been constructed on the second floor. The balconies on the side facades are accessed through the classrooms facing south. Although some modifications have been made over time, the original layout of the plan has largely been preserved.

Fotoğraf 35-36: Kız Orta Okulu İç Mekan ve Tavan Süslemesi/ Photo 35-36: Interior and Ceiling Ornamentation of the Girls' Secondary School

Çizim 13: Mimarlar Odası / Drawing 13: Chamber of Architects Building

**2.6. Mimarlar Odası Binası
Chamber of Architects Buildings
Dr. Nevzat Özkal Evi/House**

Fotoğraf 37: Mimarlar Odası Binası Genel Görünüm / Photo 37: General View of the Chamber of Architects Building

Katalog No: 6

Fotoğraf No: 37-42

Çizim No: 13-14

Yapan: Bilinmiyor

Yaptıran: Bilinmiyor

Yapım Tarihi: 1912 (Odabaşı, 1998, s. 33)

Konumu: Meram İlçesi, Abdülaziz Mahallesi, Atatürk Caddesi üzerinde 344 ada ve 29 numaralı parsel üzerinde No:15'te yer almaktadır.

Kullanım Durumu: Yapı günümüzde Mimarlar Odası ve kafe olarak kullanılmaktadır.

Plan Tipi: İki yüzlü iç sofalı eyvanlı tip.

Tarihçesi: Yapı 1912 yılında konut amaçlı yaptırılmıştır. İstiklal Harbi zamanında hastane olarak kullanılan yapı, Daha sonraki yıllarda ise akşam sanat okulu olarak kullanılmıştır (Karpuz, 2009, s.739). 1958 yılında Dr. Nevzat Özkal tarafından alındıktan sonra konut olarak kullanılmaya devam edilmiş ancak zamanla bazı ekler yapılmıştır. 1999-2001 yılları arasında restore edilerek Mimarlar Odası Konya

Catalog No: 6

Photograph No: 37-42

Drawing No: 13-14

Architect: Unknown

Commissioned by: Unknown

Construction Date: 1912 (Odabaşı, 1998, p. 33)

Location: No. 15, Parcel 29, Block 344, Atatürk Street, Abdülaziz Neighborhood, Meram District, Konya.

Current Use: The building is currently used as the Konya Branch of the Chamber of Architects and a café.

Plan Type: Double-winged plan with an interior sofa and eyvan.

Hictorical Background: The building was originally constructed in 1912 as a residential house. During the Turkish War of Independence, it was used as a hospital. In subsequent years, it served as an evening art school (Karpuz, 2009, p. 739). In 1958, it was purchased by Dr. Nevzat Özkal and continued to function as a residence, although some additions were made over time. Between 1999 and 2001, the building was restored and repurposed

şubesi olarak kullanılmaya başlanmıştır (Aygör, 2015, s. 141).

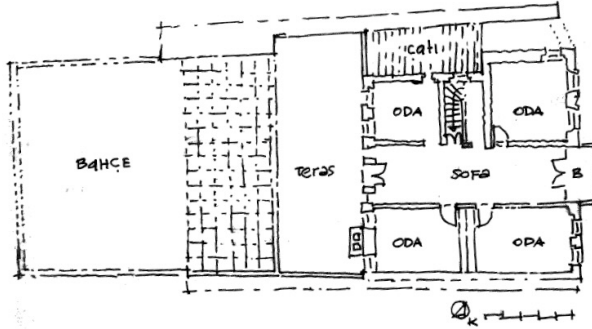
Restorasyon sırasında yapının cephe düzeni bozulmamıştır. Ancak planda oynamalar ve ilaveler görülmektedir.

Yapının Mimari ve Üslup Özellikleri: Şehir içerisinde ticaret alanlarının yoğun olarak yer aldığı, çevresinde birkaç anıtsal yapının da bulunduğu bir bölgede konumlanan yapı bodrumla birlikte toplam üç katlıdır.

as the Konya Branch of the Chamber of Architects (Aygör, 2015, p. 141).

During the restoration process, the facade arrangement of the building was preserved; however, some alterations and additions were made to the original plan.

Architectural and Stylistic Features of the Building: The building is located in an area of the city where commercial spaces are densely concentrated, and it is surrounded by several monumental structures. It consists of a total of three floors, including the basement.

Çizim 14: Mimarlar Odası Birinci Kat Planı (A. Naltekin Üzerinden İşlenerek) / Drawing 14: First Floor Plan of the Chamber of Architects Building

Yapının ana malzemesi taş, kerpiç ve ahşaptır. Yapım tekniğinde yığma ve hımiş kullanılmıştır. Bodrum kat moloz taştan yığma tekniğinde inşa edilmiştir. Zemin katta ve birinci kat moloz taştan yığma ve hımiş tekniğinde yapılmıştır. Katlar arası iletişimi sağlayan merdivenler daha sonra betonarme malzeme kullanılarak yenilenmiştir.

Evin iki girişi vardır. İlki doğrudan sokağa açılan kapalı taşlıklı ana giriştir. Diğer sokak cephesinde batı yöndeki arka hayata geçit veren açıklıktır. Güney yönde hayat bulunur. Kuzey cephede ana giriş bulunmaktadır.

The primary construction materials of the building are stone, adobe, and wood. Masonry and hımiş techniques were employed in its construction. The basement was built using rubble stone masonry, while the ground and first floors were constructed using a combination of rubble stone masonry and hımiş technique. The staircases that provide vertical circulation between the floors were later renovated using reinforced concrete.

The house has two entrances. The first is the main entrance with a covered stone vestibule opening directly onto

Doğu ve batı cepheleri yapılaşmaya bağlı olarak sağır kalan yapının cepheleri birbirine simetriktr. Kuzey cephesi doğu ve batı köşelerde taşların belirli aralıklarla sıralandırılmasıyla oluşturulmuş bir hareketlendirme ile sınırlandırılmıştır. Doğu köşedeki kare taşlar dikey ekseninde sıralandırılmış olup, batı köşedeki dikdörtgen ve kare taşlar ise dikey ekseninde birbirini takip eder biçimde düzenlenmiştir.

the street. The second entrance is an opening located on the western side of the street facade, providing access to the rear courtyard (hayat). The southern side of the building features a courtyard, while the northern facade contains the main entrance.

The east and west facades of the building, which have become blind due to adjacent constructions, are symmetrical to each other. The northern facade is framed by decorative arrangements created by the sequential alignment of stones at the eastern and western corners. At the eastern corner, square stones are vertically aligned, whereas at the western corner, rectangular and square stones alternate vertically in succession.

Fotoğraf 38: Mimarlar Odası Binası Ana Giriş / Photo 38: Main Entrance of the Chamber of Architects Building

Yapının birinci kat seviyesinde yatay kat ayrımı yapan profilli dışa taşkın taş silme yer almaktadır. Giriş kapısının her iki tarafında üçer adet bodrum kat pencereleri yer almaktadır. Bunlar basık kemerli ve dikdörtgen çerçevelidir. Kapının her iki yanında uzunlamasına dikdörtgen küçük birer kim geldi penceresi yer almaktadır. Zemin kat ve birinci katta dörder adet

At the first-floor level of the building, there is a horizontally projecting stone molding that serves as a decorative belt course. On either side of the main entrance door, there are three basement windows. These windows are rectangular in shape with segmental arches. Additionally, there is a narrow, vertically elongated “who is there” (kim geldi) window on each

simetrik büyük boyutlu pencereler yer almaktadır. Bu pencereler basık kemerli bir çerçeveye sahip olup kilit taşları dışa taşkındır. Çift kanatlı ana giriş kapısı basık kemerli olarak düzenlenmiştir. Simetrik ahşap kapı kanatları, tablalı olup üç bölümden oluşmaktadır. En üstteki tabla uzunlamasına dikdörtgen formlu olup, pencerelidir. En alttaki daha küçük boyutludur. Ortadaki tabla ise diğerlerine göre daha küçük boyutta olup enlemesine dikdörtgen formudur. Kapının üzerinde basık kemerli kapı üzeri penceresi yer alır. Kapının etrafı dikdörtgen formlu küçük taşlarla çevrelenmiştir. Kapının pencere parmaklıklarında “S” ve “C” kıvrımları yer almaktadır.

side of the entrance. On both the ground floor and the first floor, there are four symmetrically arranged large windows. These windows are framed with segmental arches, and the keystones are prominently protruding. The double-winged main entrance door is also framed with a segmental arch. The symmetrical wooden door wings are paneled and divided into three sections: the top panel is a horizontally elongated rectangle with a window; the bottom panel is smaller and rectangular; and the middle panel is slightly smaller and horizontally oriented. Above the door, there is a segmental arched transom window. The door is framed with small rectangular stones. The window grilles on the door feature “S” and “C” shaped volute designs.

Fotoğraf 39: Mimarlar Odası Binası Zemin Kat Pencereleri / Photo 39: Ground Floor Windows of the Chamber of Architects Building

Giriş kapısının üzerindeki balkon, birinci kattaki iç sofanın dışa taşırılmasıyla elde edilmiştir. Dört adet demir konsol üzerine oturan balkonun alt kısmı böylelikle taşlık olarak düzenlenmiştir. Yatay bir silme üzerinde yükselen balkonun ahşap direkleri arasında üçlü açıklık verilmiştir. Bu üç açıklığın içinde ahşap “S” kıvrımları ve üzerindeki dalgalı yuvarlaklar simetrik

The balcony above the entrance door was created by projecting the interior sofa (hall) on the first floor outward. The balcony, supported by four iron consoles, forms a covered porch area underneath. Rising above a horizontal molding, the balcony features three openings between its wooden posts. Each of these openings is decorated with symmetrical wooden “S” curves and undulating

bir tasarımla süslenmiştir. Balkonun yan açıklıkları da aynı formda süslenmiştir. Balkon korkulukları delik işi tekniğinde yapılmış olup, süslemelerde daire ve yarım dairelerin kesişmelerinden oluşan bir kompozisyon yer alır. Balkon ile saçak arasındaki yarım daire formu alınlık kısmı kafesleme tekniğinde yapılmıştır. Yapının dışa taşkın saçak kısmı dalgalı kemerlidir. Kıрма çatı, Marsilya kiremitle kaplanmış olup çatı arası depo olarak kullanılmaktadır. Mimarlar Odası binasında çıkma dört adet demir konsola oturmaktadır. Bu demir konsollar taşıyıcı işlevinden ziyade süsleme amaçlıdır. 18. yüzyıldan itibaren Türk sanatını etkileyen Barok ve Ampir üslup Konya evlerinde 19. yüzyıldan itibaren pencerelerdeki parmaklıkları da etkilemiştir. Pencerelerdeki ahşap kafeslerin yerini bol spiral kıvrımlı demir parmaklıklar almıştır (Kunduracı, 2001, s. 10). Pencere ve kapı parmaklıklarının hepsinde “S ve C” kıvrımları ve bunların kesişmelerinden oluşan kompozisyonlar kullanılmıştır.

circular motifs above them. The side openings of the balcony follow the same decorative pattern. The balcony railings are crafted using a perforated woodwork technique, featuring a composition formed by the intersections of circles and semicircles. The semicircular pediment between the balcony and the eaves is designed using a latticework technique. The projecting eaves of the building have an undulating arched profile. The hipped roof is covered with Marseille tiles, and the attic space serves as storage. The projecting balcony of the Chamber of Architects building rests on four decorative iron consoles, which primarily serve a decorative rather than a structural purpose. From the 18th century onward, the Baroque and Empire styles, which influenced Turkish art, began to appear in Konya houses, especially affecting window grilles by the 19th century. Wooden lattice screens were replaced with wrought iron grilles featuring abundant spiral curves (Kunduracı, 2001, p. 10). In all the window and door grilles of the building, compositions formed by “S” and “C” curves and their intersections are utilized.

Fotoğraf 40: Mimarlar Odası Binası Balkon / Photo 40: Front Balcony of the Chamber of Architects Building

Kuzey cephede bulunan ana giriş kapalı taşlık bölümüne açılmaktadır. Taşlık bölümünden de sofaya geçilir. Sofaya geçişte çift kanatlı kapı ve her iki yanında pencere uygulaması yer alır. Sofa ile bekleme salonu arasında Bursa kemerli bir açıklık bulunur. İç sofanın etrafında dört oda yer almaktadır. Odalar ve sofanın zemini ahşap kaplamadır. Mutfak bölümünün batısında wc-lavabo alanı bulunmaktadır. Güneyde bulunan veranda ve bahçeli havuzlu hayat değiştirilip kış bahçesi yapılmıştır. Kış bahçesi bölümü günümüzde kafe olarak kullanılmaktadır.

Arka giriş kısmındaki bölümden ahşap bir merdivenle üst kata çıkılmaktadır. Birinci kat planı zemin katla aynı planda tasarlanmıştır. Sofanın etrafında üç oda ve kuzey cephesinde sofa çıkmasının balkon bulunmaktadır. Doğu cephede bulunan iki oda birleştirilerek tek bir oda haline dönüştürülmüştür. Odalar ve sofanın zemini ahşap kaplamadır. Zemin kat ve birinci katta bulunan oda kapıları ahşaptan tablalı olarak daha sonradan yaptırılmıştır.

Bodrum kata ahşap dar bir merdivenle inilmektedir. Tavanı ahşap kirişlemeli olan bodrum kattaki odalar depo olarak kullanılmaktadır. Odalardan iki tanesi mescit olarak kullanılmaktadır. Bodrumun mazgal pencereleri mevcuttur. Bodrumdan mutfağa çıkan bir merdiven daha vardır.

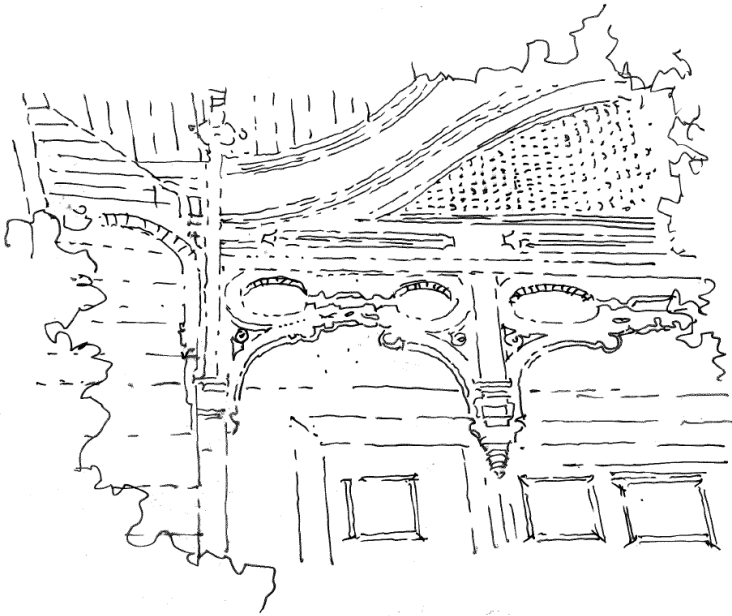
The main entrance on the north facade opens into a covered stone vestibule. From the vestibule, access is provided to the interior sofa (hall). At the transition to the sofa, there is a double-winged door flanked by windows on either side. Between the sofa and the waiting room, there is an opening framed by a Bursa arch. Four rooms are organized around the interior sofa. The floors of the rooms and the sofa are covered with wooden flooring. West of the kitchen area, there is a section designated for a WC and washbasin. The southern veranda and the courtyard with a fountain, originally forming a garden life space (hayat), have been modified into a winter garden. Today, this winter garden area serves as a café.

An interior wooden staircase located near the rear entrance provides access to the upper floor. The first-floor layout mirrors the ground-floor plan. There are three rooms arranged around the sofa, and a balcony projecting from the sofa on the north facade. The two rooms on the east side have been merged to create a single large room. The floors of both the rooms and the sofa are covered with wooden flooring. The room doors on both the ground and first floors are constructed with panelled wooden wings, likely added during later renovations.

The basement is accessed by a narrow wooden staircase. The basement rooms, featuring timber-beamed ceilings, are currently used for storage purposes. Two of these rooms have been adapted as prayer spaces (mescit). The basement is equipped with loophole-style small windows for ventilation. Additionally, there is another staircase in the basement that leads directly up to the kitchen.

Fotoğraf 41-42: Mimarlar Odası Binası İç Mekan / Photo 41-42: Interior of the Chamber of Architects Building

Çizim 15: Maruni İkiz Evler / Drawing 15: Maronite Twin House

2.7. Maruni İkiz Evleri Maronite Twin House

Fotoğraf 43: Maruni İkiz Evler Genel Görünüm / Photo 43: General View of the Maronite Twin House

Katalog No: 7

Fotoğraf No: 43-44

Çizim No: 15

Yapan: Bilinmiyor

Yaptıran: Bilinmiyor

Yapım Tarihi: 20. Yüzyıl Başları

Konumu: Meram İlçesi, Gazi Alemşah Mahallesi, Mimar Muzaffer Caddesi üzerinde No:36'da yer almaktadır.

Kullanım Durumu: Yapı günümüzde ticari amaçlı kullanılmaktadır.

Plan Tipi: İki yüzlü iç sofalı eyvanlı tip.

Tarihçesi: Tahir Paşa Camisi'nin karşısında bulunan konut, stil gereği 20. Yüzyıl başlarına tarihlendirilmektedir (Gümüş ve Koçak, 2010, s. 626). Yapı 24. 01. 1991 yılında tescil edilmiştir. Eser günümüze gelene kadar çok fazla onarım geçirmiş olup, dış cephesi dışında orijinallliğini büyük ölçüde kaybetmiştir. Günümüzde ikiz yapılardan batıdaki ticari amaçlı, doğudaki dernek binası olarak kullanıldığı için iç kısımlarda ara bölmeler açılarak plan değiştirilmiştir.

Catalog No: 7

Photograph No: 43-44

Drawing No: 15

Architect: Unknown

Commissioned by: Unknown

Construction Date: Early 20th Century

Location: Located at No: 36 on Mimar Muzaffer Street, Gazi Alemşah District, Meram District.

Current Use: The building is currently used for commercial purposes.

Plan Type: Double-winged plan with an interior sofa and eyvan.

Hictorical Background: The residence, situated across from Tahir Pasha Mosque, is stylistically dated to the early 20th century (Gümüş & Koçak, 2010, p. 626). The structure was officially registered as a cultural asset on January 24, 1991. Over time, the building has undergone numerous restorations and has largely lost its original features, except for the exterior facade. Today, the western unit of the twin houses is used for commercial purposes, while the eastern unit serves

Yapının Mimari ve Üslup Özellikleri: Sokakla iç içe inşa edilen yapı zemin kat üzerine iki katlıdır. İç sofalı ve eyvanlı plan tipinde inşa edilmiştir. Üst örtü Marsilya kiremitle kaplıdır.

Yapı moloz taş ve kerpiç malzemeden inşa edilmiştir. Temelleri taş, üst kısımları kerpiç ve ahşap hımiş tekniğinde yığma olarak inşa edilmiştir. Yenileme sırasında betonarme malzeme de kullanılmıştır.

as the premises for an association.

Architectural and Stylistic Features of the Building: The structure, integrated with the street, is two stories high above a ground floor. It was constructed following a double-facade layout with an interior sofa and eyvan (iwan) arrangement. The roof is covered with Marseille tiles.

The building was constructed using rubble stone and adobe materials. The foundations are made of stone, while the upper sections were built using adobe and timber frame (hımiş) techniques as a masonry system. During later renovations, reinforced concrete materials were also incorporated.

Fotoğraf 44: Maruni İkiz Evler Eski Görünüm (H. Karpuz'dan) / Photo 44: Historical View of the Maronite Twin House (From H. Karpuz)

Yapının doğu ve batı cepheleri simetrik olup zemin katta dört adet büyük boyutlu ve demir parmaklıklı pencere yer almaktadır. Dikdörtgen formlu bu pencereler taş söveli ve lentoludur. Pencereleğin üst kısımları dışa taşkın ve silmeli saçak şeklinde düzenlenmiştir. Üst kat pencereleri de zemin kat ile aynı aks ve formdadır. Bu pencere söveleri silmelidir. Yatay eksende kat ayrımı taş malzemeden silmeli ve dışa taşkın olarak yapılmıştır.

The east and west facades of the building are symmetrical, featuring four large windows with iron grilles at the ground floor level. These rectangular windows are framed with stone jambs and lintels. The upper parts of the windows are designed with protruding and molded cornices. The upper-floor windows align with and replicate the form of those on the ground floor. Their jambs are also molded. A horizontal division between the floors is created using stone material, executed with a

Güney cephe esas cephe olup zemin katta iki ana giriş kapısı bulunur. Orijinal kullanımda ikiz olarak inşa edilen bu yapı zamanla uğradığı değişikliklerle cephede farklılıklar ortaya çıkmıştır. Güney cephenin doğu kısmındaki eve ait giriş kapısının her iki yanında uzunlamasına dikdörtgen formlu taş söveli ve lentolu birer kim geldi penceresi yer almaktadır. Bu pencereler ile kapının üzeri dışa taşkın ve silmeli olarak düzenlemiştir. Kapının sağ tarafında iki adet büyük boyutlu dikdörtgen formlu pencere yer alır. Pencereler taş söveli ve lentoludur. Batı kısmındaki evin zemin kat düzenlemesi oldukça değişmiş olup özgün halinin doğudaki ile aynı formda olduğu düşünülmektedir. Yatay eksenindeki kat ayrımı dışa taşkın ve silmelidir.

Birinci katta zemin kattaki kapı ile aynı aksta dikdörtgen formlu ve büyük boyutlu bir pencere yer alır. Taş söveli ve lentolu pencerenin etrafı silmelidir. Her iki evin de doğu ve batı köşeleri balkonludur. Bu balkonlar birinci kattaki iç sofanın dışa taşırılmasıyla elde edilmiştir. Doğu evin balkonu iki adet ahşap konsol üzerine oturmaktadır. Ahşap konsollar kafeslemelidir. Yatay bir silme üzerinde yükselen balkonun ahşap direkleri arasında üçlü açıklık verilmiştir. Bu üç açıklığın içinde ahşap “S” kıvrımları ve üzerindeki dalgalı yuvarlaklar simetrik bir tasarımla süslenmiştir. Balkonun yan açıklıkları da aynı formda süslenmiştir. Balkon korkulukları iki ana bölümden oluşur. Alt kısım toplam sekiz adet panoya ayrılmış olup delik işi tekniğinde daire ve iç kısımlarında eşkenar dörtgenden oluşan bir kompozisyon yer alır. Üstteki kısım ise enine dikdörtgen dört panoya ayrılmış olup içleri delik işi tekniğinde yuvarlak formlu süslemelere sahiptir. Batı kısımdaki balkon ise yatay bir silme üzerinde yükselmekte olup iki

projecting and molded band.

The south facade serves as the main facade and includes two primary entrance doors at the ground level. Originally designed as twin residences, alterations over time have introduced notable differences to the facade. On the eastern section of the south facade, the entrance door of the associated house is flanked by two elongated rectangular windows with stone jambs and lintels. The upper sections of these windows and the door are arranged with projecting and molded elements. To the right of the door, there are two large rectangular windows, also framed with stone jambs and lintels. The ground-floor arrangement of the western house has been considerably altered, although it is believed that its original configuration mirrored that of the eastern side. The horizontal floor division remains consistent with the overall design, executed as a projecting and molded stone band.

On the first floor, aligned with the door on the ground floor, there is a large rectangular window. This window features stone jambs and a lintel, and its perimeter is decorated with a molded profile. Both houses have balconies located at their east and west corners. These balconies were created by extending the interior sofa spaces on the first floor. The balcony of the eastern house rests on two wooden consoles. These wooden consoles are adorned with latticework. Rising above a horizontal cornice, the balcony's wooden posts are arranged to form three openings, each decorated symmetrically with wooden “S” curves and flowing round motifs. The side openings of the balcony are ornamented with the same design. The balcony railings consist of two main sections. The lower section is divided into eight panels featuring pierced work composed of circles and interior

adet ahşap konsol üzerine oturmaktadır. Ahşap konsollar kafesleme tekniğinde süslenmiştir. Balkonun ahşap direkleri arasında üçlü açıklık yer almaktadır. Bu üçlü açıklık dikdörtgen kartuşlar şeklinde düzenlenmiştir. Balkon korkulukları da ahşap malzemeden yapılmış olup dört panoya ayrılmıştır. Yatay ekseninde beş sıra ahşabın üst üste yerleştirilmesiyle oluşan süsleme izlenmektedir. Bu balkon daha sonradan camekanla kapatılmıştır. Her iki balkon ile saçak arasındaki yarım daire formu alınıklık kısmı kafesleme tekniğinde yapılmıştır. Yapının dışı taşkın saçak kısmı dalgalı kemerlidir.

Her iki yapının da iç kısmı günümüzde değişik amaçlarla kullanıldığı için iç kısımda özgün elemanlar bulunmamaktadır. Mekân içerisinde ara bölmeler açıldığı, planda oldukça değişiklikler yapıldığı gözlemlenmiştir. Ahşap merdivenle çıkılan üst kat sofasına odalar açılmaktadır. Sofa tavanı ahşap kaplamalı ve sadedir. Tavan köşebentleri ahşap konsol şeklinde süslenmiştir.

equilateral diamond shapes. The upper section is divided into four horizontally arranged rectangular panels, each decorated with circular pierced work motifs. The western balcony also rises above a horizontal cornice and rests on two wooden consoles with latticework ornamentation. Three rectangular cartouche-shaped openings are placed between the wooden posts of the balcony. The balcony railings, made of wood, are divided into four panels, featuring five rows of horizontal wooden slats stacked on top of one another. This western balcony has later been enclosed with glazing. The semi-circular gable sections between each balcony and the eaves are decorated using latticework technique. The overhanging eaves of the structure are designed with undulating arches.

Since the interiors of both buildings are currently used for different purposes, no original elements remain inside. It has been observed that partition walls have been added and significant alterations have been made to the original floor plan. The upper floor, accessed by a wooden staircase, opens onto rooms arranged around the central sofa. The ceiling of the sofa is simply covered with wooden panels. The corners of the ceiling are decorated with wooden console-style brackets.

Fotoğraf 45: Alaaddin Tepesinden Doğuya Bakış (Odabaşı vd.)/ Photo 45: View Towards the East from Alaaddin Hill (from Odabaşı et al.)

2.8. Yusuf Şar Konağı Yusuf Şar Mansion

Fotoğraf 46: Eski Belediye Binası (Karpuz'dan) / Photo 46: The Former Municipality Building (from Karpuz)

Katalog No: 8

Fotoğraf No: 45-52

Çizim No: -

Yapan: Bilinmiyor

Yaptıran: Yusuf Şar

Yapım Tarihi: 20. Yüzyıl Başları

Konumu: Meram İlçesi, Şükran Mahallesi, Alaaddin Bulvarı üzerinde yer almış olan yapının yerinde günümüzde İş Bankası binası yer almaktadır.

Kullanım Durumu: Yapı günümüzde yıkılmıştır.

Tarihçesi: 1867 yılında Konya Belediye Binası'nın yanması üzerine uzun bir süre Yüzüктаşı Binası kullanılmış, 1910 yılında ise Yusuf Şar tarafından yaptırılan konak kiralanmıştır. 1920'lerde konağın kirası ayda 917 liradır. Bu yapı 1935 yılından sonra belediyeye intikal ettikten sonra 1961 yılına kadar belediye binası olarak kullanılmıştır. 11 Eylül 1961 yılında bu konak yıktırılarak yerine dört katlı modern bir belediye binası yapılmıştır. Belediye teşkilatının yeni belediye sarayına taşınması üzerine bu bina

Catalog No: 8

Photograph No: 45-52

Drawing No: -

Architect: Unknown

Commissioned by: Yusuf Şar

Construction Date: Early 20th Century

Location: The building was located in Şükran Neighborhood, on Alaaddin Boulevard in Meram District. Today, the İş Bank building stands on its former site.

Current Use: The building has been demolished.

Historical Background: After the burning of the Konya Municipality Building in 1867, the Yüzüктаşı Building was used for a long time. In 1910, the mansion built by Yusuf Şar was rented for municipal use. In the 1920s, the rental fee for the mansion was 917 lira per month. After the mansion was transferred to the municipality in 1935, it continued to serve as the municipality building until 1961. On September 11, 1961, the mansion was demolished and replaced

restore edilerek İş Bankası şubesi ve bir özel dershanenin hizmet binası olmuştur (Doğan, 2012, s. 160; Kuştepe, 2011, s. 74).

with a four-story modern municipal building. Following the relocation of the municipal administration to the newly built city hall, the building was restored and subsequently used as a branch of İş Bank and later served as a facility for a private educational institution (Doğan, 2012, p. 160; Kuştepe, 2011, p. 74).

Fotoğraf 47: Yusuf Şar'ın Konağı (Uz ve Doğan'dan) / Photo 47: Yusuf Şar's Mansion (from Uz and Doğan)

Yapının Mimari ve Üslup Özellikleri: Günümüzde mevcut olmayan yapı hakkındaki en önemli veriler eski fotoğraflardır. Bu verilerden anlaşıldığı kadarıyla yapı bodrum kat üzerine üç katlı olarak inşa edilmişti. Yapının güney cephesinde bodrum kata ait beş adet küçük mazgallı pencere bulunmaktaydı. Zemin kat pencereleri dikdörtgen çerçeveli, basık kemerli ve büyük boyutluydu. Birinci kat pencerelerinde de aynı tasarım devam etmiştir. Birinci ve ikinci katlarda sofanın bir ucunun içe çekilmesiyle oluşturulmuş balkonlar ve batı cephede üç köşeli çıkmalar yer aldığı görülmektedir. İkinci kat çatı arası bir bölümdür ve balkon ile çıkımların her iki yanında yuvarlak pencerelerin yer aldığı izlenmektedir. Yusuf Şar Konağı, belli kaynaklarda şu şekilde yer almıştır; “Büyük bina bugünkü İş Bankası

Architectural and Stylistic Features of the Building: The primary information about the building, which no longer exists today, is derived from old photographs. Based on these sources, it is understood that the structure was built as a three-story building over a basement. On the southern facade, there were five small, barred windows belonging to the basement level. The ground floor windows were rectangular framed, large in size, and had flattened arches. The same design continued for the first-floor windows. It is observed that balconies were created at one end of the central hall (sofa) on the first and second floors by recessing a section inward, and that there were triangular bay windows on the western facade. The second floor served as an attic level, where round windows were placed on either side of the balconies and bay

yerindeki eski belediye binasıdır. İlk önce Yusuf Şar tarafından ikametgâh olarak kullanılmıştı. Cumhuriyet Bayramı törenleri için resmi zevat yürüyüş halinde görülüyor” (Karpuz, 1998, s. 22).

“1964 yılında Yusuf Şar’ın konağı yıkılıp Belediye Binası yapılırken temellerden bir hamam kalıntısının çıktığını Yrd. Doç. Dr. Tahsin Samur gördüğünü belirtmektedir” (Karpuz, 2001, s. 9).

“Belediye Binası’nın önünde 2009 yılı sonlarında yeniden düzenlenen alanda iki parsel Yusuf Şar’ın eşi Feride Hanım üzerine kayıtlıdır. Üç parsel de Rumlardan hazineye intikal etmiştir” (Uz ve Doğan, 2010, s. 274).

“Alaaddin Bulvarı’ndaki ünlü konaklardan Yusuf Şar’ın evi. Daha sonra Belediye Binası olan bu ev yıktırılarak yerine önceki modern Belediye Binası yapılmış ve daha sonra İş Bankasına geçmiştir” (Odabaşı, 2000).

windows. The Yusuf Şar Mansion is mentioned in certain sources as follows:;

“The large building is the old municipality building, located where the İş Bank now stands. It was initially used as a residence by Yusuf Şar. The photograph depicts officials marching during the Republic Day celebrations.” (Karpuz, 1998, p. 22).

“In 1964, during the demolition of Yusuf Şar’s mansion to build the Municipality Building, Yrd. Assoc. Prof. Dr. Tahsin Samur reported that he observed the remains of a bathhouse emerging from the foundations.” (Karpuz, 2001, p. 9).

“At the end of 2009, in the area newly reorganized in front of the Municipality Building, two parcels were registered under the name of Yusuf Şar’s wife, Feride Hanım, while three parcels had passed from the Greeks to the state treasury” (Uz and Doğan, 2010, p. 274).

“One of the famous mansions on Alaaddin Boulevard was the house of Yusuf Şar. This house, later converted into the Municipality Building, was eventually demolished to make way for a modern Municipality Building, which was later transferred to İş Bank.” (Odabaşı, 2000).

Fotoğraf 48: Yusuf Şar Konağı (Konya Tarihi’nden) / Photo 48: Yusuf Şar Mansion (from History of Konya)

Fotoğraf 49: Eski Belediye Binası (Uz ve Doğan'dan) / Photo 49: The Former Municipality Building (from Uz and Doğan)

Fotoğraf 50: Yusuf Şar Konağı (Konya Büyükşehir Belediyesi'nden) / Photo 50: Yusuf Şar's Mansion (from Konya Metropolitan Municipality)

Fotoğraf 51: Mevlana Caddesi (BBA'dan) / Photo 51: Mevlana Street (from BBA)

Fotoğraf 52: 1930'larda Alaaddin Caddesi ve Yusuf Şar'ın Konağı (Odabaşı'ndan) / Photo 52: Alaaddin Street and Yusuf Şar's Mansion in the 1930s (from Odabaşı)

3. DEĞERLENDİRME

3.1. Yapım Malzemesi ve Tekniği:

Tarihsel ve toplumsal gelişme süreci içinde yaratılan, farklı bir yaşam kültürünün yansıması olan Maruni mimarisi, kültürel farklılıkların kent belleğine kazandırılması açısından önem göstermektedir. Kentsel dokuyu oluşturan tarihi yapılar, mekânsal ve sosyal anlamda günlük yaşamın ve yaşam tarzlarının biçimlendirilmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Bu bağlamda toplumsal bir üretimin sonucu olarak oluşan kent belleğinin en önemli parçalarından birinin kentte kültürel farklılıkların birleşimiyle yapılmış mimari yapılar olduğunu söylemek mümkündür.

İncelenen Maruni yapılarında ana yapım malzemesi taştır. İncelenen yapıların tümünde taş malzeme su basman kotuna kadar yükselmektedir. Arapoğlu Kosti Evi, Augustos Evi, Kız Orta Okulu Binası, Mimarlar Odası Binası, Maruni İkiz Evler ve Halk Eğitim Merkezi yapılarında taş malzeme, tuğla, kerpiç ve ahşap ile birlikte kullanılmıştır. Atatürk evinde yapım malzemesi olarak tamamen kesme taş malzeme kullanılmıştır. Genel olarak Konya evlerinde ana yapı malzemesinin kerpiç olduğu gözetilerek, taş malzemenin Maruni yapılarında ana malzeme olması, Marunilerin ticaretle uğraşmalarından gelen ekonomik zenginlik kaynaklı olduğu düşünülmektedir. Sille taşı yapılarda süsleme amaçlı kaplama malzemesi olarak kullanılmıştır. Gödene taşı, Arapoğlu Kosti Evinde ve Halk Eğitim Merkezi Binasında süsleme amaçlı kullanılmıştır.

Yapıların tamamında taş malzeme süsleme amaçlı olarak cephelerde kullanılmıştır. Pencere söve ve lentolarında, cephe köşelerinde, balkon korkuluklarında kullanılan taş

3. EVALUATION

3.1. Building Materials and Construction Techniques

Created within the process of historical and social development, Maronite architecture, as a reflection of a distinct cultural way of life, holds significant importance in terms of incorporating cultural diversity into the urban memory. Historical structures that shape the urban fabric play a crucial role in the spatial and social formation of daily life and lifestyles. In this context, it can be stated that one of the most important components of urban memory, which emerges as a result of a collective social production, is the architectural structures created through the convergence of different cultures within the city.

In the Maronite structures examined, the primary construction material is stone. In all of the studied buildings, the stone material rises up to the plinth level. In the Arapoğlu Kosti House, the Augustos House, the Girls' Middle School Building, the Architects' Chamber Building, the Maronite Twin Houses, and the Public Education Center, stone is used together with brick, adobe, and wood. In the Atatürk House, entirely cut stone material was used as the construction material. Considering that the main construction material in traditional Konya houses is generally adobe, the fact that stone is the primary material in Maronite structures is thought to stem from the economic wealth of the Maronites, who were engaged in trade. Sille stone was used as a decorative cladding material in these structures, while Gödene stone was used for ornamental purposes in the Arapoğlu Kosti House and the Public Education Center.

In all the buildings, stone material was used decoratively on the facades.

malzemeli süsleme Avrupa etkili olup Barok üsluptadır.

Tuğla malzeme incelenen yapılarda hımış tekniğinde dolgu malzemesi olarak kullanılmıştır. Ayrıca Atatürk evinde iç mekânda odaları ayırmak için tuğla malzeme kullanıldığı görülmektedir.

Kerpiç malzeme Maruni yapılarında ana yapı malzemesi olarak değil, hımış tekniğinde ahşap iskeletin arasına dolgu malzemesi olarak kullanıldığı görülmektedir. Arapoğlu Kosti Evi, Augustos Evi, Mimarlar Odası Binası ve Maruni İkiz Evlerde zemin ve birinci katlarda dolgu malzemesi olarak kerpiç kullanılmıştır.

Ahşap malzeme tüm yapıların ayrılmaz bir parçası olarak konumlanmıştır. Hem yapı malzemesinde hem de plan elemanlarında sıklıkla ahşap malzeme görülmektedir. Yapı malzemesi olarak ahşap malzeme hem hımış hem de bağdadi tekniğinde Arapoğlu Kosti, Augustos, Mimarlar Odası ve İkiz Evlerde kullanılmıştır. Tavanlar, kapılar, saçaklar, çıkmalar, merdivenler ve çatılarda da ahşap malzeme yoğun olarak kullanılmıştır.

Arapoğlu Kosti evinde demir malzeme ana giriş kapısında ve parmaklıklarında kullanılmıştır. Diğer incelenen yapılarda demir malzeme yapıların pencere ve kapı parmaklıklarında görülmektedir. Yapıların tümünde üst örtü Marsilya tipi kiremit ile kaplıdır.

İncelenen yapılar geleneksel Konya evlerinde olduğu gibi yığma ve hımış tekniğinde inşa edilmişlerdir. Yığma tekniği, taş veya kerpiç malzemenin taşıyıcı olarak kullanılarak ve arada ahşap hatıllar ile bağlanarak uygulanan bir tekniktir (Hasol, 1998, s. 485). Hımış tekniği ise ahşap iskeletin arasının taş, kerpiç veya tuğla ile doldurulması tekniğidir (Hasol, 1998, s. 205).

The stone ornamentations employed in window jambs and lintels, facade corners, and balcony railings are European-influenced and exhibit Baroque style characteristics.

Brick was used as infill material in the timber-framed (hımış) construction technique observed in these buildings. Additionally, in the Atatürk House, brick material was used internally to separate rooms.

Adobe was not employed as a main construction material in Maronite buildings; rather, it was used as infill material within the timber frame of the hımış technique. In the Arapoğlu Kosti House, the Augustos House, the Architects' Chamber Building, and the Maronite Twin Houses, adobe was utilized as infill material in both the ground and first floors.

Wood material has been positioned as an indispensable element in all of the structures. It is frequently observed both in the construction material and in the structural components of the plans. As a construction material, wood was used in both the hımış and bağdadi techniques in the Arapoğlu Kosti House, the Augustos House, the Architects' Chamber Building, and the Twin Houses. Wood was also extensively utilized in ceilings, doors, eaves, projections, staircases, and roofs.

In the Arapoğlu Kosti House, iron material was used in the main entrance door and the window grilles. In the other examined buildings, iron elements are observed primarily in the grilles of windows and doors. In all the buildings, the roofs are covered with Marseille-type roof tiles.

Similar to traditional Konya houses. Masonry construction refers to a technique where stone or adobe is used as a load-bearing material, tied with wooden beams (Hasol, 1998, p. 485).

Yapılar geleneksel Konya evleri ile yapım malzemesi ve tekniği açısından kıyaslandığında belirgin farklılıklar görülmektedir. Maruni evlerinin ana yapı malzemesi taş malzemeyken, Konya evlerinin ana yapı malzemesi kerpiçtir. Taş temeller üzerine oturan yapıların ahşap hatıllar ve kerpiç malzeme ile duvarları örülmüştür (Turgut, 2003, s. 20). Duvar örgüsü bir ana bir kuzu dizisi şeklinde uygulanmıştır (Sözen ve Dülgerler, 2000, s. 80).

3.2. Plan Elemanları

Maruni yapılarının geneli dışa dönük sokakla iç içe olan yapılardır. Binaların giriş kotları sokaktan yükseltilmiştir. Giriş kotunun sokaktan yükseltilmesi, Büyükmihçi'nin azınlık evleri ile ilgili hazırlamış olduğu çalışmasında; bodrumda düzenlenen mekânlara ışık ve hava sağlamak ve sokağa dönük olarak cephelendirilen giriş katlarının, sokakta yürüyen bir insanın göz seviyesinin üstüne alarak evin mahremiyetini sağlamak olarak yorumlanmıştır (Büyükmihçi, 1999, s.297). Geleneksel Konya evlerinin ise avlu duvarları yüksek büyük bir bahçe içinde daha içe dönük olarak inşa edildiği görülmektedir (Arel, 1982, s. 50).

Marunilerin ekonomik gelişmişliklerine paralel olarak yaptırmış oldukları konutlar iç sofalı plan tipinde dışa dönük olarak yapılandırılmıştır. Yapılar bodrum kat üzerine iki katlıdır. Evlere giriş genellikle bugün antre olarak tanımlanan küçük bir ön girişle sağlanmıştır. Günümüzde büyük ölçüde değişikliğe uğrayan plan elemanlarından sofa ve odalar, plan şemasının odak noktasını oluşturur.

Sofalarda değişen bir özellik olarak, sofalarda ortadan veya bir uçtan bölünmenin gerçekleştiği görülmektedir. Daha fazla oda elde etmek veya konutu ikiye bölmek için bu şekilde sofaların bölündüğü izlenmektedir.

The hımış technique involves filling the spaces within a wooden frame with stone, adobe, or brick (Hasol, 1998, p. 205).

When compared to traditional Konya houses, distinct differences in construction materials and techniques are observed. While stone is the primary construction material in Maronite houses, adobe is the main material in traditional Konya houses. In Konya houses, walls are built with adobe material reinforced by wooden beams over stone foundations (Turgut, 2003, p. 20). The wall bonding pattern typically follows a main and secondary sequence (ana ve kuzu dizisi) (Sözen & Dülgerler, 2000, p. 80).

3.2. Plan Elements

The majority of Maronite structures are outward-facing buildings that are closely integrated with the street. The entrance levels of these buildings are elevated above the street level. In Büyükmihçi's study on minority houses, the elevation of the entrance level above the street is interpreted as a means to provide light and air to the spaces arranged in the basement, and to ensure the privacy of the household by positioning the entrance floors above the eye level of pedestrians walking along the street (Büyükmihçi, 1999, p. 297). In contrast, traditional Konya houses were built in large courtyards enclosed by high garden walls, following a more inward-oriented design (Arel, 1982, p. 50).

In parallel with their economic prosperity, the Maronites constructed houses designed with an outward-oriented two-story layout featuring an interior sofa plan. These structures were generally built as two-story buildings over a basement floor. Entry into the houses was typically through a small vestibule, similar to what is today

Yapıların mekânsal tasarımında ana birimleri olan odalar, sofa ve avlu-sokak çerçevesinde kurgulanmıştır. Oda pencereleri hem avluya hem de sokağa bakmakta olup aydınlık ve ferah hacimlerdir. Geleneksel Türk evi odalarında olduğu gibi evde yaşayan her bir ailenin yemek yeme, yatma, oturma gibi tüm eylemlerine cevap verebilecek şekilde donatılarak düzenlenmiştir (Küçükerman, 2007, s. 69). Oda kapıları ise ahşap malzemeden yapılmış olup tablalıdır. Kanatlar silmeli ve dikdörtgen formlu genellikle üç ya da dört panodan oluşmaktadır.

Geleneksel Konya evlerinde dolap, yüklük, ağzıaçık, sedir, gusülhane gibi elemanlar oda içinde yer almaktayken, Maruni yapılarında bu elemanlar değişimin etkisiyle görülmemektedir. Oda içlerinde mobilyaların kullanılmaya başlanmasıyla değişim yaşanmış ve sedirler kaldırılmıştır. İncelenen Maruni yapılarında da sedir uygulaması bulunmamaktadır. İncelenen yapılardan sadece Arapoğlu Kosti evinde güneybatı yönündeki oda içinde ahşaptan yapılmış silmelerle çevrelenmiş yüklük bulunmaktadır. Ayrıca banyo-tuvalet bölümü ayrı bir mekân olarak evin içinde yer almaktadır. Helaların evin yapımında planlanarak uygulanması gelişimin göstergesidir (Aygör, 2015, s. 297).

Önemli bir yaşama bölümü olan üst katlara yapılarda ahşap bir merdivenle çıkılmaktadır. Maruni yapılarında merdivenler genellikle iki kollu ve dönemeç yaparak devam eder şekilde planlanmıştır. Planlaması “U” şeklindedir. Atatürk Evi örneğinde de görüldüğü gibi genellikle sofayı dik kesen merdiven evleri içine yerleştirilmişlerdir. İç merdivenlerin tümü ahşap malzemeden yapılmıştır. Araoğlu Kosti ve Mimarlar Odası yapılarında iki kollu ve “U” biçimli

referred to as an entrance hall. Although many plan elements have undergone significant alterations today, the sofa and rooms continue to constitute the focal point of the plan scheme.

A notable variation observed in the sofas is their division either centrally or at one end. This partitioning appears to have been implemented to create additional rooms or to separate the house into two units.

In the spatial design of these buildings, the main units—rooms, sofa, and courtyard-street relationships—were organized in a coherent framework. The room windows opened to both the courtyard and the street, allowing for bright and spacious interiors. As in the traditional Turkish house, the rooms were arranged and equipped to accommodate all the activities of daily life, such as eating, sleeping, and sitting (Küçükerman, 2007, p. 69). The room doors were made of wood and constructed in panel form, typically consisting of three or four rectangular, moulded panels.

In traditional Konya houses, elements such as built-in cupboards (dolap), storage spaces (yüklük), open shelves (ağzıaçık), built-in sofas (sedir), and ritual bathing spaces (gusülhane) were commonly incorporated into the rooms. However, in Maronite buildings, these traditional elements have largely disappeared under the influence of changing lifestyles. With the introduction of furniture into the interior spaces, built-in sofas (sedir) were removed. Among the examined Maronite structures, no examples of sedir application have been observed. Only in the Arapoğlu Kosti House was a built-in storage space (yüklük) surrounded by wooden mouldings identified in the southwest room. Additionally, the presence of separate

döner ahşap merdiven yer alır. Atatürk Evi ve Kız Orta Okulu Binasında ahşap merdivenler iki kollu ve “L” formudur. Halk Eğitim Merkezi binasında ise tek kollu ve L formu ahşap merdiven kullanılmıştır.

Geleneksel Konya evlerinde 19. yüzyıl sonu 20. yüzyıl başlarında yapılan evlerde mutfak evlerin dışında tutulmuştur (Berk, 1951, s. 190; Dönmez&Ulusoy, 2023, s. 237). İncelenen yapılar içerisinde yapılan değişiklikler neticesinde mutfak tasarımlarına ait özgün bir uygulama bulunmamaktadır.

İncelenen yapılardan Atatürk Evi ve Kız Orta Okulu Binası zemin kat giriş ve sofaların döşemeleri famerit malzeme kullanılmıştır. Üst kat sofa ve odaların döşemeleri diğer yapılarda görüldüğü gibi ahşap kaplamadır. Evlerin tavanları da geleneksel Konya evlerinde görüldüğü gibi ahşap kirişlemeli ve ahşap kaplamalıdır. İncelenen yapıların zemin ve birinci kat tavanları çıtalı kaplamalıdır. Bodrum kat tavanları ise ahşap kirişlemeli bırakılmıştır.

Çıtalı tavan kaplamalarının yanında tavan göbeği uygulamaları da incelediğimiz yapılarda görülmektedir. Arapoğlu Kosti evinde birinci kat sofası ve güneybatı odadaki tavanlar marul göbek düzenlemesi ile yapılmıştır. Halk Eğitim Merkezi binasının çıkma tavanında ahşap oyma tekniğinde yıldız tavan göbeği yer almaktadır.

bathroom-toilet units within the houses indicates an advancement in residential planning (Aygör, 2015, p. 297).

Access to the upper floors—an important living area—was provided by wooden staircases. In Maronite architecture, staircases were generally designed with two flights, arranged in a U-shaped configuration, incorporating landings at the turns. As observed in the Atatürk House, the staircases were often positioned transversely across the sofa area. All interior staircases were constructed from wood. In the Arapoğlu Kosti House and the Chamber of Architects Building, U-shaped, two-flight wooden staircases are found. In the Atatürk House and the Girls’ Middle School Building, the wooden staircases are designed in an L-shaped, two-flight form. In the Halk Eğitim Merkezi (Public Education Center) Building, a single-flight, L-shaped wooden staircase is used.

In traditional Konya houses constructed in the late 19th and early 20th centuries, kitchens were typically placed outside the main house (Berk, 1951, p. 190; Dönmez&Ulusoy, 2023, p. 237)). Among the examined structures, no original kitchen layouts have survived due to various alterations made over time.

In the studied examples, it was observed that in the Atatürk House and the Girls’ Middle School Building, the entrance floors and sofa areas of the ground floor were covered with famerit material. The upper floors, including the sofa and rooms, feature wooden flooring, as seen in the other examples. The ceilings of the houses, consistent with those in traditional Konya residences, are constructed with wooden beams and wood paneling. The ground and first-floor ceilings of the examined structures are covered with wood laths, while the

3.3. Plan Tipleri

Geleneksel sivil mimarlık içinde önemli bir yeri olan Maruni evlerinin değişmeyen ana planlama ilkesi simetrik plan düzenidir. Plan oluşumunun ana kompozisyon ögesi olan sofanın, yapı içindeki konumu ve hakimiyeti, bütün plan tiplerinde öne çıkmaktadır.

Geleneksel Konya evlerinde hayatlı⁹, mabeynli, dış sofalı ve iç sofalı gibi plan çeşitliliği görülürken, Maruni yapılarının hepsi iç sofalı plan tipinde inşa edilmiştir. Sedat Hakkı Eldem'in yaptığı plan tipolojisine göre incelenen yapılar iki yüzlü iç sofalı eyvanlı tipte kurgulanmıştır. Bu plan tipinde sofanın iki yanında oda sıraları yer almaktadır. Arapoğlu Kosti evinde iç sofanın her iki yanında dört adet oda yer almaktadır. Kız Orta Okulu binası birbirine bitişik ikiz planda, iki sofayı birbirine bağlayan koridorlar oluşturularak her katta "U" biçimli bir dolaşım hattı teşkil edilmiştir. Mimarlar Odası binasında iç sofanın etrafında dört oda yer almaktadır. Halk Eğitim Merkezi binasında iç sofanın her iki yanında özgün planda dört adet sınıf bulunmaktayken bugün bu bölümler değişiklikler ilave edilerek odalara dönüştürülmüştür. Augustos Evi ve Maruni İkiz evlerinin iç sofalı planları özgün özelliklerini günümüzde kaybetmiştir. Atatürk evinde ise ortada kare planlı bir mekân ve onun arkasında ince uzun koridor yer alır. Hol ve koridor aslında iç sofanın son gelişmiş modelidir (Aygör, 2015, s. 271).

Yapıların plan tipleri simetrik. Üst katlara çıkışı sağlayan merdivenler, Maruni konutlarında tek başlarına duran basit bir hizmet alanından çıkarılmış, bir tasarım ögesi olarak bazı evlerde sofada, bazı örneklerde ise merdiven

ceilings of the basement floors have been left with exposed wooden beams.

In addition to the wood-lath ceiling coverings, ceiling centerpieces are also found in several of the studied buildings. In the Arapoğlu Kosti House, the first-floor sofa and the southwest room ceilings are decorated with a "lettuce rosette" (marul göbek) design. In the Halk Eğitim Merkezi (Public Education Center) Building, the ceiling of the projecting bay features a star-shaped centerpiece crafted with wood carving techniques.

3.3. Plan Types

The unchanging primary planning principle of the Maronite houses, which hold a significant place within traditional civil architecture, is their symmetrical layout. In all plan types, the position and dominance of the sofa, as the main compositional element, are prominently emphasized within the structure.

While traditional Konya houses exhibit a variety of plan types such as courtyard-centered (hayatlı)⁹, mabeynli (central hall), external sofa, and internal sofa arrangements, all Maronite buildings were constructed using an internal sofa plan type. According to Sedat Hakkı Eldem's plan typology, the examined structures are categorized as the "two-facade layout with an interior sofa and eyvan (iwan) arrangement." In this plan type, rows of rooms are aligned on both sides of the central sofa. In the Arapoğlu Kosti House, four rooms are located on each side of the internal sofa. The Girls' Middle School building was designed with a paired twin plan, where corridors connecting two sofas on each floor create a U-shaped circulation

⁹ Hayat, bahçeye açık ve yoğun olarak kullanılan, büyük bir galeri, çok kullanışlı alandır (Kuban, 1995, s. 138). Konya'da hayat tabiri çevresi yüksek duvarlarla çevrili, taşla döşeli bir ön bahçe anlamında kullanılmaktadır (Berk, 1951, s. 46).

⁹ The hayat is an open gallery facing the garden and serves as a highly functional, frequently used space (Kuban, 1995, p. 138). In Konya, the term hayat refers specifically to a paved front garden enclosed by high surrounding walls (Berk, 1951, p. 46).

evleri içine alınmıştır. Merdivenin sofaya dik bir şekilde bağlandığı örnekler; Arapoğlu Kosti evi, Kız Orta Okulu binası, Mimarlar Odası binası ve Halk Eğitim Merkezi binasıdır. Atatürk evinde ise merdiven büyük bir pencere ile aydınlatılan merdiven evi içinde konumlandırılmıştır¹⁰.

3.4. Biçimsel Değerlendirme/ Cepheler

Kentsel ve toplumsal bellek içinde Maruni yapılarının en belirgin özellikleri cephe unsurlarıdır. Bu yapıların kendilerine özgü kimlikleri cephe kompozisyonlarından kaynaklanmaktadır. Düzgün kesme taş malzeme ile dışa dönük ve simetrik cephe kompozisyonu hareketliliği ile yapılara zenginlik kazandırmıştır. Geleneksel Türk evlerinde ise dış cephelerde daha sade bir uygulamaya gidilmiş, yapı ve süsleme zenginlikleri daha çok iç mekânda kullanılmıştır.

Genel cephe düzeni içinde düz ve yalın bir karakter taşıyan zemin kat cepheleri, sokaktan birkaç basamak yükseltilecek evin orta aksına konumlandırılan giriş kapıları ile canlandırılmıştır. Arapoğlu Kosti ve Maruni İkiz evlerin girişleri doğrudan sokağa açılmaktadır. Mimarlar Odası binasında doğrudan sokağa açılan iki giriş bulunmaktadır. Atatürk Evi, Kız Orta Okulu Binası ve Halk Eğitim Merkezi yapılarının kendi içinde alçak duvarlarla çevrili modern birer bahçeleri vardır. Bu yapıların ana girişleri bahçeye açılmaktadır. Augustos evinin özgün cephesinde ana girişin doğrudan sokağa açıldığı izlenmektedir. Yusuf Şar konağının da eski fotoğraflarından alçak bir bahçe duvarıyla çevrili olduğu ve ana girişin bu bahçeye açıldığı anlaşılmaktadır.

¹⁰ 19. Yüzyılda merdivenler sofanın dışındaki bir alanı kaplayacak şekilde planlanmıştır. Bu uygulama daha çok şehirdeki evlerde tercih edilmiştir (Eldem, 1968, s. 93).

pattern. In the Chamber of Architects building, four rooms are arranged around the central sofa. In the Public Education Center building, the original plan included four classrooms on each side of the internal sofa; however, these areas have since been modified into rooms. The internal sofa plans of the Augustos House and the Maronite Twin Houses have largely lost their original features today. In the Atatürk House, a square-shaped central hall is accompanied by a long, narrow corridor extending behind it. In fact, the hall and corridor formation seen in this structure can be considered the most developed version of the internal sofa plan (Aygör, 2015, p. 271).

The floor plans of the buildings are symmetrical. In Maronite residences, staircases have evolved beyond being merely simple service elements; they have become architectural features, integrated either into the central sofa space or housed within dedicated stairwells. Examples where the staircase is connected perpendicularly to the sofa include the Arapoğlu Kosti House, the Girls' Secondary School Building, the Architects' Association Building, and the Public Education Center Building. In the Atatürk House, however, the staircase is positioned within a dedicated stairwell, illuminated by a large window¹⁰.

3.4. Formal Evaluation/Facades

Within the context of urban and social memory, the most distinctive features of Maronite buildings are their facade elements. The unique identity of these structures largely derives from their facade compositions. The use of neatly cut stone material, combined with extroverted and symmetrical

¹⁰ In the 19th century, staircases were planned to occupy an area outside the central sofa space. This arrangement was more commonly preferred in urban houses (Eldem, 1968, p. 93).

İncelenen eserlerde kapılar ya merdivene açılmaktadır ya da üç bölümlü bir giriş düzenlemesi vardır. Doğrudan sokakla bağlantılı merdivene açılanlar; Atatürk evi, Augustos evi, Kız Orta Okulu binası, Mimarlar Odası binası ve Maruni İkiz evlerdir. Halk Eğitim Merkezi binasının girişi merdivenlere açılmakta olup çıkma altı sütunlarla üçlü bir giriş şeklinde düzenlenmiştir. Arapoğlu Kosti evinde ise giriş derin bir eyvan şeklinde kapı önü açıklığı içinde yer almaktadır. Tek kollu merdivenle çıkılan bu bölümde odalara açılan birer pencere bulunmaktadır. Giriş sütunlar ve kaş kemerlerle üçe bölünmüştür. Augustos evi, Maruni İkiz evler ve Mimarlar Odası binasının girişlerinin her iki yanında ince uzun dikdörtgen pencere tasarımı da oldukça önemli olup cephe değişimin örnekleridir.

Yapılara giriş kapılarının geneli ahşap malzemeden imal edilmiştir. Ahşap kapıların hepsi tablalıdır. Atatürk evi, Augustos evi, Kız Orta Okulu binası, Mimarlar Odası binası ve Halk Eğitim Merkezi binasında ahşap kapılar çift kanatlı ve tablalıdır. Kapı kanatları simetrik olarak tasarlanmıştır. Kapılar genellikle üç panodan oluşmaktadır. Arapoğlu Kosti evinin giriş kapısı diğerlerinden farklı olarak demir malzemeden imal edilmiştir. Arapoğlu Kosti evinde kapı üstünde yarım daire kemerli, Atatürk evinde dikdörtgen formlu, Augustos evinde basık kemerli, Halk Eğitim Merkezi binasında yarım daire kemerli ve Mimarlar Odası binasında basık kemerli kapı üstü penceresi yer almaktadır. Kapı üstü pencereleri demir parmaklıklıdır.

Cephe üzerindeki simetrik etkiyi kuvvetlendiren en önemli unsurlar pencerelerdir. Bodrum katı bulunan yapılarda bodrum pencereleri üst katların simetrisinde yer almaktadır. Bu pencereler düz lentolu veya basık

facade compositions, has enriched the visual character of these buildings. In contrast, in traditional Turkish houses, external facades were treated more modestly, with architectural and decorative richness primarily focused on the interior spaces.

In general, the facade design of Maronite buildings features plain and simple ground floors, animated by entrance doors positioned centrally and elevated a few steps above street level. The entrances of the Arapoğlu Kosti House and the Maronite Twin Houses open directly onto the street. The Architects' Association Building also features two entrances that open directly to the street. In the Atatürk House, the Girls' Middle School Building, and the Public Education Center, the main entrances open onto gardens enclosed by low walls, reflecting a more modern approach to landscaping. In the original design of the Augustos House, the main entrance also opened directly onto the street. Archival photographs suggest that the Yusuf Şar Mansion was similarly surrounded by a low garden wall, with the main entrance leading into this enclosed space.

In the examined structures, entrance doors either open directly onto staircases or are organized within a three-part entrance arrangement. Buildings where the entrances open directly onto staircases include the Atatürk House, the Augustos House, the Girls' Middle School Building, the Architects' Association Building, and the Maronite Twin Houses. The entrance of the Public Education Center opens onto a staircase and is designed with a triple-arched arrangement supported by columns beneath a projecting bay. In the Arapoğlu Kosti House, the entrance is located within a deep iwan-like recessed area, forming a sheltered space

kemerlidir. İncelenen yapılarda zemin ve üst kat pencerelerinin hepsi barok üsluplu basık kemerlidir. Bu pencereler dışa taşkın taş söveli ve lentoludur. Kilit taşları dışa taşkın örneklerin yanı sıra pencere kenarlarında plaster sütunlu örneklerde görülmektedir. İncelenen örneklerden Atatürk evi, Augustos evi ve Halk Eğitim Merkezi binalarında alınlık kısımlarında tepe penceresi yer almaktadır. Simetrik bir düzenin egemen olduğu yapılarda alt ve üst katta ikişer, üçer ve dörder gruplar halinde yerleştirilen pencerelerin sayıları eşit tutularak cephe üzerindeki simetri kuvvetlendirilmiştir.

Yatay kat ayrımları, yapıların bodrum ve zemin kat tavan seviyesinde atılan taş silmeler ile sağlanmıştır. İncelenen yapılarda bu ayrımlar Sille taşı ile yapılmışken, Arapoğlu Kosti evinde Gödene taşı kullanılmıştır.

Maruni yapılarının en öne çıkan cephe özelliklerinden birisi de köşe taşlarıdır. Atatürk evi, Kız Orta Okulu binası ve Mimarlar Odası binasında cephe köşelerinde dikey yönde kare veya dikdörtgen formlu taşların üst üste konularak dizilmesiyle görsel bir etki oluşturulmuştur. Cephe köşelerinde yatay formlu pürüzlü taşların araları boşluk bırakılarak dikey yönde sıralanmasıyla oluşturulan bosajlı taş işçiliği Atatürk evi ve Halk Eğitim Merkezi binasında uygulanmıştır. Arapoğlu Kosti evinde cephe köşelerinde köşe taşları plasterli sütunlar şeklindedir. Hem girişin her iki tarafında hem de köşelerdeki bu sütunçeler silindirik formudur. Birinci kattaki sütunlar ise dikdörtgen kesitli ve yivlidir.

Üst kat cephelerindeki en önemli öge, simetri ekseninde bulunan ve iç sofayı sınırlayan açık çıkma şeklindeki balkondur. Simetrik bir düzen içinde üst katta yer alan balkonun her iki tarafında pencere düzenlemesiyle

before the door. This section, accessed by a single-flight staircase, features windows opening onto adjacent rooms. The entrance itself is divided into three sections by columns and arched vaults. A significant facade transformation is also observed in the design of slender, vertically oriented rectangular windows flanking the entrances of the Augustos House, the Maronite Twin Houses, and the Architects' Association Building.

The entrance doors of the buildings are generally made of wood. All the wooden doors are panelled. In the Atatürk House, the Augustos House, the Girls' Secondary School Building, the Chamber of Architects Building, and the Public Education Center, the wooden doors are double-winged and panelled. The door wings are symmetrically designed, typically composed of three panels. The entrance door of the Arapoğlu Kosti House, however, differs from the others in being made of iron. Above the doors, different forms of transom windows can be observed: a semicircular arch in the Arapoğlu Kosti House, a rectangular form in the Atatürk House, a segmental arch in the Augustos House, a semicircular arch in the Public Education Center, and a segmental arch in the Chamber of Architects Building. These transom windows feature wrought iron grilles.

The most significant elements reinforcing the symmetrical effect on the facades are the windows. In the buildings with basements, the basement windows are aligned symmetrically with those of the upper floors. These basement windows are either flat-linteled or segmental-arched. In the examined buildings, the ground and upper floor windows all exhibit segmental arches in the Baroque style. These windows are framed with protruding stone jambs and lintels, with some featuring prominently

cepheye hareketlilik kazandırılmıştır. Katalogda incelenen yapılardan Augustos evi, Kız Orta Okulu, Mimarlar Odası ve Maruni İkiiz evlerinde çıkma şeklinde dışa taşkın balkon uygulaması yer almaktadır. Balkonların dışarı açıldığı kısımlar ahşap malzeme ile bölümlere ayrılmıştır. Bunlar ahşap korkulukludur. Yusuf Şar Konağının eski fotoğraflarından anlaşıldığı kadarıyla birinci ve ikinci katlarda iç sofanın uzantısı olan balkon bulunmaktadır. Atatürk evinde girişin üzerinde ve arka cephede yer alan balkonlar teras şeklinde düzenlenmiştir. Ön cephedeki balkonun üzeri açıktır. Balkonlar Konya'daki cephe mimarisinde yaşanan değişikliğin en özgün unsurlarıdır.

Arapoğlu Kosti evinde giriş üzerini bir saçak gibi örten üç köşeli çıkma, iç sofanın dışa taşırılmasıyla elde edilmiştir. Bütün köşeler aynı kompozisyona sahiptir. Kız Orta Okulu binasında girişlerin merdivenle açıldığı çıkmalar, tek yönlü ve üç cephelidirler. Halk Eğitim Merkezi binasında ana girişin üzerinde yer alan ve iç sofanın dışa taşırılmasıyla elde edilen çıkma ahşap ayaklarla taşınmaktadır. Tek yönlü ve üç cephe olan çıkmanın ön yüzü geniş, yan yüzleri ise dar satırlıdır. Geleneksel Konya evlerinde çıkmalar bazen sokağa, bazen de bahçeye yönelirken, Maruni yapılarında balkon ve çıkmalar sokağa yönelmektedir.

Avrupa mimari öğelerini barındıran en önemli öğelerden biri de cephenin bir bütün olarak dışa taşkın olmasıdır. Atatürk evi ve Halk Eğitim Merkezi binasında cepheler çok belirgin şekilde dışarı taşırılmıştır.

Cephedeki diğer önemli unsur ise üçgen alınlıktır. Atatürk evinde dışa taşkın odanın en üstünde bir üçgen alınlık yer alır. Augustos evinde balkonun üzerinde üçgen alınlık bulunmaktadır. Kız Orta Okulu binasında balkonların

projecting keystones and others framed with pilaster columns. Among the examined examples, the Atatürk House, the Augustos House, and the Public Education Center include attic windows located within the pediment sections.

In these structures, where a strict symmetrical arrangement dominates, the number of windows is kept equal in each vertical axis, often arranged in groups of two, three, or four, further emphasizing the facade symmetry. Horizontal divisions between floors are created by stone cornices located at the basement and ground floor ceiling levels. In the examined buildings, these divisions are generally made using Sille stone, whereas in the Arapoğlu Kosti House, Gödene stone was used.

One of the most distinctive facade features of Maronite buildings is the use of corner stones. In the Atatürk House, the Girls' Secondary School Building, and the Chamber of Architects Building, a striking visual effect is created at the corners by stacking square or rectangular stones vertically. In the Atatürk House and the Public Education Center, a form of rusticated stonework is applied at the corners, where rough-hewn stones are arranged horizontally with small gaps left between them to emphasize the vertical axis. In the Arapoğlu Kosti House, the corners are designed as pilastered columns, with cylindrical columns flanking both sides of the entrance as well as the corners. On the first floor, these columns are rectangular in section and feature vertical fluting.

One of the key elements on the upper facades is the open balcony situated along the axis of symmetry, delineating the interior sofa. Symmetrical window arrangements on either side of the balcony add further dynamism to the facade. Among the catalogued examples, the Augustos House, the

üstü üçgen alınlıklı çatı birimleriyle örtülüdür. Halk Eğitim Merkezi binasında çıkmanın üzerinde üçgen alınlık yer almaktadır. Bu üçgen alınlık Neo-Klasik (eklektizm) akımının bir yansıması olarak görülür.

Saçaklar tüm yapılarda ahşap malzemeden yapılmış olup cepheyi dört yönde dolaşmaktadır. Dalgalı saçak uygulaması Mimarlar Odası binası ve Maruni İkiz evlerinde görülmektedir. Sedat Hakkı Eldem'e göre dalgalı saçaklar özellikle Doğu Rumeli, İstanbul, Edirne ve Balkanlarda çok kullanılan mimari bir öge haline gelmiştir (Eldem, 1974, s. 44). Üst örtü tüm yapılarda beşik veya kırma çatıdır. Çatılar Marsilya tipi kiremit kaplıdır. Arapoğlu Kosti evi ve Kız Orta Okulu binasında daha önceden çatı kısımlarında soğanı kubbe bulunmaktayken, günümüzde bunlar yok olmuştur. Kız Orta Okulu binasındaki restorasyonda bu kubbelerin yenisi yapılmıştır. Bu unsurlar eklektik akımının birer yansımasıdır.

Maruni yapılarının en belirgin özelliği, diğer azınlık yapılarında da görüldüğü gibi Neo-klasik akımının cephelerde bir bütün olarak uygulanmasıdır. Geleneksel Türk evlerinden dışa dönük olmaları, Barok karakterli pencere ve kapı düzenlemeleri, balkon kompozisyonları, köşe taşları ve dalgalı saçak uygulamaları ile ayrılmaktadırlar.

Girls' Secondary School Building, the Chamber of Architects Building, and the Maronite Twin Houses feature outward-projecting balconies. The fronts of these balconies are divided into sections with wooden railings. Archival photographs show that the Yusuf Şar Mansion also had balconies extending from the interior sofa on both the first and second floors. In the Atatürk House, the balconies above the entrance and on the rear facade are arranged as terraces, with the front balcony left open. These balconies are among the most distinctive indicators of the changes seen in Konya's facade architecture.

The eaves across all the examined structures are made of wood and wrap around all four facades. The undulating (wavy) eave design is particularly observed in the Chamber of Architects Building and the Maronite Twin Houses. According to Sedat Hakkı Eldem, undulating eaves became a frequently used architectural element, especially in Eastern Rumelia, İstanbul, Edirne, and the Balkans (Eldem, 1974, p. 44). The roofs of all buildings are either gabled or hipped, and covered with Marseille-type roof tiles. In the Arapoğlu Kosti House and the Girls' Secondary School Building, bulbous domes once adorned the rooftops; however, these elements have disappeared over time. In the restoration of the Girls' Secondary School Building, the domes were reconstructed. These features are clear manifestations of the eclectic style.

The most distinctive characteristic of the Maronite buildings, as seen in other minority structures as well, is the comprehensive application of the Neo-Classical movement on the facades. Compared to traditional Turkish houses, they differ significantly by being outward-oriented, featuring Baroque-style window and door arrangements,

3.5. Süsleme

Geleneksel Konya evlerinde süsleme iç mekânda yoğunlaşırken, Maruni yapılarında süsleme dış mekânda yoğunlaşmıştır. Bu durum yapıların dışa dönük olarak tasarlanmasından kaynaklanmaktadır. Yapılar cephe görünüşleri bakımından oldukça süslü ve simetrik tasarlanmıştır.

İncelenen yapıların dış cephelerinde süsleme daha çok taş malzeme ile yapılmıştır. Bodrum katlarda cephe kaplaması olarak Arapoğlu Kosti evi, Atatürk evi ve Halk Eğitim Merkezi binasında bodrum yüzeyi altıgen formlu Sille taşlarının yan yana getirilmesiyle oluşmuş petek şeklinde bir dizi ile süslenmiştir. Zemin ve üst katlarda cephe süslemesi öğelerinden biri kullanılan köşe taşlarıdır. Atatürk evi, Kız Orta Okulu binası ve Mimarlar Odası binasında cephe köşelerinde dikey yönde kare veya dikdörtgen formlu taşların üst üste konularak dizilmesiyle görsel bir etki oluşturulmuştur. Cephe köşelerinde yatay formlu pürüzlü taşların araları boşluk bırakılarak dikey yönde sıralanmasıyla oluşturulan bosajlı taş işçiliği Atatürk evi ve Halk Eğitim Merkezi binasında uygulanmıştır. Arapoğlu Kosti evinde cephe köşelerinde köşe taşları plasterli sütunlar şeklindedir. Hem girişin her iki tarafında hem de köşelerdeki bu sütunçeler silindirik formudur. Birinci kattaki sütunlar ise dikdörtgen kesitli ve yivlidir. Bu şekilde cephe uygulamaları Neo-klasik dönemi sivil mimari cephe kaplamalarına adeta bir gönderme yapmaktadır (Aygör, 2015, s. 340).

Cephe oluşumunda sade olmakla birlikte oldukça etkili olan yatay kat ayrımları, yapıların bodrum ve zemin kat tavan seviyesinde atılan taş silmeler ile sağlanmıştır. İncelenen yapılarda bu ayrımlar Sille taşı ile yapılmışken, Arapoğlu Kosti evinde Gödene taşı

balcony compositions, corner stone applications, and undulating eave designs.

3.5. Ornamentation

While ornamentation in traditional Konya houses is concentrated mainly in the interior spaces, in Maronite buildings it is predominantly applied to the exterior facades. This distinction stems from the outward-facing design approach of Maronite structures. The facades of the buildings are designed with a highly decorative and symmetrical aesthetic.

In the exterior facades of the surveyed buildings, ornamentation is primarily achieved through the use of stone materials. In the basement levels of the Arapoğlu Kosti House, Atatürk House, and Public Education Center, a decorative band of honeycomb-shaped Sille stones arranged side by side was used as a surface covering. At the ground and upper floors, one of the notable facade ornamentation elements is the use of cornerstones. In the Atatürk House, Girls' Secondary School Building, and the Chamber of Architects Building, visual impact is achieved by vertically stacking square or rectangular cut stones at the corners of the facades. The technique of creating a bossage effect by leaving gaps between horizontally aligned, rough-surfaced stones has been applied at the Atatürk House and the Public Education Center. In the Arapoğlu Kosti House, the corner elements are designed as pilaster-like cylindrical columns, located both at the main entrance and the corners of the building. On the first floor, these columns are rectangular in section and fluted. Such facade applications serve as a direct reference to the civil architectural cladding styles of the Neo-Classical period (Aygör, 2015, p. 340).

In facade formation, although relatively simple, the horizontal floor

kullanılmıştır. Bu süslemeler ile cephedeki doluluk ve boşluk oranı dengelenirken, taşın sert hatları yumuşatılmıştır.

Cephelere özgün süsleme özellikleri kazandıran elemanlardan biri de pencerelerdir. Simetrik bir düzenin egemen olduğu yapılarda alt ve üst katta ikişer, üçer ve dörder gruplar halinde yerleştirilen pencerelerin sayıları eşit tutularak cephe üzerindeki simetri kuvvetlendirilmiştir. İncelenen yapıların tümünde pencere söve ve lentoları taş malzemeden ve kilit taşları dışa taşkın olarak tasarlanmıştır. Arapoğlu Kosti evinde girişin yanındaki pencereler basık kemerli düzenlenmiş olup iki yandan plasterli sütunçeler ile sınırlandırılmıştır. Üzerinde süsleme bulunmayan bu sütunçeler yuvarlak formlu olup, başlıklı ve kaidelidir. Kilit taşı dışa taşkın olup üzerinde çarpı şeklinde “X” motifi yer almaktadır. Zemin kat pencereleri büyük boyutlu ve basık kemerlidir. Pencerelerin her iki yanında silindirik formlu birer sütunçe yer alır. Kare kaide üzerindeki sütunçelerin başlıkları “S” kıvrımlı büyük akant yaprakları ile süslenmiştir. Kilit taşlarının ortasında “X” motifi yer almakta, üst tepelik kısımlarında da spiral kıvrımlı süsleme bulunmaktadır. Atatürk evinde dikdörtgen formlu pencerelerin etrafı Sille taşı ile çevrilidir. Özgün görünümü esas alınarak tekrardan inşa edilen Augustos evinde de pencerelerin etrafındaki taş söve ve lentolar ve dışa taşkın kilit taşları ile süsleme yapılmıştır. Kız Orta Okulu binasının dikdörtgen formlu pencerelerinin etrafının Sille taşı ile çerçevelenmesi ve kilit taşlarının dışa taşırılması ile süslemeye gidilmiştir. Mimarlar Odası binası, Maruni İki evler ve Halk Eğitim Merkezi binalarında da pencere kenarlarının taş malzemeden çerçevelenmesi ve kilit taşlarının dışa

divisions created with stone cornices at the basement and ground floor ceiling levels are highly effective. In the surveyed buildings, these divisions were generally made with Sille stone, while Gödene stone was used in the Arapoğlu Kosti House. These ornamental divisions balanced the ratio of solid and void spaces on the facade and softened the harsh lines of the stone material.

One of the key elements that confer unique ornamental features to the facades is the window design. In the buildings dominated by symmetrical organization, the number of windows placed in groups of two, three, or four on both the ground and upper floors has been carefully maintained to reinforce symmetry. In all the studied structures, the window jambs and lintels were made of stone, and the keystones were designed to project outward. In the Arapoğlu Kosti House, the windows next to the entrance were arranged with flattened arches and framed by pilaster-like columns on both sides. These columns are round in form, crowned with capitals and set on pedestals, though they are otherwise undecorated. The keystones are prominently projecting and bear an “X” motif. The ground floor windows are large and feature flattened arches, each flanked by cylindrical pilasters. The capitals of these pilasters are adorned with large, S-curved acanthus leaves, and the keystones again display the “X” motif, with spiraling motifs appearing at the uppermost sections. In the Atatürk House, the rectangular windows are bordered with Sille stone. Similarly, in the Augustos House—reconstructed based on its original appearance—the windows are ornamented with stone jambs, lintels, and projecting keystones. In the Girls’ Secondary School Building, the rectangular windows are also framed with Sille stone,

taşkın olması ile süsleme uygulanmıştır.

Genel cephe düzeni profilendirilmiş taş söveler ve dekoratif kemerler içine oturtulan giriş kapıları ile hareketlendirilmiş, estetik görünümleri canlandırılmıştır. Arapoğlu Kosti evinde derin bir niş içinde dikdörtgen söveler içinde yer alan kapının her iki yanında silindirik formlu sütunçeler yer almaktadır. Düz atkılı lentonun üzerinde barok üslupta oval madalyon yer almakta madalyonun içinde dört yapraklı yonca motifi bulunmaktadır. Madalyonun her iki tarafında spiral kıvrımlar üzerinde altı yapraklı çiçekler bulunmaktadır. Augustos evinde basık kemerli ve tepe pencere olarak düzenlenmiş giriş kapısının her iki yanında dikey dikdörtgen birer kim geldi penceresi yer almaktadır. Kapının etrafında süsleme amaçlı sütunçeler yer almaktadır. Halk Eğiti Merkezi binasında ana giriş, çift kanatlı kapının her iki yanında pencere uygulaması ile üçlü açıklık şeklinde düzenlenmiştir. Kapının her iki yanında silindirik formlu sütunçe bulunmakta olup sütunçelerin iyonik başlıkları iri akant yaprakları ile süslüdür. Kapının üstü basık kemerli olup, kemerin kilit taşı dışa taşkındır. Kemer kilit taşında daha önce Arapoğlu Kosti evinde de görülen “X” motifi bulunur.

Taş işçiliğinin ince örnekleri ile süslenen dış cephelere hareketlilik getiren diğer bir süsleme türü ise ahşaptır. Ahşap malzeme yoğun olarak yapıların kapılarında uygulanmıştır.

Atatürk evinde çift kanatlı olan kapı ahşap malzemeden yapılmış olup tablalıdır. Kanatlar birbirine simetrik olup üç bölümden oluşmaktadır. En alttaki dikey dikdörtgen tabla kademeli olup iki yanında merdiven trabzanı şeklinde süsleme bulunur. Ortadaki bölüm camdan pencere olup üzeri demir parmaklıklılıdır. Pencere her iki yanında trabzan şeklinde süsleme yer

with projecting keystones providing additional decoration. In the Chamber of Architects Building, the Maronite Twin Houses, and the Public Education Center, stone-framed window edges and pronounced keystones continue the same decorative tradition.

The overall facade arrangement is animated and aesthetically enriched through entrance doors set within profiled stone jambs and decorative arches. In the Arapoğlu Kosti House, the entrance door is situated within a deep niche framed by rectangular stone jambs, flanked on either side by cylindrical pilasters. Above the straight lintel, a Baroque-style oval medallion features a four-leaf clover motif at its center. On either side of the medallion are spiral scrolls adorned with six-petaled flowers. In the Augustos House, the entrance door is designed with a flattened arch and a fanlight above, with a pair of narrow vertical “who is it” windows positioned on each side. Decorative pilasters frame the doorway. At the Public Education Center building, the main entrance is organized into a tripartite composition, with a double-leafed door flanked by windows on either side. Cylindrical pilasters with Ionic capitals, adorned with large acanthus leaves, frame the entrance. The door is topped with a flattened arch, whose keystone is prominently projecting. This keystone features an “X” motif, similar to the one seen earlier at the Arapoğlu Kosti House.

Another ornamental feature that brings dynamism to the facades, alongside the fine examples of stone craftsmanship, is the use of wood. Wooden materials are prominently employed, especially in the design of doors across the buildings.

At the Atatürk House, the double-leaf entrance door is made of wood

almakta, alt ve üstleri ise silmelidir. Kız Orta Okulu ve Mimarlar Odası binasının çift kanatlı ana giriş kapısı ahşaptandır. Simetrik kapı kanatları, tablalı olup üç bölümden oluşmaktadır. En üstteki tabla uzunlamasına dikdörtgen formu olup, pencerelidir. En alttaki daha küçük boyutludur. Ortadaki tabla ise diğerlerine göre daha küçük boyutta olup enlemesine dikdörtgen formudur. Halk Eğitim Merkezi binasının ahşap kapı kanatları tablalıdır. Kanatlardaki kompozisyon simetrik olup üç adet panodan oluşmaktadır. En alttaki pano dikdörtgen formu olup silmelidir. Her iki yanında merdiven trabzanı şeklinde süsleme yer alır. Bunun üzerinde enine dikdörtgen bir pano yer alır. Orta bölüm her iki kapıyı bütüncül bir şekilde ele almış basık kemerli uzunlamasına dikdörtgen pencere bir bölümdür. En üst panoda yarım daire kemer formu içinde güneş motifi yer almaktadır.

Ahşap süslemenin yoğunlaştığı unsurlardan bir diğeri ise çıkma balkonlardır. Arapoğlu Kosti evinin üç köşeli çıkmasının üç köşenin her bir köşesi altta ahşap pano, ortada enine dikdörtgen formu kaş kemerli pencere düzeni ve en üstte ahşap kafeslemelidir. Bütün köşeler aynı kompozisyona sahiptir. En alttaki pano iki yatay bölüme sahiptir. Alt kısım iki kareden oluşmakta, üst kısım enine dikdörtgen iki parçadan oluşmaktadır. Kare panoların içlerinde birer dört köşeli çarkıfelek motifi bulunmaktadır. Bu çarkıfeleklerin her kenarında birer stilize kuş motifi bulunmaktadır. Çıkma iki adet ahşap payandaya oturmaktadır. Bu payandalarda ejder ve kurt motifleri yer almaktadır. Çıkma altı ahşap tavan kasetleme tekniğinde yapılmıştır. Merkezdeki kare panonun içinde etrafı iri akant yaprakları ile süslenmiş bir daire, dairenin içinde ise her kenarı yarım daire formu haç motifi yer almaktadır.

and features a panelled design. The wings are symmetrical and consist of three sections. The lowest section is a vertically oriented rectangular panel, tiered with stair baluster-like decorations on either side. The middle section is a glazed window adorned with wrought iron bars, flanked by baluster-like decorations, and bordered by mouldings at the top and bottom. The double-leaf main entrance doors of the Girls' Middle School and the Chamber of Architects buildings are also wooden and panelled. The symmetrical wings are divided into three sections: the top section is an elongated rectangular panel with a window, the bottom section is smaller in size, and the middle section is a horizontally oriented rectangular panel, smaller than the others. The wooden door wings of the Public Education Center are similarly panelled, consisting of three symmetrical sections. The lowest panel is rectangular and moulded, flanked by stair baluster-like decorations. Above it is a horizontally oriented rectangular panel, while the middle section, encompassing both doors, features a flattened arch with a longitudinal window protected by iron bars. The uppermost panel incorporates a sun motif set within a semicircular arch.

Another key architectural feature where wooden ornamentation is concentrated is the cantilevered balconies. At the Arapoğlu Kosti House, each of the three corners of the triangular oriel is organized with a wooden panel at the bottom, an elongated rectangular arched window arrangement at the center, and a wooden latticework at the top. All corners share the same composition. The lowest panels are divided into two horizontal sections: the bottom consisting of two squares, and the top of two horizontally elongated

Bu motifin merkezindeki dairede ise sekiz yapraklı çiçek bulunmaktadır. Merkezdeki bu kare panonun etrafı, çıkmanın alt panosundaki çarkıfelek motifine benzer şekilde düzenlenmiştir. Kare panonun etrafında dönerek tekrar eden dikdörtgen panolar ahşap çıtalarla belirginleştirilmiştir.

Augustos evinde üst kattaki balkon çıkmasındaki ahşap işçilik hâkim durumdadır. Balkon üç adet ahşap payanda ile desteklenmiştir. Balkon korkulukları ahşaptan delik işi tekniği ile yapılmış olup dikey ve yatay olarak iki eksene ayrılmıştır. Dikey olan panolarda daire içinde altı yapraklı çiçek motif, yatay olan panolarda enine eksende gelişen altıgenlerin birbirini kesmesinden oluşan kompozisyon yer almaktadır. Mimarlar Odası binasında yatay bir silme üzerinde yükselen balkonun ahşap direkleri arasında üçlü açıklık verilmiştir. Bu üç açıklığın içinde ahşap “S” kıvrımları ve üzerindeki dalgalı yuvarlaklar simetrik bir tasarımla süslenmiştir. Balkon korkulukları delik işi tekniğinde yapılmış olup, süslemelerde daire ve yarım dairelerin kesişmelerinden oluşan bir kompozisyon yer alır. Balkon ile saçak arasındaki yarım daire formu alınlık kısmı kafesleme tekniğinde yapılmıştır. Maruni İkiz evlerde doğu evin balkonu iki adet ahşap konsol üzerine oturmaktadır. Ahşap konsollar kafeslemelidir. Yatay bir silme üzerinde yükselen balkonun ahşap direkleri arasında üçlü açıklık verilmiştir. Bu üç açıklığın içinde ahşap “S” kıvrımları ve üzerindeki dalgalı yuvarlaklar simetrik bir tasarımla süslenmiştir. Saçaklar tüm yapılarda ahşap malzemeden yapılmış olup cepheyi dört yönde dolaşmaktadır. Dalgalı saçak uygulaması Mimarlar Odası binası ve Maruni İkiz evlerinde görülmektedir.

Madeni malzeme incelenen yapılarda

rectangles. Each square panel contains a four-armed rosette motif, with each arm adorned with a stylized bird motif. The oriel rests on two wooden brackets decorated with dragon and wolf motifs. The underside of the oriel is designed with a wooden coffered ceiling. At the center of this ceiling, a square panel frames a circle surrounded by large acanthus leaves, within which lies a cross motif formed by four semicircular arms. In the center of this cross is an eight-petaled flower. Surrounding the central square, repeating rectangular panels, delineated by wooden battens, mirror the rosette motif seen on the lower panels of the oriel.

At the Augustos House, the upper-floor balcony projection is dominated by intricate wooden craftsmanship. The balcony is supported by three wooden brackets. The balcony railings are crafted using a perforated woodwork technique and are divided into vertical and horizontal axes. The vertical panels feature a six-petaled flower motif within a circle, while the horizontal panels are decorated with interlocking hexagonal patterns. At the Chamber of Architects building, the balcony rises above a horizontal moulding and is supported by wooden posts arranged to form three openings. Within these openings, symmetrical decorations of wooden “S” scrolls and wavy circular forms are used. The balcony railings also employ a perforated technique, with compositions formed by intersecting circles and semicircles. The semicircular pediment between the balcony and the eaves is decorated with latticework. At the Maronite Twin Houses, the eastern house’s balcony is supported by two wooden brackets, also adorned with latticework. Above a horizontal moulding, the balcony features three openings framed by wooden posts,

pencere ve kapı parmaklıklarında kullanılmıştır. Arapoğlu Kosti evinin çift kanatlı kapı demir malzemeden yapılmıştır. Camlı pencereye sahiptir. Üzerindeki dekoratif amaçlı konulmuş olan demir parmaklıklar barok tarzda yapılmıştır. Parmaklıkların alt kısmındaki kare pano içinde sekiz yapraklı çiçek motifi yer almaktadır. Bunun üzerindeki enine kartuş içinde yatay bir kartuş ve iki tarafında “X” motifi yer almaktadır. Tepe noktasında kadar olan bölüm iki yandan dikey kartuşlarla sınırlandırılmış olup iç kısım “S” ve “C” şeklinde karakterlerle süslenmiştir. Tepe noktasında alttaki süsleme ile aynı özellikte enine bir kartuş yer almaktadır.

Maruni yapılarında iç mekânda süsleme dış cepheye göre daha az görülmektedir. Odalarda mobilyaların kullanılması nedeniyle oldukça sadedir. Özgün ahşap malzeme özellikleri Arapoğlu Kosti evinde ve Halk Eğitim Merkezi binasının çıkma tavanında görülmektedir. Arapoğlu Kosti evinde, birinci kat sofasının tavanı kare çerçeve ile sınırlanmış iç içe dört daire yüzey tanımlanmıştır. Merkezde yer alan daire ve üçüncü daire bitkisel motiflerle bezenmiştir. Marul göbek düzenlemesi olan tavanda merkezdeki fırfır göbeği çeviren bordürde yer alan kıvrım dallardan oluşan süsleme barok üsluptadır. Dairesel yüzeyde merkeze doğru yönelen ışınsal süsleme özenle yapılmıştır. Birinci katın güneybatı odasındaki tavanı çitalı, köşelerde çeyrek şemseli, ortada tam şemseli bir göbek kısmı vardır. Güney doğudaki odanın tavanında büyük bir şemse vardır. Şemsenin ortasında ahşap oyma tekniğinde nar ve balık motiflerine yer verilmiştir. Halk Eğitim Merkezi binasındaki çıkmanın çitalı tavanında yıldız motifli tavan göbeği yer almaktadır.

decorated similarly with “S” scrolls and wavy circular motifs in a symmetrical arrangement. The eaves across all structures are made of wood and run along all four facades. The undulating eave design is observed at both the Chamber of Architects building and the Maronite Twin Houses.

Metalwork appears in the window and door grilles of the surveyed buildings. The double-leaf entrance door of the Arapoğlu Kosti House is made of iron. It features glazed windows adorned with decorative wrought iron grilles in the Baroque style. At the bottom of the grille, a square panel contains an eight-petaled flower motif. Above this is a horizontal cartouche framed by two “X” motifs on either side. The entire grille is bordered by vertical cartouches, with the interior decorated with “S” and “C” scroll patterns. Another horizontal cartouche crowns the uppermost section, mirroring the ornamentation below

In Maronite houses, interior ornamentation is notably more restrained compared to exterior embellishments. Due to the increasing use of furniture within the rooms, the interiors are kept rather simple. Original wooden material features are most prominently observed in the Arapoğlu Kosti House and in the ceiling of the projection at the Halk Eğitim Merkezi building.

At the Arapoğlu Kosti House, the ceiling of the first-floor sofa is framed by a square border and features four concentric circular surfaces. The central circle and the third circle are adorned with vegetal motifs. The ceiling, designed with a “lettuce rosette” arrangement, is surrounded by a Baroque-style border composed of curving vines. The radial ornamentation directed toward the center is executed with great care. In the southwest room on the first floor, the ceiling is structured with wood

Ahşap malzeme odaların kapılarında, merdiven korkuluklarında da kullanılmış olup, yapıların iç kısımları günümüze gelene kadar çok farklı işlevlerde kullanıldıkları için çoğunda değişiklikler yaşanmıştır.

İncelenen yapılardan Atatürk Evi ve Kız Orta Okulu Binası zemin kat giriş ve sofaların döşemeleri famerit malzeme kullanılmıştır. Bu karolar bitkisel ve geometrik kompozisyonludur. İlk kez 19. yüzyıl ortalarında Fransa’da üretilmeye başlanan döşeme karoları İstanbul, İzmir, Mersin gibi liman kentlerinde yaşayan Levanten aileler aracılığıyla Osmanlı dönemi konutlarında uygulanmaya başlamış ve karosiman adıyla tanınmıştır (Balta, 2022, s. 102).

laths, featuring quarter sunburst motifs in the corners and a full sunburst motif at the center. In the southeast room, the ceiling has a large sunburst (şemse) motif, with its center decorated using wooden carving techniques to depict pomegranate and fish motifs. At the Halk Eğitim Merkezi building, the latticed ceiling of the projection features a star-shaped ceiling medallion.

Wood is also used for the room doors and staircase railings; however, due to the various functional transformations the buildings have undergone over time, much of the original interior features have been altered. Among the surveyed buildings, the entrance halls and sofas at the Atatürk House and the Girls’ Middle School (Kız Ortaokulu) are paved with famerit tiles. These tiles are decorated with vegetal and geometric compositions. Floor tiles, first produced in mid-19th century France, were introduced into Ottoman residential architecture through Levantine families living in port cities such as Istanbul, Izmir and Mersin, where they became known as “karosiman” tiles (Balta, 2022, p. 102).

4. SONUÇ

Bu çalışma ile Konya merkezdeki Maruni yapıları incelenmiş ve belgelenmiştir. Çalışma kapsamında beş yapı özgün özelliklerini koruyarak günümüze ulaşabilmişken iki yapı özgün mimari niteliklerini kaybetmiştir. Günümüze ulaşamayan Yusuf Şar Konağı ise eski fotoğraflar ve arşiv belgelerinden yola çıkılarak değerlendirilmeye alınmıştır.

İncelenen yapıların ana yapı malzemesi taştır. Yapılar geleneksel Konya evlerinde olduğu gibi yığma ve hımsız tekniğinde inşa edilmişlerdir. Maruni yapılarının geneli dışa dönük sokakla iç içe olan yapılardır. Marunilerin ekonomik gelişmişliklerine paralel olarak yaptırmış oldukları konutlar iç sofalı plan tipinde dışa dönük olarak yapılandırılmıştır. Yapıların mekânsal tasarımında ana birimleri olan odalar, sofa ve avlu-sokak çerçevesinde kurgulanmıştır.

Geleneksel Konya evlerinde dolap, yüklük, ağzıaçık, sedir, gusülhane gibi elemanlar oda içinde yer almaktayken, Maruni yapılarında bu elemanlar değişimin etkisiyle görülmemektedir. Oda içlerinde mobilyaların kullanılmaya başlanmasıyla değişim yaşanmış ve sedirler kaldırılmıştır.

Geleneksel sivil mimarlık içinde önemli bir yeri olan Maruni evlerinin değişmeyen ana planlama ilkesi simetrik plan düzenidir. Plan oluşumunun ana kompozisyon ögesi olan sofanın, yapı içindeki konumu ve hakimiyeti, bütün plan tiplerinde öne çıkmaktadır. Maruni yapılarının hepsi iç sofalı plan tipinde inşa edilmiştir.

Kentsel ve toplumsal bellek içinde Maruni yapılarının en belirgin özellikleri cephe unsurlarıdır. Bu yapıların kendilerine özgü kimlikleri cephe kompozisyonlarından kaynaklanmaktadır. Düzgün kesme taş

4. CONCLUSION

This study has examined and documented the Maronite structures located in the center of Konya. Within the scope of the study, five buildings have managed to survive to the present day while preserving their original features, whereas two buildings have lost their authentic architectural qualities. The Yusuf Şar Mansion, which no longer exists, was evaluated based on historical photographs and archival documents.

The primary construction material used in the surveyed buildings is stone. Similar to traditional Konya houses, these structures were built using rubble masonry and timber-frame (hımsız) techniques. The majority of the Maronite buildings are outward-facing and integrated with the street, in contrast to the more inward-looking traditional Konya houses. Reflecting the economic prosperity of the Maronite community, the houses were designed with an inward sofa (iç sofa) plan type while maintaining an outward orientation. In the spatial organization of these structures, the primary elements—rooms, sofa (hall), and courtyard-street relationships—were carefully structured.

In traditional Konya houses, built-in elements such as cupboards, storage niches (yüklük), open shelves (ağzıaçık), built-in seating (sedir), and bathing niches (gusülhane) were integral parts of the rooms. However, in the Maronite houses, these features are absent due to the influence of modernization. With the introduction of freestanding furniture, traditional built-in seating arrangements such as sedirs were eliminated.

The Maronite houses, which hold a significant place within the scope of traditional civil architecture, consistently adhered to a symmetrical plan layout as their fundamental planning principle. The central hall (sofa), as the dominant

malzeme ile dışa dönük ve simetrik cephe kompozisyonu hareketliliği ile yapılara zenginlik kazandırmıştır. Genel cephe düzeni içinde düz ve yalın bir karakter taşıyan zemin kat cepheleri, sokaktan birkaç basamak yükseltilerek evin orta aksına konumlandırılan giriş kapıları ile canlandırılmıştır. Maruni yapılarının en öne çıkan cephe özelliklerinden birisi de köşe taşlarıdır. Cephe köşelerinde yatay formlu pürüzlü taşların araları boşluk bırakılarak dikey yönde sıralanmasıyla oluşturulan bosajlı taş işçiliği uygulanmıştır.

Üst kat cephelerindeki en önemli öge, simetri ekseninde bulunan ve iç sofayı sınırlayan açık çıkma şeklindeki balkondur. Simetrik bir düzen içinde üst katta yer alan balkonun her iki tarafında pencere düzenlemesiyle cepheye hareketlilik kazandırılmıştır. Avrupa mimari öğelerini barındıran en önemli öğelerden biri de cephenin bir bütün olarak dışa taşkın olmasıdır. Atatürk evi ve Halk Eğitim Merkezi binasında cepheler çok belirgin şekilde dışarı taşırılmıştır. Cephedeki diğer önemli unsur ise üçgen alınlıktır. Bu üçgen alınlık Neo-Klasik (eklektizm) akımının bir yansıması olarak görülür.

Maruni yapılarının en belirgin özelliği, diğer azınlık yapılarında da görüldüğü gibi Neo-klasik akımının cephelerde bir bütün olarak uygulanmasıdır. Geleneksel Türk evlerinden dışa dönük olmaları, Barok karakterli pencere ve kapı düzenlemeleri, balkon kompozisyonları, köşe taşları ve dalgalı saçak uygulamaları ile ayrılmaktadırlar.

Geleneksel Konya evlerinde süsleme iç mekânda yoğunlaşırken, Maruni yapılarında süsleme dış mekânda yoğunlaşmıştır. Bu durum yapıların dışa dönük olarak tasarlanmasından kaynaklanmaktadır. Yapılar cephe görünüşleri bakımından oldukça süslü

compositional element, played a crucial role in organizing the spatial arrangement of all plan types. All Maronite structures were constructed following an interior sofa plan type.

In the context of urban and collective memory, the most distinctive features of Maronite architecture are their facade elements. The unique identity of these buildings is derived from their carefully composed facades. Utilizing finely cut stone material, the Maronite facades exhibit an outward-oriented and symmetrical composition that adds richness and movement to the architectural language. Within the overall facade arrangement, the ground floors are characterized by a plain and simple design, enlivened by entrance doors positioned along the central axis and elevated a few steps above street level. One of the most prominent facade features of Maronite architecture is the use of corner stones. A technique known as bosajlı stonework—arranging roughly finished stones vertically with gaps in between—was employed at the corners of the facades, enhancing their visual dynamism.

The most prominent feature of the upper-floor facades is the open projection balconies, located along the axis of symmetry and delineating the interior sofa spaces. These balconies, framed by symmetrical arrangements of windows on either side, bring dynamism to the facades. Another key European architectural element observed is the overall projection of the facades themselves. In buildings such as the Atatürk House and the Public Education Center, the facades are notably extended outward. Another significant feature on the facades is the triangular pediment, which is seen as a reflection of the Neo-Classical (eclectic) architectural movement.

ve simetrik tasarlanmıştır.

Tarihi Maruni yapıları toplum belleği içinde farklı bir kültürü yansıtmaları bakımından oldukça önemlidir. Kent içinde çeşitlilik kavramının çıkmasına yol açan Maruni yapıları kültürel farklılıkların özgün bir örneğidir. İncelenen yapılar inşa edildikleri döneme ait toplumsal, kültürel ve sosyolojik yapı hakkında bilgi vermesi açısından da önemlidir. Zamanla incelenen yapılarda yapılan değişimler yapıların özgünlüğünü bozsa da günümüze kadar gelebilmelerini sağlamıştır. Anadolu kültür mozağının bir parçası olan Maruni yapılarını belgelemek ve korumak, sanat ve mimarlık tarihi için çarpıcı bir unsurdur.

Kentin çok kültürlü yapısı içinde zamanla yer edinmiş Maruni topluluğu, sadece ticari ve sosyal faaliyetleriyle değil, aynı zamanda inşa ettikleri yapılarla da kentsel hafızaya katkıda bulunmuştur. Ancak söz konusu yapılar, yıllar içinde ya işlevlerini yitirmiş ya da dönüşen kentsel dokuda görünmez hâle gelmiştir.

Geç Osmanlı dönemine tarihlenen Maruni yapıları, her ne kadar sayıca sınırlı olsalar da, barındırdıkları üslup çeşitliliği, sembolik işlevleri ve Konya'nın çoğulcu tarihsel dokusuna sundukları katkı açısından son derece dikkat çekicidir. Bu yapılar, çok dinli ve çok kültürlü Osmanlı kent yaşamı içerisinde Maruni topluluğunun hem entegre olmuş hem de kendine özgü kimliğini sürdürmüş olduğunu yansıtan sessiz tanıklıklardır. Doğu ve Batı etkilerini bir araya getiren mimari dilleri, farklı kültür ve inanç sistemleri arasında kurulan sessiz bir diyalogun mekânsal karşılığı niteliğindedir.

Maruni mimarisi, yalnızca fiziksel mekânlar olarak değil, aynı zamanda toplumsal ilişkilerin, dini kimliğin ve kültürel ifadenin taşıyıcısı olan sembolik

One of the most defining characteristics of Maronite architecture, as observed also in other minority structures, is the comprehensive application of the Neo-Classical style across the facades. Maronite buildings differ from traditional Turkish houses through their outward-facing orientation, Baroque-style window and door arrangements, elaborate balcony compositions, use of corner stones, and application of undulating eaves.

While traditional Konya houses emphasize interior ornamentation, Maronite buildings display a concentration of decorative elements on their facades. This results from their outward-oriented design approach. The facades are richly and symmetrically composed, enhancing their aesthetic impact.

Historic Maronite structures are of considerable importance within the collective memory of the city, reflecting a distinct cultural heritage. These buildings exemplify cultural diversity within the urban fabric. Moreover, they provide valuable insight into the social, cultural, and sociological context of the period in which they were constructed. Although later alterations have compromised some aspects of their originality, they have also contributed to their survival into the present day. Documenting and preserving Maronite architecture, a significant element of Anatolia's cultural mosaic, remains vital for the fields of art and architectural history. Within the multicultural fabric of the city, the Maronite community gradually established a presence in Konya, not only through their commercial and social activities, but also through the buildings they constructed, which contributed meaningfully to the city's architectural memory. However, over time, many

yapılar olarak ele alınmıştır. Her bir yapı, yalnızca biçimsel özellikleriyle değil, taşıdığı katmanlı anlamlar ve ilişkiler ağıyla birlikte değerlendirilmiştir. Bu bağlamda, mimarlığın yalnızca estetik bir üretim değil, aynı zamanda tarihsel ve sosyokültürel bir anlatım biçimi olduğu bir kez daha ortaya konmuştur.

Araştırmanın temel bulgularından biri, geç Osmanlı döneminde Konya’da inşa edilen Maruni yapılarının, Batı mimarisine özgü süsleme anlayışları ile yerel yapı tekniklerinin harmanlandığı hibrit bir mimari dil geliştirmiş olmalarıdır. Bu mimari üslup, Maruni kimliğinin hem aidiyet arayışını hem de özgünlüğünü ifade etme biçimi olarak değerlendirilebilir.

Kent belleği bağlamında değerlendirildiğinde ise Maruni yapıları, kentin bugünkü monokültürel görünümüne rağmen geçmişte çok daha renkli, çok sesli bir yaşantıya sahip olduğunu hatırlatmaktadır. Mekânın kolektif hafızadaki yerine odaklanıldığında, bu yapıların yalnızca mimari değil aynı zamanda sosyal bir hafızayı taşıdığı görülmektedir.

of these structures have either lost their original functions or become invisible within the transformed urban landscape. Although limited in number, the Maronite buildings dating from the late Ottoman period are particularly noteworthy for their stylistic diversity, symbolic significance, and contribution to Konya’s historically pluralistic urban fabric. These structures serve as silent witnesses to the coexistence of religious and cultural diversity in the Ottoman city, reflecting a community that was both integrated into the broader society and yet maintained its distinct identity.

Maronite architecture is approached in this study not merely as a collection of physical spaces, but as symbolic structures that carry and express social relationships, religious identity and cultural narratives. In this regard, architecture is reaffirmed as not only an aesthetic practice but also as a medium of historical and socio-cultural expression. One of the study’s key findings is that the Maronite buildings constructed in Konya during the late Ottoman period developed a hybrid architectural language one that blended Western ornamental approaches with local building techniques. This stylistic hybridity can be interpreted as an expression of both the Maronite community’s search for belonging and its assertion of cultural distinctiveness

When assessed within the framework of urban memory, these structures serve as a reminder that, despite the city’s predominantly monocultural appearance today, it once embodied a far more colorful and polyphonic social life. Focusing on the place of these buildings in the collective memory reveals that they are not only carriers of architectural significance but also of deeply embedded social remembrance.

KAYNAKÇA/REFERENCES

- ALBAYRAK, K. (2004). Dinsel Bir Sembol Olarak Haç'ın Tarihi. *Dini Araştırmalar*; 7(19), s. 105-129.
- AREL, A. (1982). *Osmanlı Konut Geleneğinde Tarihsel Sorunlar*. İzmir: Ege Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi.
- ATALAY, A. (2011). *Meşrutiyet'ten Cumhuriyet'e Konya'da Şirketleşme ve Millî Bankacılık Faaliyetleri*. Konya: Çizgi Yayınevi.
- ATLIOĞLU, Y. (2011). *Modern Lübnan'da Maruniler ve Çatışma*. Marmara Üniversitesi Ortadoğu Araştırmaları Enstitüsü, Basılmamış Doktora Tezi, İstanbul.
- AYDIN, D. (2006). Osmanlı'nın Son Dönemlerinde Konya'da Bir Marunî Mekânı "Arapoğlu Kosti Evi". *Türk İslam Medeniyeti Akademik Araştırmalar Dergisi* (Ed. Mehmet Aydın), Konya, s. 135-146.
- AYGÖR, E. (2005). *20. Yüzyıl İlk Yarısı Konya Evlerinde Cephe ve Demir Parmaklıklar*. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, Konya.
- AYGÖR, E. (2015). *19. Yüzyıl Sonu ve 20. Yüzyıl Başlarında Konya Evlerinin Mimari Gelişimi ve Değişimi*. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Doktora Tezi, Konya.
- BALTA, S. N. (2022). *Türk ve Marunî Evleri Mimari Özelliklerinin Tipolojik Karşılaştırılması, Konya Örneği*. KTO Karatay Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, Konya.
- BELAZURİ, E. H. (1991). *Futuhu'l Büldan, Daru'l-Kütübi'l İlmiyye*. Beyrut.
- BERK, C. (1951). *Konya Evleri*. İstanbul: İstanbul Teknik Üniversitesi
- BOZKURT, T (2012). Konya Olgunlaşma Enstitüsü Binası. *Konya Ansiklopedisi*, C.4, Konya, s. 254.
- BÜYÜKMIHÇI, G. (1999). Osmanlı Dönemi Azınlık Evlerinin Mekânsal Özellikleri: Kayseri Örneği. *Osmanlı Mimarlığının 7 Yüzyılı Uluslararası Bir Miras*, s. 296-302.
- BÜYÜKŞAHİN, S. & AYDIN, D. (2020). Konya Şükran Mahallesinde Sivil Mimari Bellek (20. Yüzyıl). *TİMAD*, 15(29), s. 115-135.
- ÇELİK, A. (2019). Konya'da Marunîlik ve Marunîlerin Konya Göçü. *Konya Kitabı XVII*, Konya, s. 95-107.
- ÇELİK, A. (2012). Donanmay-ı Osmanî Muavenet-i Millîye Cemiyeti Konya Şubesi. *Konya Ansiklopedisi*, C.3, Konya, s. 129.
- ÇINAR, Z. (2015). *Lübnan'daki Marunî ve Dürzîlerin Siyasi Mücadeleleri*. Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, Bursa.
- ÇINAR, K. & AYDIN, D. (2000). The Sustainability of Cultural Heritage: Two Sample Houses in Konya. *Earthquake Safe Lessons to Be Learned From Traditional Construction, International Conference*, UNESCO, ICOMOS November 16-18, İstanbul, s. 6.
- DAU, B. (1984). *History Of The Maronites: Religious, Culturel And Political*. Lübnan.
- DİBS, Y. (1905). *El-Jami El-Mufasssal Fi Tarih El-Mavarina El-Muassal*. Beyrut.
- DOĞAN, S. M. (2012). Belediye Sarayı. *Konya Ansiklopedisi*, C. 3, Konya, s. 343.

- DÖNMEZ, M. A. & ULUSOY, M. (2023). Reflections of Privacy and Modesty Approach in Traditional Konya Houses. *Konya Sanat Dergisi*, 6, s. 216-243.
- DUVEYHÎ, İ. (1890). *Tarih et-Ta'ifa el-Maruniyye* (Ed. Rashid el-Huri eş-Şartuni). Beyrut.
- EL-HAYEK, E. (1967). Maronite Rite. *New Chatolic Encyclopedia* 9, Catholic University of America.
- ELDEM, S. H. (1968). *Türk Evi Plan Tipleri*. İstanbul: Pulhan Matbaası
- ELDEM, S. H. (1974). *Köşkler ve Kasırlar II*. İstanbul: Devlet Güzel Sanatlar Akademisi.
- ERDEM, M. (1997). Kıpti Kilisesi Üzerine Bir Araştırma. *Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, XXXVI, Ankara, s. 143-178.
- ERDOĞAN, H. A. & ERDOĞAN, E. (2021). An Investigation on Maronites' Houses in Konya. *Uluslararası Hakemli Mimarlık ve Tasarım Dergisi*, 24, s. 28-53.
- GÜNALTAŞ, Ş. (1947). *Yakın Şark III Suriye ve Filistin*. Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları.
- GÜZEL, M. (2008). Belediye Bir Zamanlar Kiracıydı. *Memleket Gazetesi*, 14 Aralık 2008.
- HASOL, D. (1998). *Ansiklopedik Mimarlık Sözlüğü*. İstanbul: Yem Yayınları.
- İŞİK, R. (2003). *Maruni Kilisesi*. Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Doktora Tezi, Ankara.
- KARPUZ, H. (1998). *Fotoğraflarla Geçmişte Konya*. Konya: Konya Büyükşehir Belediyesi Yayınları.
- KARPUZ, H. (2001). Konya'nın Selçuklu Kent Dokusu ve Son Yıllarda Yok Olan Anıtlar. *I. Uluslararası Selçuklu Kültür ve Medeniyetleri Kongresi-Bildiriler I-II*, Konya.
- KARPUZ, H. (2009). *Türk Kültür Varlıkları Envanteri: Konya I*. Konya: Türk Tarih Kurumu Yayınları.
- KARPAT, K. H. (2010). *Osmanlı'dan Günümüze Etnik Yapılanma ve Göçler*. (Çev. Bahar Tırnakçı), İstanbul: Timaş Yayınları.
- KUBAN, D. (1995). *Türk Hayatlı Evi*. İstanbul: Mısırlı Matbaacılık.
- KUNDURACI, O. (2001). Konya Evlerinden Süsleme Örnekleri. *İpek Yolu Dergisi Konya Özel Sayısı*, 3 (154), s. 8-13.
- KUNDURACI, O. (2016). Geç Dönem Konya Evlerinde Süsleme. *IV. Uluslararası Türk Sanatları, Tarihi ve Folkloru Kongresi Sanat Etkinlikleri* (Ed. Osman Kunduracı & Ahmet Aytaç), Konya, s. 11-22.
- KUŞTEPE, A. (2011). *Mevlâna Caddesi Tarihi Dokunun Analizi ve Süreç İçinde Değişimi*. Selçuk Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, Konya.
- KÜÇÜKERMEN, Ö. (2007). *Kendi Mekanının Arayışı İçinde Türk Evi*. (6. Basım) İstanbul: Türkiye Turing ve Otomobil Kurumu.
- MAHFOUZ, J. (2009). *Short History of The Maronite Church*. Çev: Susan Foukx, Beyrut: Saint Paul Press.
- MOOSA, M. (1986). *The Maronites in History*. New York: Syracuse University Press.
- NAAMAN, P. (1998). Church and Politics in the Maronite Experience (1516-1943). *The Journal of Maronites Studies*, 2, 1.

- ODABAŞI, S. A. (1998). *20. Yüzyıl Başlarında Konya'nın Görünümü*. Konya: Konya Valiliği İl Kültür Müdürlüğü.
- ODABAŞI, S. vd., (2000). *Eskimeyen Meram*. Konya: Meram Belediyesi Yayınları
- ÖNDER, M. (1970). *Atatürk Evleri-Atatürk Müzeleri*. Ankara: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
- SALİBİ, K. S. (1988). *A House of Many Mansions: The History of Lebanon Reconsidered*. London: I. B. Tauris.
- SÖZEN, D. & DÜLGERLER, O.N. (1979). Konya Evlerinden Örnekler. *ODTÜ Mimarlık Fakültesi Dergisi*, 5(1), s. 79-100.
- ŞENGİL, M. (2010). *Dinler Tarihi Açısından Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ndeki Maruniler*. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, Konya.
- TAŞPINAR, İ. (2003). Maruniler. *TDV İslam Ansiklopedisi*, C. 28, Ankara, s. 71-72.
- TURGUT, N. A. (2003). *Eski Konya Evleri*. Konya: Konya Büyükşehir Belediyesi Yayınları.
- TÜMER, G. & KÜÇÜK, A. (2002). *Dinler Tarihi*. Ankara: Berikan Yayınevi.
- UZ, M. A. & DOĞAN, M. (2010). Belgelerle Adım Adım Eski Konya-Eski Belediye Binası ile Hükümet Binası Arasındaki Bölge. *Merhaba Gazetesi Akademik Sayfalar*, 10-18. Konya, s. 274-275.
- ÜNLÜ, T. S. (2017). Kent Kimliğinin Oluşumunda Kentsel Bellek ve Kentsel Mekân İlişkisi: Mersin Örneği. *Planlama*, 27(1), s. 75-93.
- YILMAZ, Ö. (2019). *Kent Belleği Olgusunun Konya Kenti Örneğinde İncelenmesi*. Konya Teknik Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, Konya.

